

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

பரமகாருணிகரான ஸ்ரீ அருளாளப்பெருமாளீம்பெருமானார்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய்.

ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம்.

இதற்கு

விசதவாக்கிகாமணியான்
ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநமும்
பத்வுரையும்.

ஸபாபண்டிதர்களான:

ஸ்ரீமான் புதுப்பேர்
வித்வான்: வெங்கடாசார்யராலும்,
ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடா சாரியராலும்,
நன்றாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்
பராங்குச திருவ்வதாராதி டேகடி - வது ஸம்வத்ஸரமான
நள ஸம்வத்ஸரத்தில்:

ஆஞ்சீபுரம்.

யுனிட்டெட் அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிட்டுப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

விஜயநேதரம்

1916.

ஸ்ரீமதேவமரதுஜாயமம்.

வைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லீமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—(*)—

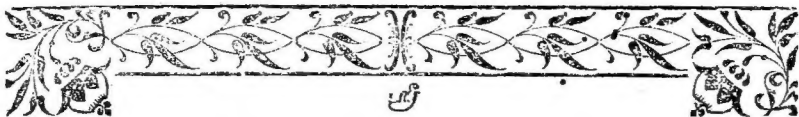
தனிப் ராகம் ஸவ்யாக்யாரம்	ப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிப்ரலோகம்	"	0	3	0
ராமசரமப்ரலோகம்	"	0	1	0
துஷ்கரப்ரலோக டிப்பிணி	"	0	2	6
யதிதர்மஸமுச்சயம்	"	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	அரும்பதப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	"	0	6	6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	"	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	"	0	7	0
திருவிருத்தம்	அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	14	0
திருவாகிரியம்	"	0	3	0
பெரியதிருவந்தாதி	ப்ரதிபதஸஹிதம்	7	0	0
திருவெமுகூற்றிருக்கை	"	0	3	0
சிறியதிருமடல்	"	0	5	0
பெரிய திருமடல்	"	0	5	0
திருக்குறந்தாண்டகம்	"	0	3	0
திருநெடுந் தாண்டகம்	"	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	"	0	8	0
இராமாட்ச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	"	0	8	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	"	0	7	0
ஷண்மததர்மநிர்	"	0	1	0
பெரியதிருமொழி க-முதல் க-பத்துக்கள்	"	8	0	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாரம்	"	5	6	6
திருச்சந்த வீரத்தம் ஸவ்யாக்யாரம்	"	1	6	0
திருமாலு ஸவ்யாக்யாரம்	"	0	14	0
திருப்பள்ளியெழுச்சி	"	0	8	0
அமலஞ்சிபிரான	"	0	7	0
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	"	1	0	0
உபதேசரத்தினமாலு	"	1	0	0
ஞானஸாரம் ஸவ்யாக்யாரம்	"	0	8	0

இப்படிக்கு :

ம. திருவேங்கடமுடயான்.

காரியதரிசி.

நெ, நக, வேங்கடாசல முதல் வீதி, சேன்னை..

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேகராமாநுஜாயநமஃ.

ஜீயந்திருவடிகளேசரணம்.

விஸுதவாக்ஸிகாமணியான மணவாளமாமுனிகள்

திருவாய்மஃநந்தருளிய

ஞானஸாரவ்யாக்யாநம்.

அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமா னார் விஷயமான
தனியன்.

காதி-கௌரணீஜாதம் யகீஞ்சாஸ்யபாஸ்யயெ ।

ஜோதயுபெயவாராவி வகூராவரஃஸிநி ॥

ராஜாந-ஜீய-ஸஹீஷ்யம் வெஷஸாஸ்ய-ஸம்வதி ॥

வத-ஸாஸ்ய-ஸம்வதம் வெஷஸாஸ்ய-ஸம்வதி ॥

சுருளார கருங்குழல் தோகையர்வேல்விழியில் துவனம்
மருளாம்ஊனகெடும் மார்க்கம்பெற்றேன் மறைநான்கும்சொன்ன
பொருள்ஞானஸாரத்தைப் புந்தியில் தந்தவன் பொங்கொளிகேள்
அருளாளமாமுனி யம்பொற்கழல்க ளடைந்தபின்னே. ॥

—o—o—o—

அவ-எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே யாஸ்ரயித்து, ஸகல
வேதஸாஸ்தர தாத்பரீதர்த்தங்களுல்லா மவ ருளிச்செய்யக்கே
ட்டு,சத்வஹிதபுருஷார்த்த யாதாத்மயவித்தமராய்,(க)“தேவுமற்ற
றியேன்” என்று, அவர்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம் பண்ணி

(க) சுண்ணி-உ.

ஸேவித்திருந்த அருளாளப் பெருமா ளெம்பெருமானார், தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, இவ்வர்த்தவிசேஷங்களெல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீ லிக்க வேணுமென்று, தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாந்திநுடைய ஸாராம்ஸத்தைப் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் தெரியக்கடவதாக த்ராவிட பாஷைப்ாலே இப்ப்ரபந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார். ஆகையாலே இதுக்கு ஜ்ஞாநஸார்மென்று திருநாமமாயிற்று.

அவ;-முதற்பாட்டு;-ஸகலவேதாந்த தாத்பர்ய பூமியாய்; தத்வஹித புருஷார்த்த யாதாத்மய ப்ரதிபாதகமாய், ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீ வநகாமனா ஸர்வேஸ்வரன் தன்னாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்டுள்ளதாய், உபதேஸ பரம்பராப்ராப்தமாய், தத்வவிதக்ரோஸாரான நம்ஸூர்வா சார்யர்களுக்குப் பரமதகமாய், நித்யாநுஸந்தேயமாயிறே ரஹஸ்ய த்ரய மிருப்பது. அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யமாய், பதத்ரயாத்மகமான திருமத்தர்த்தில், ப்ரதமபத ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தத்துக்கு விவரண மாயிருந்துள்ள மத்யமசரமபதங்களுக்கு, 'ஆயெநஜெத ருதேந- த்வயேநமந்த்ரரத்தேந' என்கிறபடியே, மத்த்ரத்நாக்யமாய் மத்ய மரஹஸ்யமான த்வயத்தில் பூர்வோத்தர வாக்யங்கள் விவரணமாய், அதில் பூர்வவாக்ய ப்ரதிபாத்யமான வித்தேதோபாயவரணம், உபா யாந்தரபரித்யாக பூர்வகமந்யஸ்வீகாரத்திலுபாயத்வப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக வேண்டுகையாலும், உத்தரவாக்ய ப்ரதிபாத்ய மாய்ப்பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யம், ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸக லபாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக வித்திக்கவேண்டுகையாலும், பூர்வோ த்த்ரார்த்தங்களாலே ததுபயப்ரதிபாதகமாய்ச்சரம ரஹஸ்யமான சரமஸ்லோகம், வாக்யத்வயத்துக்கும் விவரணமாய்க்கொண்டு தச் சேஷமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் த்வயமே ப்ரதாந மாகவிநே நம்மாசார்யர்களதுஸந்தித்துப்பேரமுது. அந்தத்வயந் தன்னில், பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திதான், ஆர்த்த ப்ரபத்தியென்றும், த்ரு(ஃ)ப்தப்ரபத்தியென்றும், த்விவித மாயிறே மிருப்பது. அதில் ஆர்த்தப்ரபத்தி முக்யமாய், த்ருப்தப்ரபத் திகென(மன)ணமாயிருக்கும். 'அந்த ஜ்ஞாந்த ப்ரபத்திவேஷத்தை, இப்ப்ரபந்தத்தின் முதற்பாட்டாலே வருளிச்செய்கிறார்,

பரமகாருணிகரான
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய,

ஞானஸாரம்.

மூ.—ஊனவுடற்சிறை நீத்தொண்கமலைக்கேள்வனடித்
தேனுகருமாசையிரு சிந்தையாய்—தானே
பழுத்தால் விழுங்கனிபோல் பற்றற் றவீழும்
விழுக்காடே தானருளும்வீடு.

(க)

வ்யா;—(ஊனவுடற்சிறைநீத்து) ஊனாவது-மாம்ஸம், உஷ்ண-என்
து-ஊனையுடையவென்றபடி. இத்தால்மாம்ஸமயமான ஸரீரமென்
கை. இத்தேஹத்துக்கு தோஷம் சொல்லுவாரெல்லாம், (க) ‘ஊனக்
குரம்பை’ என்றும், (உ) ‘ஊனோர்க்கை’ என்றும், (ங) ‘ஊனா
டைக்குரம்பை’ என்றும், இப்படியேயிறேசொல்லுவதும். மாம்ஸத்
தைச்சொன்னவிது, முற்றுமிதி லுண்டான அஸுருக்ஞயவின்முந்ர
ஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்திகளான அவாந்தர தோஷத்துக்கெல்லா முபலக்ஷ
ணம். எல்லாமுண்டானாலும் மாம்ஸப்ரசுரமா யிருக்கையாலே, (ச)
“புண்ணாராக்கை” என்றிறேஇத்தைச்சொல்லுவது. (ரு) ‘புண்ணை
மறையவறிந்து’ என்கிறபடியே தோலைமறைக்கக்கைப்பாணியிட்டு
மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படிபண்ணி வைக்கையாலே, ஆந்தர
தோஷம் தோற்றாதிதே. அகவாய்ப்புறவாயானால், காக்கைநோக்
கப்பணிப் போருமித்தனையிறே.

(உடற்சிறை) இப்படி ஆந்தரதோஷ யுக்தமாகையாலும், ஆத்
மாவுக்கு ஸங்கோசகரமாகையாலும், ஆரப்த(ஸு)கர்மபலமாகையா
லும், அந்த கர்மானுணமாக இந்த தேஹத்துலே யிட்டுவைத்தவ
னே விடுவிக்கில்லது தன்னால்விடுவித்துக்கொள்ள வொண்ணமை
யாலும், அறிவுபிறந்தார்க்கு இத்தேஹத்திலிருப்பு - காராக்குறும்.

(க) க-திருவ-கக. (உ) தி-மொ-க-உ-ங. (ங) தி-மொ.

(ச) தி-மொ-க-க-க. (ரு) தி-வாய்-ரு-க-ரு.

† கைப்பாணி-மணியாசனம்.

போலே நிரந்தர துஃகாவஹமாகையாலே, இத்தேஹத்தைச் சிறையென்கிறது. இதிலே பொருந்தி யிருப்பார், இத்தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவஜ்ஞரிதே. (க) “ஜாண்டாவஸுக்ஷுப்ய விண்குத்ருவ்யாய் ஜஜ்ஜாலிவஹதௌ | ஷெஹஸுநீ வீர்திரோக்ஷுநொஹவிதாநாகெவிஹம்-மாம்ஸாஸ்ருக்ஸ்ய விண்மூத்ராஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்திஸம்ஹதௌ | தேஹேஸ்மிந் ப்ரீதிமாந்மூடோபவிதாநரோபிஸி” என்றாரிதே ஸ்ரீப்ரஹ்மஸ்தாழ்வான். தன்னைச்சிறைபுகைவும், பெருங்கடற்பட்டாளுகவும், அந்தகளுகவும், விஷதஷ்டாளுகவும், அதுஸந்திப்பானென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதுநாலையும் அடைவே விவரிக்கிற பிள்ளைலோகாசார்யர், முதல் வார்த்தையை விவரிக்கிற வளவிலே, தேஹம் சிறைக்கூடமாகவும், தேஹாநுபந்திகளான பார்யாபுத்ராதிகள் கைக்கூடமாகவும், அஹங்காரமகாரங்கள் வஜையலாகவும், நாசமானபாசம் நாரியாகவும், அவ்வேகம்பூட்டாணியாகவும், இந்த்ரியங்கள் பிரிவாளராகவும், விஷயங்கள் பிரியலாகவும், மஹஸ்ஸம் மேல் தண்டலாகவும், தான் சிறையளுகவும், எம் பெருமான் விமோசகனாகவும், அதுஸந்திப்பானென்றாரிதே.

(நீத்து) இப்படியிருந்துள்ளதேஹமாகிற சிறைவிட்டு; நீத்தல்-விடுதல். ராஜபுத்ரன் அழுக்குச்சிறையிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுமதினும் சிறைவிடுகையே ப்ரயோஜனமா யிருக்குமாபோலே, ப்ராப்யலாபத்தினும் இதினுடைய விமோசகந்தானே ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியிறே இதினுடைய ஹேமபதைதானிருப்பது.

(ஒண்கமலைக்கேள்வன்.) (உ) “வபுஷீகாபு-பத்மேஸ்திதாம்” என்கிறபடியே, ஒள்ளிதான் தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனாவன். இத்தால் அதுபவகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க் கொண்டு, ப்ராப்யமான விஷயம் ஒரு மிதநமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. இதுதன்னை உத்தரவாக்யத்தில ப்ரதமபதத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அடித்தேன்) அடித்தேனென்று ஸ்ரியப்பதியானவனுடைய திருவடிகளில் போக்யதைவைச்சொல்லுகிறது. (உ) ‘விஹோஃ

வபெவாபுஜேஹுஜேஹு-விஷ்ணோபதேபாடேமத்வ உத்ஸஃ" என்றும் (க) "தேனேமலரும் திருப்பாதம்" என்றும், சொல்லக்கடவதிதே. இதுதான் நிவ்யமங்கள விக்ரஹ போக்யதைக்கு முபலக்ஷணம். திருவடிகளாகிறது-விக்ரஹைக தேஸமதே. (உ) "நின் பாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்" என்கிறதுக்கு, மீட்டை-மாட்டென்று நீட்டிக்கிடக்கிறகாய், "ஹேஹுஜேஹு - மத்வ உத்ஸஃ" என்கிறபடியே, மதுஸ்யந்தியாகையாலே, கிரதஸபபோக்யமான திருமேனி யென்றுவென்று நம்பிள்ளையருவிச்செய்தாரிதே.

(தேனுகரும்) துகருகையாவது-புஜிக்கையாய், தேனுகரு மென்று-அந்த போக்யதையை யதுபவிக்கையைச்சொல்லுகிறது. (ஆசைமிரு சிந்தையராய்) என்றது - அந்த போக்யதையை யதுபவிக்கவேணுமென்று ஆசைமிக்கிருந்துள்ளமநஸஸ்யுடையவ ரென்கை. இத்தால், ப்ராப்யருசியினுடைய ப்ராசர்யம் சொல்லுகிறது. இந்த ருசியிதே ப்ராப்யலாப நிபந்தநமான வார்த்திக்குக் காரணம்.

(தானே பழுத்தால் விழுங்கனிபோல்) பக்வமானால் தானே விழுந்து நிற்கும் பழம்போலே. இது ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு த்ருஷ்டாந்தம். ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு வேஷமிருக்கும்படியென்னென்று ஆழ்வானைக்கேட்க, கனிப்பழம் காம்பற்றாற்போலே யிருக்குமென்றருளிச் செய்தாரென்றது ப்ரஸித்தமிதே.

(பற்றற்றுவிழும் விழுக்காடே). கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யருசியாலேப்ராப்யாபா(ஊ)ஸங்களிலும், ப்ராபகாபாஸங்களிலும்பற்றறு, ஆர்த்தியால் வந்த பாசவஸ்யத்தாலே ப்ரபதந ருபேண திருவடிகளிலே விழும் விழுக்காடென்று ஆர்த்தப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது.(க) 'யஜாவராநநுயிஷிஷு-ஸுக்ஷு-திஷிஷி-தா|தேந கதூ-ஸா-தூ-ஸா-க ஸா-பு-வதி-வதி-வதி-வதி - யதாபராந்வயி பிர்-தது-ஸகஸம்-ருதி-பிர்-விநா|தேநதத்புரத்போதஸ்ஸா ப்ரபத்திஸ்ததாபவேத்' என்றந்த ப்ரபத்திவேஷந்தான் ஸநத்ருமார ஸம்ஹிதையிலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டதிதே.

(விழுக்காடேதான்) என்றது, விழுக்காடுதானே யென்றபடி:

(க) தி-வாய்-க-ரு. (உ) தி-வாய்-க-க-ச. (ங) ஸநத்ருமாரஸம்ஹிதை

ॐ நமோஸ்துதேவ்யாய் நம: ||
சீவகய்யுரவ: சாஸ்திரசூத்ர சாஸ்திரம் ||

மூ.—நரகம்கவர்க்கமும் காண்மலராள்கோணைப்
பிரிவுப்பிரியாமையுமாய் - துரிசற்றுச்
சாதகம்போல் நாதன்னை தருளேபார்த்திருத்தல்
கோதிலடியார் குணம்.

(உ)

(அருளும் வீடு) என்றது, வீட்டையருளும்; மோக்ஷத்தைத்
தருமென்றபடி. வீட்டென்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான
பகவத்ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. விழுக்காமுதானே மோக்ஷ
த்தைத்தருகையாவது-ஆர்த்தப்ரபத்தியாகையாலே அவிளம்பேந
பலவ்யாப்தியாகை. (க) “சூதாநாரிஸம்மஹிஸக்யபெஷ்யக்ய
ஹிஸா. ஆர்த்தநாமர்ஸம்பலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்மபெஸா”
என்னக்கடவதிறே. அல்லது ஸ்வீகாரந்தானே பலத்தைத்தருமெ
ன்னில், ஸ்வீகார்யத்தினுடையரைபேக்ஷயத்துக்கும், ஸ்வீகர்த்
தாவினுடைய பாரதந்தர்யத்துக்கும், விருத்தமாமிறே. ஸ்வீகாந்
ந்தனக்கொருகாலும் அதிகாரி விஸேஷணத்வமொழிய, பலஸாதந
த்வத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடம்தோற்றவிறே (உ) “ந்யாஸஹி
ஸாஹிவாஸ: - ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மாஹிபாஸ” என்றும்,
“ந்யாஸ ஹிஸாஹிஸ: - ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மாஹிபாஸ” என்றும், ப்ரு
திசொல்லிவைத்தது. ஆகையாலே, விழுக்காமுதானே வீட்டருள
மென்றது, ஆர்த்தப்ரபத்தியினுடைய அவிளம்பபலவ்யாப்தியைச்
சொல்லிற்றமித்தனை.

(க)

இரண்டாம்பாட்டில், “ஆசைமிருகிந்தையராய்” என்றவிடத்
தில் சொன்ன ப்ராப்யருகிதான், பரபக்த்யாதி ரூபையாயிறேயிருப்
பது; அந்த பரபக்தி பிறந்தவர்க ளிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கி
றாரிப்பாட்டில்.

வ்யா;—(நரகம் சுவர்க்கமும்) ஸ்வர்க்கநரகஸுப்தங்கள் தாம்,
புண்யபாபபலாதுபவ பூமிசனாக்குவாசகங்களாகப்ரஸித்தங்களாயி
ருக்கச்செய்தே, ஸுக துக்கங்களுக்குவாசகங்களுமாயிருக்குமிதே.
ஆகவிறே (ங) “துன்பமுமின்ப்பும்” என்கிற பாட்டுகளுக்குவ்யாக்
யாநம்செய்கிறபூர்வாசார்யர்கள், “இன்பமில்வெந்நரகாகியிஷியநல்
வான் சுவர்க்கங்களுமாய்” என்கிறவிடத்துக்கு, “உலகங்களுமாய்”

(ச) பகவத்சாஸ்த்ரே. (உ) தை-நா-

(ங) தி-வரய-ங-கப்,

என்கிறவிடம் ஆர்ஜநபூமியைச் சொல்லிற்றுகில் இவைபோக (ஹொம) பூமிகளாகின்றன. அன்றிக்கே அங்குபோக பூமியைச் சொல்லிற்றுகில் இங்கு ஸுக துக்கங்களே யாகிறதென்றருளிச்செய்தது.

(நாண்மலரான் கோணைப்பிரிவும் பிரியாமையுமாய்) நாண்மலரான்கோணைப்பிரிவு நரகம், பிரியாமைசுவர்க்கமாமென்றவ்யம். அதாவது, செவ்விதாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடையபெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனாவனை விஸ்வேஷித்திருக்கை துக்கமும், ஸம்ஸ்வேஷித்திருக்கை ஸுகமாமென்கை. பரபக்தியாவது தத்ஸம்ஸ்வேஷ விஸ்வேஷைக ஸுகதுக்கத்வமிதே. பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, பிராட்டி நானும் கூடப்போவேனென்ன, புரவாஸத்துக்கும் வரவாஸத்துக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்ஸிப்பித்து, ஆனபின்பு, காட்டிலேபோமதுதுக்கம், படைவீட்டிலே யிருக்குமது ஸுகமென்றபெருமானருளிச்செய்ய, பிராட்டி, அங்ஙனல்ல, ஸுக துக்கங்கள் வ்யக்திதோறும்வ்யவஸ்திதமாய்க்காணுமிருப்பது; (க) ‘‘யஜ்ஞயாவஹவஜ்ஞமொ-நிரயொயஜ்ஞயாவிநா - யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வர்க்கோ நிரயோயஸ்த்வயாவிநா’’ என்று, யாதொன்று உம்மோடு பொருந்தாமது ஸுகமாகிறது, உம்மையொழியப் படைவீட்டிலிருக்குமிருப்பு துக்கமாகிறது, ‘‘ஐதிஜாநம்-இதிஜாநம்’’ தந்தாமுக்கில்லாதவை பிறப்பக்கவிலே கற்றறியவேணுங்காணும், ‘‘வராவீரதி-பராம்ப்ரீதம்’’ உம்மைப்போலேநிறத்தல்லகாணுமென்னுடைய ப்ரீதியிருப்பதென்ன, நம் மிலுமுனக்குப்ரீதிவகையாகச்சொன்னாய், இதுக்குநம்மைச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்னென்ன, ‘‘மஜ்ஜிமாரகியாவஹ’’ ‘‘சுமரகமெவ்ஹவிஷ்ணுவி-‘‘கச்சராமமயாஸஹ’’ ‘‘அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி’’ என்றுநாம் புறப்பட்டபடியே, என்னை முன்னேபோகவிட்டு, பின்னேவரப்பாருமென்றாநிறே ஏகாயநை யாகையாலே, ‘‘ஸ்யாவஹ’’ ‘‘ஸ்யாவிநாத்வயாஸஹ’’ ‘‘த்வயாவிநா’’ என்றாநிறே. அல்லாதாரெல்லாரும் மிதுநாயநாகையாலே, நாண்மலரான்கோணைப்பிரிவும் பிரியாமையுமாமென்றருளிச்செய்கிறாவிவர். (உ) ‘‘நவலீதாஸ்யாஹீநாநவாஹ3, விநாவவ-நசவீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ’’ என்று பிராட்டியேயுடு ஸம்பரக்ருதியாக விரையபெருமாள் தம்மையருளி

ச்செய்தது, விஸ்வேஷாஸஹதை இரண்டுதலைக்குமொக்கு மென்று
தோற்றுக்கைக்காக அல்லது அவனைப்போலே ஏகாயநாய்ச்சொன்
னவரன்றே. (க) “ஹவாஹூஸஹஹவெவெஷா யிரிஸாநுஷா
ரஸ்யுதெ | கஹஸவஸ்கரிஷா ஜிஜாமதஸ்யவதஸ்யுதெ-பவாம்
ஸ்தஸஹவைதேஷ்யா கிரிஸாநுஷாரம்ஸ்யதே | அஹம்ஸர்வம் கரி
ஷ்பாமி ஜாக்ரதஸஸ்பதஸ்சதே” என்றிருக்குமவிரே.

(துரிசம்) அப்யபரதையாகிற தோஷமற்று. அதாவது-இப்
படியிருந்துள்ள ப்ரோமமுண்டானால், அதைப் ப்ராப்திஸாதந
மாகக்கொள்ள முபாஸகரைப்போலன்றிக்கே, போஜநத்துக்குஷூ
த்துப்போலே அதைப் ப்ராப்தி ருசியாக்கி, இதின் பக்கல் உபாய
த்வப்ராதிபத்தி பண்ணுகையாகிற தோஷமற்றிருக்கை.

(சாதகம்போல் நாதன்னை தருளே பார்த்திருத்தல்) அதா
வது, வர்ஷதாரையல்லது திரிபாதசாதகம், †க்ருஷ்ணர்த்தமாய்நாக்
கொட்டு மளவிலும் பூகஹம்) தமான ஜலத்தைப்பூரித்துபாராதே,
வர்ஷத்தையே பார்த்திருக்குமாபோலே, ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்
ப்ராப்திக்கு கப்பானு மவனையாம்படி, இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த
ஸ்வாமிபாமிருக்கு மவனுடைய பரமக்ருபையே ப்ராப்திஸாதநமெ
ன்று நிஷ்கர்ஷித்து, (உ) “துணியேனினிநின்னருளல்லது” (ங) “நினை
ருளேபூரித்திருந்தேன்” என்று அவனுடைய வருளையே பார்த்திரு
க்கையென்றபடி. (ச) “பூவஸ்ஸூதகொயது பூவதஸ்யுகவொ
கவத” | ரக்ஷிதகூகயொரொகஹக்ஷுண்கூகண்கூகயொஃ - ப்ரபத்
நஸ்சாதகோயதவத்ப்ரபத்தவ்யுகபோதவத் | ரக்ஷயரக்ஷகயோரோ
தல்லக்ஷயம்லக்ஷணமேதயோஃ” என்னக்கடவதிறே.

(கோதிலடியார் குணம்) அதாவது-அடியாரென்று பேரிட்டு,
ப்ராப்யாந்தரங்களிலேயாதல், ப்ராபகாந்தரங்களிலேயாதல், ஸங்
கம்பண்ணி யிருக்கும் குற்றமின்றிக்கே, ஸ்வரோஷத்வாநு ரூப
மாக ஸாத்ய ஸாதகங்களிரண்டு மவனே யென்றிருக்கு மவர்களு
டைய ஸ்வபாவமென்றபடி, ஆகையாலிப்பாட்டில் பூர்வார்த்த(ய-உ)
த்தாலே ஸாத்யமவனென்னுமிடமும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாதந
முமவனென்னுமிடமும் தோற்றச்சொல்லி, இப்படி யிருக்கைகோ
திலடியார் குணமென்றருளிச் செய்தாராயிற்று.

(க) ரா-அயோ-நக-உன. (உ) தி-மொ-கக-அ அ. (ங) பெரி-தி-நு-ச-க,

† (பா) க்ருஷ்ணர்த்தமாய்.

ஞானஸ்ராம், ந-பா, ஆனையிடர்சடிந்த வ்யாக்யாநம்

மூ.—ஆணையிடர்க்கடிந்த வாழியங்கையம்புயத்தாள்
கோணவியில் நீிற்குதித்தெழுந்த—மீனெனவே
அக்கைமுடியும்படி பிறத்தலன்னவன்றாள்
நீக்கமிலாவன்பர் நிலை.

(五)

முன்றும்பாட்டி, இதில் கீழ்ச்சொன்ன பரபக்தியினுடைய
முற்றுதலான பரமபக்திபுறந்தவர்களுடைய நிலையை யருளிச்செய்
கிறார்.

வயர்--(ஆனபிடர்கடித்த) (க) "வரலாவுராவென், உருவா
லிந்தயடிநி" "வெதுநாமவாஸ்திரோந" நாராயணபராய
ண-பரமபதமாபந்ரோ மனஸாகிந்தயத்தரி" "ஸதுநாகவரஸ்ஸரி
மாந்ராராயணபராயண" என்கிறபடியே, தேவஸம்வத்ஸரத்திலே
ஆபிரம்ஸம்வத்ஸரம் முதலே நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க
அலைச்சல்பட்டு, அதுக்குத்தன்னிலமாகையாலும், அபிமத ஸித்
தியாலும்ப(வ)லம்வர்த்தி(யி-க)க்கையாலும், தனக்குத்தன்னிலம்
லாமையாலும் அபிமதாஸாபத்தாலும் பலம் கடியிக்கையாலும், அ
திக்கை முழுத்தும்படியான தஸைவிளையாலே இனிமிதுக்கு
மேலில்லையென்னும்படியான ஆபத்தையடைந்து இத்தகையிலவிரோ
திநிரஸந லேனா வர்வேஸ்வரனே நமக்கு ரக்ஷகனென்றதுஸந்தி
த்து, (உ) "நாராயணவே" என்கிறபடியே கூப்பிட்ட கஜேந்த்ரா
ழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கின. இவனுக்கு துக்கமாகிறது
முதலையின் வாயிலே யகப்படுகையாலே சரீரமழிகிறதென்றல்ல;
கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிற
லோமென்னும்து.(ந.) "நாஹங்கெவ வரவ்யாஸு தூணாய-
ஸய-ஸாஸி-ந கரஸ்யாக்ஷிராநேவ்வாடியொரவி-த-ஹரொ-
நாஹங்களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணுர்த்தம்மதுஸுதிதந கரஸ்தகமலா
ந்யேவபாதயோரரப்பிதம்ஹரோ" என்றாரிதே. அப்படி யிருந்
துள்ள துக்கத்தை அவன் நோவுபடுகிற தசையிலேசென்று முகந்
காட்டிப்போக்கிபடியைச் சொல்லுகிறது.

(ஆழியங்கை) திருவாழியை யழகிய கையிலேபுடையகை யுந்திருவாழியுமாய்ச் கொண்டாயிற்றப்போது சென்றது. (சு)மேடூ

(க) விஷ்ணுதர்ம, (உ) சிறியதிருமடல், (ஈ) வி-தர்ம, (ச) தி-வாய்-ந-க.

கூ0 ஞானஸாரம், ௩-பர், ஆணையிடர்கடிந்த வ்யாக்யாரம்.

ங்காதவைதுதியசுக்கர நல் வலத்தையாய்த் தொழுங்காதற்குறி
 விப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே ” என்றாரிதே யாழ்வார்.
 கையில் திருவாழ்வைய ிருந்ததறிந்திலன், அறிந்தானாகில் இருந்த
 விடத்தேயிருந்து அத்நையேவிக் காரியங்கொள்ளலாமிறே. அறி
 ந்தாலுமப்படிச் செய்யப்போகாதாயிற்று; “தொழுங்காதற்குறி”
 என்கிறபடியே, கையும்திருவாழியுமான வழுகாண வாசைப்பட்
 டிருக்கிறவ னாகையாலும், கையில் பூகிருவடிகளில் சாத்தவாசைப்
 பட்டிருக்கிறவனாகையாலும், சென்று அவனுடைய துக்கத்தைத்
 தீர்க்கவேண்டுகையாலே. அவ்வளவுமன்றிக்கே சென்றவிடந்தன்
 னில் இவனுக்கு காற்கட்டான முதலையை நிரஸித்ததும் திருவாழி
 யைக்கொண்டிறே; (க) “குட்டத்துக்கோள்முதலை துஞ்சக்குறித்
 தெறிந்த சக்கரத்தான்” என்கிறபடியே.

(அம்புயத்தாள்கோணை). நளிநவாஸிசியான பெரியபிராட்டி
 யார்க்கு நாயகனுனவனை-இதுவும் ஸாபிப்ராயம் (உ) “சேவிஹவூ
 லு-ஜெலு - தேவிஹஸ்தாம்புஜேப்யம்” இத்யாதிப்படியே, பா
 தாபஜ ஸம்வாஹி சிகன் திருவடிகள் பிடிக்க, திருவந்தாழ்வானா
 கிற படுக்கையில் பெரிய பிராட்டியாரையும் திருமார்பிலே யிணைத்
 துக்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளா நிற்கச் செய்தேயிறே, இவனு
 டைய வார்த்தநாதம் திருச்செவிபட்டது. அப்போதவர்கள் கை
 யில் நின்றும் திருவடிகளை வாங்கி, திருப்படுக்கையினின்றும் சட
 க்கென வெழுந்திருந்து, திருக்கண்களை மலரவிழித்து, சுற்றும்பா
 ர்த்து, பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தில் சூங்குமக்குழம்பிலே
 பற்றிக்கிடக்கிற திருமார்பையும் அதில் நின்றும் வாங்கி, பின்னையி
 றே, (௩) “கதாதி தவ-புவதி பூவிதஹவூ-அதந்த்ரிதசமுபதி
 ப்ரஹிதஹஸ்தம்” இத்யாதிப்படியே, பெரியத்வரையோடே யெ
 ழுந்தருளி, பூகிலேந்தாழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கிற்று.
 அத்தைப்பற்றவும், ப்ரஜாரக்ஷணம் பண்ணினாலதுகண்டுகக்கும்
 மாதாவைப்போலே, இது கண்டுகளியப்பென்று செய்தருளுகை
 யாலும், அம்புயத்தாள்கோனென்கிறது. இத்தாலாஸ்சிருடைய
 வாபத்தனைகளிலேசென்றுஉதவி ரக்ஷிக்குமவனுய், அவர்களை ரக்ஷி

மூ, —மற்றொன்றை யெண்ணுதே மாதவனுக் காட்செயலே
உற்றதிதுவென் னுளந்தெளிந்து—பெற்ற
பெரும்பேற்றின் மேலுளவோ பேறென்றிருப்பார்
அரும்பேறு வானத்தவர்க்கு. (ச)

த்தாலது தன் பேறுகக்கொண்டுக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு
வல்லபனாவனென்கை.

(விடில்) இப்படி யிருக்கிறவனை விஸ்வேஷிக்கில். (நீரில் குதித்
தெழுந்த மீனெனவே) நீரிலே நின்றும் குதித்துக்கொள்ளுது, அத்
தைப்பிரிந்த மதஸ்யம்போலே.

(ஆக்கை முடியும்படி பிறத்தல்) ஸரீரம் நலிக்குமடியானவவ
ஸத்தை பிறக்கை. ஸம்ஸ்லேஷத்தில் ஸாகமும் விஸ்வேஷத்தில்
துக்கமுமாய்ச் செல்லும் பரபக்தியைக் காட்டில் பரமபக்திக்கு வி
சேஷம், விஸ்வேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கையிறே. அத்தை
ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக வருணித்தெய்தாராயிற்று.

(அன்னவன் தாள்நீக்கயிலாவன்பர் நிலை). கீழ் அம்புயத்தாள்
கோனென்றவனை அன்னவனென்று பராமர்ஸிக்கிறார். அன்னவ
னென்றது அப்படிப்பட்டவனென்றபடி. சுவா, மதஸ்யத்துக்கு
ஜலம்போலே, இவ்வாத்மாவுக்கு தா(யா)ரகனாயிருக்கும்வனென்ன
வுமாம். தாள் நீக்கயிலாவன்பாவது - அவன் திருவடிகளைப் பிரி
யஸஹியாத படியான ப்ரேமம். இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரேமத்
தையுடையரானவர்களுடைய ஸ்வபாவம், அவனை விஸ்வேஷிக்கில்
ஜலாதுத்ரு(பூ)தமானமதஸ்யம்போலே ஸத்தாஹாநிபிறக்கும்படி
யாதவென்று கீழோடே ஸம்பந்தம். 'நவகூடாசுவயாஹீநா ந
வாஹிவிநாவவ | உஹ-உக-உவிஜீவாவொ ஜவ-நூதூவா
வொபூதா - நசலீதந்தவயாஹீநா நசாஹமபிராகவ | முஹ-உ
த்தமபிஜீவாவொ ஜலாந்மதஸ்யாவிவோத்ருதௌ' என்றாரிறே இ
ளையபெருமாள். (ங)

நாலாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபாட்டாலே த்வயத்தி
ல் பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியினுடைய மு
க்யவேஷத்தையும், அதுக்குஹேது, ஆர்த்தாதிகாரியாலே பண்ண
ப்படுகையாலே அதிகாரியுடைய வார்த்திக்கு ஹேதுவானபரபத்தி

சார்பாருளிச்செய்தது. கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமது திருமந்தார்த்திலும், இங்குமொக்கச்சொல்லுகையாலே ஸு-ஸ்பஷ்டம். (க) “வவ்வ-ஷ-ஷ-ஸகாலேஷு ஸவ-வஸஸுரஸு-ஹ-ஹ-த | கிங்கரொஷி-ஹு-ஷ்கேசு ஹ-ப்யா-ஹ-பெ-ஷ-கீதா: - ஸர்வேஷு தேஸகாலேஷு ஸர்வாவஸ்த்துஸாசபுத | கிங்க ரோஸ்மி ஹ்ருஷ்கேசு பூயோபூயோஸ்மிகிந்தா:”. என்னக்கடவ திறே. (உ) “ஒழிவில் காலமெல்லா முட்னாய்மன்னி, வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்னுந்நிறை யாழ்வார்.

(உற்றதிதுவென்று)சீரியதிதுவென்று.(ஈ)“உறுவதிதுவென்று
னக்காட்ப்பட்டு” என்றும், (ச) “நீர் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்
வதேயுறுவதாவது” என்றும், இதுவுமவர் தாமேயருளிச் செய்
தாரிதே. இது உற்றதென்கையாலே, அல்லாத புருஷார்த்தங்கள்
ஸ்வரூப விருத்த(ஐ)ங்களாகையாலே உறுததென்னுமிடமும் ஸித்
தமிதே. ஆகவிரண்டு பதத்தாலும், (ஐ) “திருமாலே நானு முன
க்குப்பிழவடியேன்” என்கிறபடியே, மிதுநஸேஷ பூசனைவனுக்கு,
(சு) “அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே” என்றும், (எ) “திருமாற்
கரவு சென்றால்லகுடையாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிதுந
கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னுமிடமும்இவனுடைய ஸ்வ
ரூபாதுரூபத்வவிபந்தநமான கௌரவமும், செரூல்லிற்றாயிற்று.

(உளந்தெளிந்து) இக்கைங்கர்யந்தன்னில் ஸ்வப்ரயோஜந புத் திக்கடியான அஹங்காரமமசாரங்கன்போகையாலே, (அ) 'தனக்கே யாக வெணைக்கொள்ளுமீதே' என்றும், (ஆ) 'உனக்கே நாமாட்செய் வேராம்' என்றும், பரமப்ரயோஜநமென்று செய்யும்படி ஹ்ருதயம் தெளிந்து, இத்தால், உத்தரவாக்யத்தில், நமஸ்புத்தார்த்தம் சொ ல்லப்பட்டது.

(பெற்ற பெரும்பேற்றின் மேலுள்ளதோ பேறென்றிருப்பார்)
அதாவது-இக்கைங்கீரயமாகிற புருஷார்த்தம்லப்த(ஐ)மானால், இப்
படி லப்தமானவிம்மஹாபுருஷார்த்தத்துக்கு மேலுமொரு புருஷா
ர்த்தமுண்டோ வென்றிருக்கு மூவர்களுக்கை. பரமபதத்தை

(க) ஜிதர்தே, (உ) தி-வாய் ந-ந க, (ங) தி-வாய்-ந-ந-ச.

(ச) தி-வாய்-ச-க-க-க (டு) திருப்பல்லா. (சு) தி-வாய்-சு.

(எ) க-திருவ-உ-உ, (அ) தி-வாய்-உ-க, (க) திருப்பாவை-உ-க;

கச ஞானஸாரம், ௫-பா, தீர்த்தமுயன்றுவேதும் வ்யாக்யாரம்.

மூ.—தீர்த்தமுயன்றுவேதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்
பார்த்தனைமுன்காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்—சீர்த்துவரை
மன்னனடியோமென்னு வாழ்வுநமக்கீர்த்ததற்பின்
என்னகுறைவேண்டுமினி. (௫)

விரும்புகிறது, நித்ய விபூதியாகையாலும், ஸுத்தஸத்வமாகை
யாலே ஜ்ஞாநாகந்த ஜநகமாகையாலும், இக்கைங்கர்யமாகிற புரு
ஷார்த்தத்துக்கு விர்சேதமற்ற தேசமென்னுமத்தைப்பற்றவிறே.
ஆகையாலே, மேஜ்னதோ பேறென்னத்தட்டில்லை, ஆகவிப்படி
யிருக்குமவர்கள்.

(அரும்பேறுவானத்தவர்க்கு) அதாவது—அஹ்ருதஸஹஜீதா
ஸ்யராய், கைங்கர்ய நிரதராய், பகவதேகபோக(ஹொம)ராயிருக்
கும் பரமபதவாஸிகளுக்கும்,பெறுதற்கரிய புருஷார்த்த பூ(ஹி)த
ராவரென்கை. இத்தால் (க)*ஸுஷாவஸ்யஜீ-ஸதாபஸ்யந்திப்படியே
*அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுத மாகவறுபவிக்கிற
விஷயத்திற்காட்டிலும், தங்களை துர்லப புருஷார்த்தமாக நினைத்
ததுபவிக்கவாசைப்படும்படி யாவர்களென்றதாயிற்று. (உ) ‘யெ
ஸுஜ்ஹந் ஹவஸுஷாவஸு ஹொமெகநிரதாஸுஷா|கெவிரயாநி
யய: வெராகுஸுரவெகுகுணமீவாஸிநாடி - யேப்ரஹ்மந் பக
வத்தாஸ்ய பேரகைகநிரதாஸஸதர | தேப்ரிபாதிதய: ப்ரோக்தாஸ்
ஸ்ரீவைகுண்டநிவாஸிநாம் ” என்றிவ்வர்த்தம் ஸ்ரீஸாஸ்தரத்தில்
சொல்லப்பட்டதிறே, (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
வித்தோ(ஹொ)பாயவரணம்,இதரோபாயாய பரித்யாகத்தை யங்க
மாக வுடைத்தாயிருக்குமென்னுமத்தை சரமஸ்லோகமுகத்தாலே
யறிந்து, உபாயரூப ப்ரவ்ருத்திகளில் ஆவ்யமற்று, ஸ்வரூபாநு
ரூபமாக அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தப(ஹ)ரராய், ஸ்வீகாரகார்த்
தார்த்தயத்தை யநுஸந்தித்திருக்கு மவர்கள்படியை, ஸ்வநிஷ்டாநு
ரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

(தீர்த்தமுயன்றுவேதும்)கங்கா, யமுநா,ஸ்ரஸ்வதி ப்ரப்ருதிக
ளான தீர்த்தங்களிலே, பாபகஷயார்த்தமாகப்பெரிய உத்தியோகத்

(க) புருஷஸூ- (உ)ஸ்ரீஸாஸ்தரே,

ஞானஸ்ாரம், ௫-பா, தீர்த்தமுயன்றடுவதும்வபாக்யாநம். ௧௫

தோடே அவகாணிக்குமதுவும். தீர்த்தங்களானவை - பாவநஜலங்
கள். முயற்சியாவது - உத்தேயாகம். ஆடுகையாவது - அலைற்றி
லே உறுணையப்புக்குத் து முழுகுகை.

(செய்தவங்கள்செய்வனவும்) (௧) “ஊன்வாடவுண்ணுது” (௨)
“போருப்பிடையேநின்றும்” (௩) “விழ்கனியு முழிவேடி மென்னு
மிவைபேறுகர்ந்து” இத்தாதிதனிலே சொல்லுகிறபடியே, கா
லோஷணர்த்த மாகச்செய்யப்படும் தபஸ்ஸுக்களைச் செய்யுமவை
யும். இதுதான், தானயாகாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

(பார்த்தனைமுன் காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்) அதாவது -
உபாயாந்தரங்கள் எல்லா முபதேசிக்கக்கேட்டு அவற்றினுடைய
துஷ்காரத்வத்தையும் ஸ்வரூப விருத்த(வி)த்வத்தையும் அநுஸந்
தித்து ஸோகோவிஷ்டனான அர்ஜுநனை (௪) “வவ-ய-ப-ந-
ஸர்வதர்மார்” இத்தாதிதனாலே பூர்வோகத்தங்களா
யிருந்துள்ள ஸாங்கமான ஸகலதர்மங்களையும், ஸவாஸநமாகவிட்டு,
ஸௌஸப்பாதிதன விஸிஷ்டனான வென்னையே நிரபேகஷாபாய
மாகப்பற்று; ஸர்வஜ்ஞத்வாதிதன விஸிஷ்டனான நான் உன்னு
டைய அஜ்ஞத்வாதிதனை அநுஸந்தித்து, என்பக்கவிலே நயஸ்தப
(ஊ)ரண உன்னை, மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களில் நின்
றும் விடுவிக்கக்கடவேன். ஆனபின்பு, ஸோகியாதேவொள்ளென்று
உடதேசித்து முன்பு ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகனானவன் கடா
க்ஷித்தருளுவதற்கு முன்பென்கை. இத்தால் சரமஸ்ஸோகார்த்தம்
நெஞ்சில் படுவதற்கு முன்பென்றபடி.

(சீர்த்துவரை மன்னன்)(௫) “பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணி
செய்யத்துவரை யென்னுமதில்நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர்”
என்கிறபடியே, தினக்கநகர்யார்ஹராய், அநர்யோபாயேபேயங்க
ளில் அந்வயமற்றிருந்த திவ்ய மஹிஷிகளுக்கு நாயகனாய்க்கொ
ண்டு ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவன்.

(அடியோமென்னு வாழ்வு நமக்கீந்ததம்பின்) அவனுக்கு நாம்
சேஷபூகரென்றறிந்து, ஸ்வரக்ஷணர்த்தமாக ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்
வயமற்றிருக்கையாகிற ஸம்பத்தை நமக்குத் தந்தருளினபின்பு.

(௧) தி-மொ-௩-௨-௧. (௨) ௧-திருவ. (௩) பெரியதிருமடல்.

(௪) கீ-௧அ-௬-௬. (௫) பெரி-தி-௪-௬-௪.

கக ௬ ன்ஸாரம், ௫-பா, தீர்த்தமுபன்றுவதம் வ்யாக்யாரம்.

அடியோமென்கையாலே, ஜ்ஞாநாதந்தங்களிலுங் காட்டில் ஆத்மாவுக்கு ஸேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபக மென்னுமிடமும், வாழ்வென்கையாலே, இத்தையறியவே ஸ்வயந்த நிவ்ருத்தி ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி ஸித்திக்கையால், இதுவே ஆத்மாவுக்கு ஸம்பத்தென்னுமிடமும், நமக்கீர்த்தம்பின்னென்கையாலே, அநாதிகாலமிஸ்ஸம் பந்த முண்டாயிருக்கச் செய்தே, இத்தையிழந்துகிடந்த நமக்கு இப்பத்தி பிறந்ததும் அவனருளாலே பென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. இப்படி அவனிவ்வாழ்வை நமக்குத்தர் தருவினபின்பு.

(என்னகுறை வேண்டுமினி) அதாவது - இனிமேலுள்ளகாலம், உபாயோபேயங்களிலொன்று நிமித்தமாகக் குறை படவேண்டுமோவென்கை. இத்தால் அவன் 'போஸ-உ-ம-ஸ-ச' என்றருவிச் செய்தபடியே, நங்காரியத்தில நாம் கரைச்சலற்று நிர்ப(ஹ)ரா யிருக்குமத்தனையன்றோ வென்றதாயிற்று (க) 'தாவஹுஜெத-தீய-பாநி ஸரிதஸுஸாராவலிவ | யாவஹு, ஹுஜெத-பாவ விஷ-ஹதிபரம்நு: - தாவத்கச்சேத்து தீர்த்தாநிலரிதஸுஸாரம்ஸிச | யாவநாபூச்சபூபால விஷ்ணுபக்திபரம்நு: ' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில்கொல்லப்பட்டவசநமும், (உ) 'கிந்தஸ்யோநெநு: கிந்தெய-கிந்தவொலி: கிரியெநெநு: | பொநித்யூயதெநெவம் நாராயணநெநுயீ: - கிந்தஸ்யதாரண: கிந்தீர்த்தை: கிந்தபோபிகிமத்வநு: | யோநித்யம் த்யாயதே தேவம் காராயணநந்யதி: ' என்று, இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்தில் கொல்லப்பட்ட வசநமும், இப்பாடில் பூர்வவாக்யத்தில் கொல்லப்பட்ட, வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாத(2)மாக அதுஸந்தேயம். இதற்குப் பொருள், "நின்றவாநில்லா நெஞ்சு" என்கிறபடியே, ஒன்றிலும், நிலை நில்லாமலோ, டித்திரியும் மநஸ்ஸானது, யாதோரளவு மிவ்வாநிமாவுக்கு ப்ராப்யமுமாய், ப்ராபகமுமாயிருக்கும்அவன்பக்கல், பக்தியிலுற்றமுடைத்தாகாதவ்வளவும், ஸரித்துக்களும், ஸரஸ்ஸுக்களுமாய்க்கொண்டு பாவநமான தீர்த்தங்களைக் குறித்துப் போவானென்றும் - யாவனோருவன், அப்ய விஷயத்தில் மநஸ்ஸாற்று, த்யோதமானநாராதி குணயுக்தனாய், நாரஸப்த வாக்யமான சேதநஸமுஹத்துக்கு உபா

(க) விஷ்ணு தர்மம்.

(உ) இதிஹாஸஸமுச்சயே-நஉஉ.

மூ.—புண்டரீகைக் கேள்வனடியா அப்பூமிசையோன்
அண்டமொருபொருளா வாதிரியார்—மண்டி
மலங்கவொரு மீன்புரண்ட மாத்திரத்தாலார்த்துக் .
கலங்கிடுமொ முகநீர்க்கடல். (சு)

யோபேயங்க விரண்டும் தானாகையாலே, நாராயணஸப்த வாச்ய
ஞானவனை, ஸர்வகாலமு மப்படியே யதுவைத்தியா நிற்குமவனுக்கு
தான், தீர்த்த, தீபோத்வ(யூ)ரங்களாலென்ன ப்ரபோஜனமுண்டென்
னும் சொல்லிற்றிதே. ஆதையாலிவை ஸம்வரத(ஃ)மாகக்குறை
யில்லை. (ரு)

ஆறுட்டாட்டு. இப்படி துஷ்கரத்வாதி தோஷ தர்ஸனத்தா
லே உபாயாந்தர ஸங்கமறக் கூடிற்றுகிலும், அநாதிகாலம் ஸப்தாதி
காலிலே வரஸனை பண்ணிப்போந்த ஆத்மாவுக்கு, உபேயாந்தரமா
ன வைஸ்வர்யத்தைக் கண்டாலாசை செல்லாதொழியுமோ?; அந்
தவைஸ்வர்யோ த்ரே(ஹ்ரு)கந்தான் இவனெஞ்சைக் கலங்கப்
பண்ணுதோவென்ன, பகவத்தால்யரவஜ்ஞானவர்கள், ஐஸ்வர்யத்
துக்கு மேலெல்லையான ப்ரஹ்மபதத்தையு மொரு புருஷார்த்த
மாக விரும்பார்கள்; நெஞ்சைக் கலக்கவுமாட்டாதென்கிறார்.

(புண்டரீகைக்கேள்வ னடியார்) பத்மோத்பவையாய், பத்ம
வாஸிதியா யிருக்கையாலே, பத்மிநீயென்று திருநாமத்தையுடைய
வளான, பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபஞானவனுடைய திருவடி
களில் சேஷத்தவமே தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள். இத்
தால், (க) ‘பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தான் திரு
வருளுங்கொண்டு ’ என்கிறபடியே, அவர்களிருவருடையவும்
விசேஷகடரணத்தாலே திருந்தி, தச்சேஷத்வைகநிரூபகராய்,
தத்தாஸ்யைகமஸரா யிருக்குமவர்களென்கை.

(அப்பூமிசையோனண்ட மொரு பொருளாவாதிரியார்) ஐஸ்வர்
யத்துக்கு மேலெல்லையாக ப்ரவித்தமாய், திருநாப்கமலோத்பவ
ஞானப்ரஹ்மாவினுடைய வரந்தத்துக்கு ஹேதுவாய், சதூர்த்தஸ
புவநாத்மகமான அண்டத்தை, ஒருசரக்காக வாதிரியார்கள்.
தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு, ஸ்வதந்த்ரர்க்குமிதே, ஐஸ்வர்யம்

கூறு ஞானஸ்ரீரம், எ-பா, தோளார்சுடர் வ்யாக்யானம்.

மூ.—தோளார்சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு
ஆளானார் மற்றொன்றிலன்புசெய்யார்—மீளாங்
பொருவரியவிண்ணுட்டில் போகம்துகர்வார்க்கு
நரகன்கூறுவித்திரன்நன் நாமு. (எ)

ரஸாவஹமாய்க்கொண்டு புருஷார்த்தமா யிருப்பது; பாகவத்தா
ஸ்யமறிந்தவர்களுக்கு, விஸமாய் ஜுகுபஸாவிஷயமா யிருக்குமி
தே. ஆகையாலத்தையாதரிப்பார்களோ? அப்படிச்சொல்லலாமோ?;
அந்த ஐஸ்வர்யத்தினுடையகிளர்ப்பம் தன்னையாசைப் படும்படி
இவர்களெஞ்சைக்கலங்கப் பண்ணாதோ வென்னுமாகாங்ககூறு
லே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(மண்டியித்யாதி) ஒரு மதஸ்யமானது, தன்ஸக்தியெல்லாவற்
றேடுங் கூடித்தள்ளிக்கொண்டு, நிலைகொலைத்து கலங்கும்படி இடம்
வலங்கொண்டு புரண்டமாத்ரத்தால், ஆற்றநீர் ஊற்றநீர் வர்ஷ
ஜலமென்கிற ஜலதீரயயுக்தமான ஸமுத்ரமானது, நிலைகொலைத்து
உகரித்துக்ஷுபிதமாமோ அந்தமதஸ்யத்தினுடையஸ்புரணத்தால்.
(சு) ‘சுபுரணேயொபிஹோஹி-அப்ரமேயாமேஹாததி’ என்கிற
ஸமுத்ரம்கலங்கிலன்றோ, ஐஸ்வர்யத்தினுடையகிளர்த்திகண்டால்,
கம்பீரமான விவர்களுடைய ஹ்ருதயம்கலங்குவதென்றுகருத்து.
“ஹ்ருதாணஜீரணவீரகூஞ் கிஞ்ஞொலாயநலிந: | ஸமரீஷஸுரி
தெநாவ்யே க்ஷுஸ்யக் கெநவஜாயதெ - ப்ரஹ்மாண்டமண்டலீ
மாத்ரம் கிமலோபாயமநஸ்விந: | ஸபரீஸ்புரிதேநாப்தே: க்ஷுப்த
தாவைவஜாயதே” என்னக்கடவதிதே. (சு)

ஏழாம்பாட்டு. தாஸ்யச்சவுடறிந்தவர்கள் ஐஸ்வர்யத்துக்
கெல்லையான ப்ரஹ்மபதத்தை, விரும்பார்களுள்ளோர்மீ. அவனழ
கிலே தோற்று அடிமைபுக்கவர்கள் அந்யவிஷயங்களை ஆதரியார்
களென்கிறும்தில்.

(தோளார்சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு) திருத்தோ
ளோடே சேர்ந்திருந்துள்ள தேஜோரூபமான திருவாழியையும்,
ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையு முடையனாகையாலே வந்த வழகையுடைய
வனுக்கு. (உ) “மனைப்பாற்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்

லாம் துறத்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்கிறபடியே வெறுப்புறத்திலே யாலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி யிருக்கிற தன்னழகாலே, ப்ராக்ருத ஸகலவிஷய ஸங்கத்தையு மறுக்கவற்றான திருத்தோள் களோடே (௧) ‘அணிபாராழியும் சங்கமும்’ என்கிறபடியேஸ்வர பரணங்கனும் தாயேயாய்ப்போரும்படியிருக்கிற திருவாழியையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுமேந் துகையால்வந்த வம கங்குடினும், அழகு இரட்டித்திருக்குமிதே.

(சுந்தரனுக்காளா னர்) இப்படியிருந்துள்ள வழகையுடையவ னுக்கு அவ்வழகுக்குத்தோற்று அடிமையானவர்கள். “புண்டரீ கைக்கேள்வனடியார்” - என்கிறவிடத்திலே சொன்னதாஸ்யம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம். இதுகுணக்ருதம். சுந்தரனுக்கு - என்றும் ஆளா னர் - என்றும் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யத்திலே நிற்குமவர்களையும், அப்போதைக்கப்போ தழகுக் குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும்படி பண்ணுமிதே விஷய வைகண்டியம். ஆகையால் இப்போதழகுக்குத்தோற்று அடிமை புக்கவர்களைச் சொல்லுகிறது.

(மற்றொன்றி லன்புசெய்யார்) அதாவது - அப்படி யடிமை யானவர்கள், அவ்விஷயத்துக் கந்தமாயிருக்கும் ப்ராக்ருத விஷயங்களொன்றிலும் ஸ்ரேஷ்டம் பண்ணார்களென்கை. அப்ப்ராக்ருத மாய், அதிமனோஹரமாயிருக்கும் விஷயத்தில் வாசியறிந்து, அதிலே தோற்றிருக்குமவர்கள், அத்பாபா (ஹ)ஸமாய், அவிலகண்ண மானப்ராக்ருத விஷயங்களை விரும்புவார்களோ? ஐவிக விஷயங் களிலப்படி யிருந்தாலும், இத்தைப்பற்ற அதிவிஸகண்ணமான ஸ்வர்க்காத்யாமுஷ்மிக் கிஷ்டங்களைக் கண்டால், அதிலன்பு செல் லாதேவென்னு மாகாங்கைஷ்டிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(மீளாப் பொருவரிய விண்ணுடில் போகம் நுகர்வார்க்கு) அதாவது ‘நவபுருஷாவதாதே நவபுருஷாவதாதே நவபுருஷாவதாதே நவபுருஷாவதாதே’ என்கிறபடியே, புருஷாவ்ருத்தி சலிதமாய், அப்ரக்ருதமாய் ஸ்ரீதனுவமயமாய் நிரவதிகதே ஜேரூபமா யிருக்கையாலே உபமாந மலிதமாய், (௨) ‘தக்ஷிண

மு—முற்றப் புனமெல்லா முண்ட முகில்வண்ணன்
கற்றைத்துழாய் சேர்க்கழலன் தி—பற்றென்றை
இச்சியாவன்பர் தனக் கெங்ஙனே செய்தடினும்
உச்சியாலேற்ற முகந்து. (அ)

வாரஜெவ்யோதி-ததக்ஷரேபாமே வ்யோமம்” என்கிறபடியே, பர
மாகாஸ ஸப்தவாச்சபமான திருநாட்டுள்ளே, போக(ஹொம)த்தை
புஜிக்கவேணுமென் னுமாசையுடையவர்களுக்கு.

(நரசுன்றே கிர்த்தி என்றன் நாடு) அதாவது-(க)“க்ஷீணைவா
ணேஜித்யுஹொகம் விஸுஜி-க்ஷீணேபுண்யேமர்த்தயலோகம் விஸ
ந்தி” என்கிறபடியே புண்யக்ஷயம் பிறந்தவாறே முகங்கீழ்ப்படத்
தள்ளி விடுதற்படி யிருப்பதாய், ப்ராக்ருகமான ஸ்வஸத்ருஸரலோகங்
கள் பலவற்றையு முடைத்தாய் கர்மவஸ்ய சேசசுருண இந்ந்ரணு
க்கு, போக(ஹொம)ஸ்த்தானமான நாடா யிருந்துள்ள ஸ்வர்க்க
லோகம் நரகப்ராயமன்றோவென்கை. இத்தால் இந்த விபூதியில்
போக(ஹொம)ம், துக்காவஹமாயிருக்குமென்றுதாயிற்று.(உ)“தூத்
ஃ0 ப்ராஹ்மகாரிய விவெஷாஹேஷாஃ 2ஹா-தூநாடி ஹொமாஃ
வாராஜாஃ, 3நாஃ செஸுவெ-திரயோவஹாஃ - தத்பதம் ப்ராப்
துகாமாயே விஷ்ணோஸ்தேஷாம் மஹாத்மநாமி போகாபுரந்தரா
தீநாம்தேஸர்வேநிரயோபமாஃ” என்றிவ்வர்த்தம் ப்ரஹ்மாண்ட
புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதே. (எ)

எட்டாம்பாட்டு. அந்நய ப்ரயோஜனராய்க் கொண்டு தன்
பக்கல் ப்ரேமபுத்தரானவர்கள் அடிமை செய்யுமிடத்தில்தேனு
மொருபடி செய்தாலும் அவனத்தையுள்ளது சிரஸாவ்ஹிக்கு மென்
கிறார்.

(முற்றப் புனமெல்லா முண்ட முகில்வண்ணன்) ப்ரளயத்தி
வழியாமே கைலலோகங்களைப் மொன்றுமொழியாமல் திருவயிற்
றிலே வைத்து நோக்குகிறது, தன் பேறென்னுமிடம் வடிவில் புக
றிலே தோற்றும்படி யிருந்த காளமேக நிபமான வடிவையுடைய
வன். இப்போதிதைச் சொல்லுகிறது.(ங)“தாயிருக்கும் வண்ணமே
உம்மைத்தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்” என்கிறபடியே

(அ) கீ- (உ) ப்ரஹ்மாண்டபுராணம். (ங) தி-மோ-கக-க-க.

அபத்தசையிலே அகில லோகங்களையும் அவை ய்றியாதிருக்கத் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது தன்பேறென்னுமிடம் தன்வடிவிலே தோற்றும்படி யிருந்தான். இத்தால் அந்நய ப்ரயோஜனராய்த் தன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தரானவர்கள் ஸ்வவிஷயத்தில்பண்ணும் பேர்ஷ்வருத்திகளை யாதரித்துக்கொள்ளுமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

(கற்றைத்துழாய் சேர்க்கழலன்றி) தன்னிலத்திலுங்காட்டில் திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே (க) “தழைக்கும் ஆழாய்” என்கிறபடியே தழைத்திருந்துள்ள திருத்துழாயோடே சேர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளையொழிய, இதுதான் திருவடிகளி லொப்பனைக்கெல்லா முபலக்ஷணம்.

(மற்றொன்றை யிச்சியாவன்பர்) இப்படிபரமபோக்புமான இத்திருவடிகளையொழிய, வேறொரு ப்ரயோஜனத்தை யிச்சியாத படியான ப்ரேமமுண்டானவர்கள். ப்ரயோஜனாந்தரபரராய் கிஞ் சித்தகரிப்பார்(உ).“ஓடிஹிஜெஜாஜிதெ-தேஹிமேததாமிதே” என்கிற படியே, கொடுத்துக்கொள்ளுகைக்கிறே கிஞ்சித்தகரிப்பது. அங்ங னன்றிக்கே(ங).“இன் றுவந்தித்தனையும்” இத்யாதிப்படியேகொண்ட துக்குக்கைக் கூலிக்கொடுக்கும்படியான அநந்யப்ரயோஜன(ஊ)ப க்திகரானவர்கள்.

(தனக்கெங்ஙனே செய்திடினும்) வகுத்தசேவியான தனக்கு அடிமை செய்யுமிடத்தில் ப்ரேமபரவஸூராய்க்கொண்டு அக்ரமமாக வாதல், ஸக்ரமமாகவாதல், எப்படி செய்தி லும்,

(உச்சியாலேற்கு முகந்து)ப் பீதனாய்க்கொண்டு பரிஸாவஹிக்கும், எங்கனே செய்தி. தனுமுச்சியாலேற்கையாவது - இவன் காலாலே பொசட்டவற்றை அவன் தலையாலே யேற்கை. ஹாரதெ - ஜோஷ்யஜெ - 'யா:கிரயாஸு ஸ்யு:காஸு' ரெகாஜமதவா:ஸி: தாஸுவ:பாஸிராவா:பெ:வ: ப்ரதிமுணாதிவெல்லபடி - பாரதே - மோகூதர்மே யாகீர்யாஸ்ஸம் ப்ரயுக்தாஸ்யுரேகார்தகதபத்தி: | தாஸ்ஸர்வாஸிராஸாதேவ: ப்ரதிக்குஹ்நாதவைஸ்வயம்" என்ன்கூடவதிதே. (அ)

(க) பெரி-திருவிநாசு. (உ) யணு-க-அ. (ங) பாச-மோகந்த

மூ.—ஆசிலருளா லணைத்துலகுந்காத்தளிக்கும்

வாசமலரான் மணவாளன்-தேசுபொலி

விண்ணுட்டிற்சால விரும்புமே வேறொன்றை

எண்ணுதார் நெஞ்சத்திருப்பு.

(சு)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு; அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அடிமைசெய்யுமவர்கள் விஷயத்தில், அவனுக்குண்டான வாதரத்தை யருளிச் செய்தார் கீழ். அவ்வளவன்றிக்கே, அநந்ய ப்ரயோஜநரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பில் அவனுக்குண்டானவிருப்பமிருக்கும்படிபையருளிச்செய்க்குறியில்.

வ்யா;—(ஆசிலருளால்) கிர்ஹேதுக க்ருபையாலே. ஆச-குற்றம்;இல்-அதில்லாமை. அருளுக்குக்குற்றமாவது - ஸஹேதுகமான போதொழிய கார்யகரமாகாமலிருக்கை.

(அணைத்துலகும்) ஸமஸ்தலோகத்தையும். ஸஹேதுக க்ருபையாலே செய்யும்போதிறே, குணகுண நிருபணம் பண்ணிவரைந்து ரக்ஷிப்பது. இவ்விடத்தில் லோகஸப்தம்-ஜகவாசி.(சு).“லோகஸுஹவநெஜநே - லோகஸ்துபுவநேஜநே” என்னக்கடவதிறே. (காத்தளிக்கும்) அகிஷ்டங்களைப் போக்கிரக்ஷித்து அபி(வி)பதங்களைக்கொடுக்கும்.

(வாசமலரான் மணவாளன்)(உ)“வேரிமாறுதபூமேலிருப்பான்” என்கிறபடியே, எப்போது மொக்கச் செவ்விமாறுமையாலே பரிமளம் அலையறிகிற புஷ்பத்தை யிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனாவன். கிழ்ச்சொன்னபடியே, ரக்ஷிப்பதுதான் அவளோடேகூடியிருந்தாயிற்று.(ங)“லக்ஷ்மி”வஹ்நிஷீகேஸோடெவ்வுரகாராணாநுபயாராக்ஷஜ்ஜுவலவிஜாந்தெவெஜாந்தெஷுஹயீயதெ - லக்ஷம்பாஸஹ ஹ்ருதீதேகேஸோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா | ரக்ஷகன் ஸர்வவித்தாரந்தேவேதாரந்தேஷுசகியதே” என்னக்கடவதிறே. ரக்ஷணத்துக்கடியான க்ருபையைக்கிளப்புகையும், ரக்ஷித்தாலதுகண்டு உதக்குடையும், அவளுடைய கூறாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருக்கிறீர்மியபேதியானவன், தான் பண்ணின க்ருஷிபலித்து, அநந்ய ப்ரயோஜநரானவர்களுடைய

மு.—நானுமுலகை நனிகின்றவாளரக்கன்

தோருமுடியும் துணித்தவன்றன்—தாளில்

பொருந்தாதா ருள்ளத்தில் பூமடந்தை கேள்வன்

இருந்தாலு முள்மேலிருப்பு..

(சௌ)

ஹ்ருதயத்திலிருப்பில் பண்ணுமாதாவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கு
ரார் மேல்.

(தேசபொலிவிண்ணாட்டில்) (க)“கருநாநதேஜீவாந்தஸ்தாநதே-
அந்யர்க்காநலதிப்தம் தத்ஸத்தாநம்” என்கிறபடியே, தேஜோபாகா
மாய், (உ) “வெகுகுணைதவபெருகெ ஸரியாஸாயபஜம்
ஹிதி! குஷெஸிவிலுபாஸிந்தாநாஹிகெஹ்-பாமவெதஸுஹ -
வைகுண்டேதுபரேலோகே ஸரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே
விஷ்ணுரகிந்த்யாத்மாபக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ” என்கிறபடியே
பெரியபிராட்டியாரோடும், நித்யஸூரிகளோடுங்கூட, ரணோத்தர
மாக வெழுந்தருளி யிருக்கிற பரமபதத்திற்காட்டில். (சாலஸிரு
ம்புமே) மிகவுமாதிரியா நித்குமே.

(வேறென்றை பெண்ணுதாரநஞ்சத்திருப்பு) (ரு)“வாவஸு-
பேவஸுவப்த-வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்” (சு)“எல்லம்கண்ணன்” என்
றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல ப்ரயோஜனமும் தானேயாக நினைத்
து, வேறொரு ப்ரயோஜனத்தை (ம) கணியாதே யிருக்குமவர்களுடை
யஹ்ருதயத்தி லிருப்பை. இத்தால், அப்ராக்ருதமான தேஸாவிசே
ஷத்திலுங்காட்டில், இவர்கள் ஹ்ருதயத்திலிருப்பு, தனக்கத்யந்த
ரஸாவஹமாயிருக்கையாலே, இதிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணுமெ
ன்றதாயிற்று. “பெருநூலுமஸுபா: பெருவெஸுகுநோர
பா: | தெஷாந்ஜெஷுப்யம் விஷ்ணுவெவகூநாந்ஜெஷுப்யம்-
யேநந்யமநஸுப்யம்-ததா: யேதாஸ்யைகமநோரதா: | தேஷாம்மே
ஹ்ருதயம்விஷ்ணோரவைகுண்டாத்பரமம்பதம்” என்று தானே யரு
ளிச்செய்தானிதே. (கூ)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஸரியபதியானவன்ப்ரயோஜனார்த்தா
பாருடைய ஹ்ருதயத்தி லிருந்தாலும், அவ்விருப்பு அவனுக்குது
காவஹமாகையாலே, அஸஹ்யமாயிருக்குமபடிபையருளிச்செய்கு
ரார்.

(க) பா.அ. ௧௬-௩-௧௧.

(உ) ஸாவே.

(ரு) கீ-௪-௧௧.

(சு) தி-வாய்-௧-௪-௧௧.

உச ஞானஸ்ரீரம், ௧௦-பா, நானுமுலகை வ்யாக்யானம்.

வ்யா;—(நானுமுலகைநலிகின்ற) கா தாசித்தகமாகவன் றிக்கே நான்தோ மொருவரை இருவரையன் றிக்கே, லோகத்தையடைய ஒருநாலிடையிலுக்கையன் றிக்கே, நலியா நிற்கிற.

(வாஸகக்கன்).முன்பே ஞானையுபாஸித்து, அவன் பக்கவி லே பெற்றதொரு வா னைத்தனக்கு(வ)பலமாகப் பிடித்துக்கொண் டிருக்கும்ராக்ஷஸனுடைய.

(தோருமுடியும் துணித்தவன்)மொள்களையும் தலைகளையு மறு த்தவன்.(௧)“தோள்கள்தலை துணிசெய்தான்”என்றாரிறையாழ்வார். அதாவது - அவனைக்கொல்லுகிறவனவில், அகப்படாதவனகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோமென்று பாராதே, தோள்களை க்கழித்து, தலைகளைச்சேதித்து, போதுபோக்காக நின்றுகொன்ற படி.

(பூமடைந்தைகேள்வன்)புஷ்பதிவாஸிதியாய்,(உ) “யுவதிலு னுரோரிணி - யுவதிஸ்சகுமாரிணி” என்கிறபடியே, நித்யயெனவந ஸ்வபாவையான பெரிய பிராட்டியார்க்கு, நாயகனுனவன்; கீழ்ச் சொன்னராவணவந்தனக்கு நாட்டைநலிந்த வளவன் றிக்கே. இவ்வின்பிரித்ததிறே ப்ரதானஹேது.(௩)“சுரிமுற்கனி வாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமைபிற்கடுவிசை யரக்கன்எறி வி ழித்திலங்கு மணிமுடி பொடிசெய் திலங்கை”என்றாரிறே, திருமங் கையாழ்வார். இப்படி திவ்யமணிஷியான பிராட்டியுந்தானுமாய், ரஸோத்தரமாக வெழுந்தருளி யிருக்கும்வன்.

(தந்தாளில் பொருந்தாதாருள்ளத்தில்) திருவடிகளை யாஸ்ர யித்திருக்கச் செய்தே, ப்ரயோஜனாத்ரங்கனில் விருப்பத்தைப்ப ண்ணி, தன் திருவடிகளிலே பொருத்தமற்றிருக்கு மவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில்.

(இருந்தாலும்) முதலிலே யிருக்கத்தான் கூடாது, உபாஸக ரானவர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்துகாக விருந்தாலும்.

ஞானஸாரம், கக-பா, தன்பொன்னடி வயாக்காரம். ௨௫

மூ.—தன் பொன்னடியன்றி மற்றென்றில் தாழ்வுசெய்யா
அன்பருகத்திட்ட தனுவெனிலும்—பொன்பிறமும்
மேருவாய்க்கொள்ளும் விரையார் துழாயலங்கல்
மாரிமாக்கொண்டல் நிகர்மால். (கக)

(முன்மேலிருப்பு)கண்டகாக்ரத்தி விருப்புப்போலே, துக்கா
வஹமாயிருக்குமென்றபடி (க) “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” - பகவச்சரணத்
வந்தவே பக்தியேஷாம்ரவியதே । தேஷாம்ஹ்ருதிஸ்திதோ
தேவிகண்டகாக்ரவஸ்திததி” என்கிற ப்ரஹ்மாண்டபுராணவச
ந்தை இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக வதுஸந்திப்பது. (க௦)

அவ;--பதிகேராம்பாட்டு, கீழிரண்போட்டாலே, ஸ்ரியை
பதியானஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அந்நய ப்ரயோஜநருடைய ஹ்ரு
தயத்திலிருப்பிலுள்ள விருப்பத்தையும், ப்ரயோஜநாக்ர பர
ருடையஹ்ருதயத்தி லிருப்பிலுள்ள துக்கத்தையும், அருளிச்
செய்தார். இப்பாட்டில், தன் திருவடிகளில் அந்நய ப்ரயோஜந
பக்திகரணவர்கள், ஸாதாமாக ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யம் அத்யல்ப
மாகிலும், அவன் அத்தை அதிமஹத்தாக நினைத்து அங்கிகரித்
கும்படிபை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(தன் பொன்னடியன்றி) நிருபாதிகஸேஷியான
தன்னுடையஸங்குஹ்ணியமான திருவடிகளையொழிய. தன்னடி
யென்கையாகையாலே, திருவடிகளினுடைய ஸ்வரூபப்ராப்த
தையும்; பொன்னடி யென்கையாலே, அதிஹ்ருதயஸ்ஸாக்ய
தையும் போக்யவதையும் சொல்லுகிறது. (மற்றென்றில் தாழ்வு
செய்யாவன்பர்)இப்படி ப்ராப்தமுமாய், போக்யமுமான திருவ
டிகளையொழிய, மேலொரு ப்ரயோஜநத்தில் ப்ராவண்யம் பண்
னாக ப்ரேமத்தையுடையவர்கள். மற்றென்றென்று, ஐஸ்வர்
யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. தாழ்வாவது - தாழ்ச்சி; இததால்,
ப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது; (௨) “சுதிநிமடவார் தாழ்ச்
சிஷ்ய” என்கிற விடத்தில் போலே. ஆகவிப்படி, அந்நய ப்ர
யோஜநபக்திமான்களானவர்கள்.

(க) ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

(௨) தி-வாய்-௨-௧௦-௨.

உரு ஞானஸ்ரீரம், கக-பா, தன்பொன்னடி வ்யாக்யாநம்.

(உசந்திட்டது)(க) “சுகீ ஸ்ரீஸ்-ரஸ்ரீ கீஸ்தாஸபவஜி-அகிஞ்சித்
கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி” என்கிறபடியே, ஸேஷிவிஷயத்தி
ல் கிஞ்சித்காரமல்லாதபோது, ஸேஷத்வ வரிந்தியில்லாமையா
லே நமக்கிது அவஸ்யம் செய்யவேணுமென்று வைத(டி)மாகச்
செய்கையன்றிக்கே, (உ) “உகந்துபணிசெய்து” என்கிறபடியே,
ராகப்ராப்த்மாக வடிமை செய்யுமவர்க ளாகையாலே, ப்ரீதிப்
ரேரிதராய்க்கொண்டு ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யம், (அனுவெனிலும்)
அத்யல்பமாயிருந்ததேயாகிலும்.

(பொன் பிறழ் மேருவாய்க்கொள்ளும்) அதாவது, ஸ்வர்ண ரூபாய்க்கொண்டு ஸ்ளங்கா நின்னுள்ள மஹாமேருவைப்போலே அதிமஹத்தாக கினைத்து, அங்கீகரியா நிற்குமென்கை. இவ்விட்டதுகொண்டு த்ருப்தகைவேண்டும் குறையாளனாகிலேற, ஸைம்பித்த த்ரவ்யத்தினுடைய லாகவம் பார்த்தாதரிப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸைம்பிக்குமவனுடைய ப்ரேமத்தையே பார்க்கு மவனாகையாலே, இவன்ப்ரேமத்தோடே ஸைம்பித்த த்ரவ்யத்தை, இப்படி யங்கீகரிக்கு மவன் தானொன்னில்.

(விசையா துழாயலங்கல் மாரிமாக்கொண்டல் நிகர்மால்)
அதாவது, பரிமாப் பச்சரமான திருத்துழாய் மாணியாலே அலங்
க்ருதனாய் வார்ஷிகமான மஹாமேகம்போலே யிருக்கிற வடி
வழகையுடையான ஸர்வேஸ்வரன். விசை-பரிமாநம், அலங்கல் -
மாலை, மாரி-வர்ஷம், மா-மஹத்து. இத்தால், அந்நயப் பரபோஜ
நபக்திமான்களாய், தன் பக்கல் மஸஸை வைத்தவர்களுக்கு,
அந்வரதாது பாவ்யமாய், பக்திவர்த்த(ர்)கமானவோப்பனை யழ
கையும், வடிவழகையு முடையவின்னென்றதாயிற்று. [விசையா
துழாயலங்கல் மாரிமாக்கொண்டல்நிகர்மால் - தன்பொன்னடி
யென்று துடங்கி மேருவாய்க்கொள்ளு மென்றநவயம்] “ஐத்ரேய
பூஷாந்திரம் ஸ்ரீமதுஷாஸ்திரமேஷுவீதி । ஐத்ரேயபூஷாந்திரமேஷுவீதி
ஸகலபூஷை . பக்தாதரணவப்புபாரீதம் ப்ரேமன்னாபூர்யேவமேப
வேதி । பூர்யப்பபக்தோபஹ்ருதம் நமமேதோஷாயகல்பதே”
என்று பெளஷ்கர ஸம்ஹிதையில், தானே யருளிச்செய்தா
னிதே.

(கக)

(8)

(உ) தி-வாய்-கர-அ-கர.

(க) வி-பு-நு-சு-க. (உ) தி-வாய்-நு-அ-க0. 4 (பா) வேறுக.

அவ;-பதினமூன்றும்பாட்டு, சேஷவிஷயத்தில் அநந்யப்ர யோஹராய்க்கிஞ்சித்தகரிக்குமாகாமுண்டா னுதும்சேஷஹாத்மா பிமாநிகளான லௌகிகரோட்டை ஸங்கம் கிடைக்கில், அந்த அதிகாரத்துக்கு அவத்யமன்றேருவென்ன, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யதாதர்ஸநம் பண்ணினவர்களுக்கு அவர்களுளாடுறவுவுண்டோ வென்கிறார்:

மூ.—பண்டேயுமினைத்தும் பங்கயத்தான் நாயகற்கே
தொண்டாமெனத்தெளிந்த தூமனத்தர்க்கு—குண்டோ
பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும்
உலகத்தவரோடுறவு. (கரு)

வ்யா;—(பண்டே) இத்தால், ஸேஷத்வத்தினுடைய அநா
தித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (உயிரினைத்தும்) இத்தால், ஸேஷத்
வந்தான் சிலர்க்குண்டாய் சிலருக்கள் நிக்கேயிருக்கையன்றிக்
கே, ஸகலாத்ம ஸாதாரணமென்கிறது.

(பங்கயத்தான் நாயகற்கே) இத்தால், ஸேஷத்வப் பரதிஸம்
பந்தி யொருமிதுமென்னுமிடமும், அவதாரணத்தாலே இதி
னுடைய அநந்யார்ஹத்வமும், சொல்லுகிறது.

(தொண்டாமெனத்தெளிந்த தூமனத்தர்க்கு) தொண்
டென்று, ப்ரதமாஃசுரத்தில், சதுர்த்தியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படு
கிற ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அநாதிகாலமேதொடங்கி
அகிலா த்மாக்களும், அப்ஜாஸஹாயன அநாவாச்சயனுக்கே
சேஷமாயிருக்குமென்று, ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்
த்ரத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடி
யே, ஸம்ஸ்ய விபர்யயமற தர்ஸித்துத்தெளிந்த பரிஸுத்தாந்தஃ
கரணர்க்கென்றபடி.

(உண்டோ) இதுக்குமேலே அந்வயம்.

(பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும்) அதா
வது, ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஸாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையும் அதிக
ரித்து, ஜாதி வீரணஸ்ரமங்களுக்கெல்லாம் ஆஸ்ரயமாயிருக்கும்
தங்கள் தேஹத்தைப்பார்த்து, நாமின்னஜாதியன்றோ, இன்ன
வர்ணமன்றோ, இன்ன ஆஸ்ரமிகளன்றோ, என்றிவற்றையிட்டுத்
தங்களைப் போரப்பொலிய வபிமானித்திருக்குமென்கை.

(உலகத்தவ ரோடுறவு) இப்படி, அபிமானித்திருக்கும்
லௌகிகரோமி ஸம்பந்தமுண்டோவென்று க்ரியை. இத்தால்
அநாவாச்சயனுக்கே சேஷமென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த
ஸேஷத்வாஸ்ரயமான வாத்த்மாவை மகாரவாச்சயனாகச் சொல்லு
கையாலே, ப்ரக்ருதேபரனாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணாய், ஜ்ஞாந

ஞானஸாரம், கசு-பா, பூதங்களைந்தும் வ்யாக்யாநம். ௩௧

லென்ன ப்ரயோஜநம், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், ஸ்ரியஃபதி திருவடிகளே காணுங்கோள் புகலென்கிறார்.

(பூதங்களைந்தும் பொருந்துடலிற்றறிந்த) (க) “ஷ்ஷுஷ்” “ஷ்ஷுஷ்” -பஞ்சபூதாத்மிகேதேஹே” என்றும், (உ) “மஞ்சு சேர்வானெரிநீர் நிலங்காலிவைமயங்கி நின்றவஞ்சுசேரக்கை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களைந்தினுடையவும் ஸமுதாயரூபமான தேஹமடியாக வுண்டான. இத்தால், ஆத்மாவோடர்வயமன்றிக்கே, உபசயாத்மகமாய், அநித்யமாய், ஹேமமாயிருக்கிற தேஹமடியாக வுண்டானதாய்கையாலே, வந்தேறிப்பென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(சாதங்கள் நான்கினுடும்) சாதமென்று, ஜாதியைச்சொல்லுகிறது. “சுடே ஜார்ஷ்ஸுமூஷ்ய் - ஜாதிர் ஜாதஞ்ச ஸாமான்யம்” என்னக்கடவதிறே, சாதங்கள் நான்கென்று-ப்ராஹ்மண ஜாதி முதலான நாலு ஜாதியையும் சொல்லுகிறது.

(நான்கினுடும் சங்கதமாம் பேதங்கொண்டு) பேதமாவது இந்நாலினுடும் சேர்ந்திருக்கிற உத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரதிபத்தி ஹேதுவான விசேஷம். இந்தப்ராஹ்மணஜாதியைப் பற்றியிறே ஆம்ஸ்ரமாதிரி பேதங்கள் வருவது. ஆகையாலே, சாதங்கள் நான்கினுடும் சங்கதமாம் பேதமென்றவிதிலே யெல்லாம் சொல்லலாம்.

(என்னபயன்பெறுவீர்) இந்தபேதங்கொண்டு என்னப்ரயோஜநம். பெறுவுதினோள். இத்தால் உங்களுக்கேதேனும் வித்திப்பதுண்டோ! அஹங்காரஹேதுவாகையாலே அநர்த்தகரமாயித்தனையன்றோ வுள்ளதென்று கருத்து. “என்னபயன் கெடுவீர்” என்று பாடமாகில் இந்தபேதங்கொண்டென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு, கெடுவீர்கோளென்று உகப்பாலேயருளிச்செய்தாராகக்கடவது.

(எவ்வுயிர்க்குமிந்திரகோன் தன்னடியேகாணும் சுரண்) இன்னுரினியாரென்னுதே, எல்லாவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்ரியஃபதியானவன் திருவடிகளே காணுங்கோள் புகல். ஆகையால்

(க) வி-பு.

(உ) தி-மொ-க-எ-அ.

௩௨ ஞானஸாரம், சுரு-பா, குடியுங்குலமும் வ்யாக்யாரம்.

மூ.—குடியுங்குலமு மெல்லாம் கோகனகைக்கேள்வன்
அடியார்க்கவனடியே யாகும்—படியின்மேல்
நீர்கொழுவுமாறுகளின் பேரும்நிறமுமெல்லாம்
ஆர்கலியைச்சேர்ந்திடு மாய்த்தற்று.

இந்தத்திருவடிகள் ஸம்பந்தத்தைப்பிட்டு நிரூபிக்கும்போது,
இந்தபேதங்களொன்று மில்லாமையாலே யெல்லாமொளபாதி
கம். அதுவே நிலைநின்ற வேஷமென்றுகருத்து. “வீ ஸ் து
ஜ்ஞாநோரீஸ வ்ஜ்ஞாநோரீஸஹி க்ஞாநோரீஸா ம்ரீஸாநா
ராயணவ
ர்யுயஸ் = தேஹாத்மஜ்ஞாநகார்யேண வர்ணபேதநகிம்பலம்।
கதிஸ்ஸர்வாத்மநாம் பரீமந்நாராயணபதத்வயம்” என்றிவ்வர்
த்தந்தான், பரமைகார்தி தர்மத்தில் சொல்லப்பட்டதிறே. (கசு)

அவ;—பதினஞ்சாம்பாட்டு. எவ்வுயிர்க்கு மிந்திறைகோன்
தன்னடியேகாணும்சரணென்றத்தை, ஸ்தாபிக்கைக்காக, ஸ்ரீயஃ
பதிவியை யேஷத்வைக நிருபகரானவர்களுக்கு, முன்பு நிரு
பகமாய்ப்போரும் க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடி
களேயாமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கி
றார்.

(குடியுங்குலமுமெல்லாம்) குடி-கிராமம், குலம்-கோத்தி
ரம், எல்லாமென்றது, மற்றும் நிருபகமாய்ப்போருமவை பல
வுமுண்டாகையாலே, அவையாவன-சரணஸூத்ராதிகள்.

(கோகனகைக்கேள்வனடியார்க்கு) ஸ்ரீயஃ பதியினுடைய,
அடியாரானவர்களுக்கு. கோகனகமாவது-தாமரை, கோகன
கையென்றது-தாமரைய னென்றபடி; கேள்வனென்றது-நாயக
னென்றபடி. எவம்பூதனானவன் திருவடிகளில் யேஷத்வமே
நிருபகமாக வுடையவர்களுக்கு.

(அவனடியேயாகும்) அதாவது, முன்பு ஓளபாதிகநிருபக
மாய்ப்போந்த குடியும், குலமுமெல்லாம்போய், சேஷியான
வன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே நிருபகமாய், அத்தையிட்டு,
வ்யபதேதிக்கும்படி யாய்விடுமென்கை. இதுக்கு, த்ருஷ்டாந்த
மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ.—ஒன்றிடுகவிண்ணாவர்கோன் செல்வமொழிந்திடுக

என்றுமிறவா திருந்திடுக—இன்றே

இறக்கக் களிப்புங் கவர்வுமிவற்றால்

பிறக்குமோ தற்றெளிந்தபின்.

(56)

[illegible]

(६५)

அவ்;—பதினேழாம்பாட்டு. ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தவன் தன்னையதஸந்தித் திருக்கும்படியை ஸ்வரிஷ்டாகதந முகேந வருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். ஐஸ்வர்யத்தினுடைய ஆகமாபாயங்களும், ஆயுஸ்வினுடைய ஸ்தைர்யாஸ்தைர்யங் களும்டியாக, அஜ்ஞானவர்களுக்கும் ஞான கர்வக்லேஸங்கள், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனுக்கு உண்டாகாதென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில்.

மூ.—சனமில்லாவன் பரென்று லுமெய்தில்லா

மானிடரையெல்லாவணத்தாலும்—தானறிய

விட்டார்க்கெனியன் விடாதார்க்கறிவரியன்

மட்டார் துழாயலங்கல் மால்.

(க 2)

வ்யா;—(ஒன்றிடுகவிண்ணவர்கோன் செல்வம்) தேவர்களு
க்குநிர்வாஹகனான இந்தரனுடைய ஐஸ்வர்யமானது, அபேகாவி
யாதிரூக்கச்செய்தே, தானேவந்து கோர்த்திடிக.

(ஒழிந்திக) அப்படியிருந்துள்ள வைஸ்வர்யமானது, இனிக்கடாதென்னும்படி, தன்னேடர்வயமற்றுப்போயிடுக.

(என்றுமிறவாதிருந்திடுக) எக்காலத்திலும் மரணரஹித
யிருந்திடுக.

(இன்றையிற்சக்க) அப்படி தீர்க்கமாகவி ராமல் இன்றுதா
 னே மரணமாக.

(கனிப்புங்கவர்வுமிறால் பிறக்குமோ தற்றெளிந்த பின்)
அதாவது, ஐஸ்வர்யாசமமும், ஆயுஸ்ஸதைர்யமும், ஐஸ்வர்ய
விநாசமும், ஆயுஷ்ஷயமுமாகப்பிறித்து இரண்டுவகையாகச்
சொன்னவிறால், நாட்டார்க்குப்பிறக்கும் கர்வக்லேஸாங்
கள், தன் ஸ்வரூபத்தைத்தான் தெளியக்கண்டபின்பு, பிறக்கு
மோவென்கை, தற்றெளிகையாவது, தன்னைத்தெளிகை. அதா
வது- ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். “அகச்சுருஷேந்திரம் நிஷத்தம்
வாஸுதி। லீலம்வாஸுதிமதம்வாஸுதிமதம்வாஸுதிமதம்- ஆகச்சுரு
ஷேந்திரந்தவம் நித்யதவம்வாத்யவாம்ருதி। தோஷம்வாத்ய
வாத்யவாநைவகஞ்சந்திபண்டிதா” என்னக்கடவதிநே (கன)

அவ;—பதினெட்டாம்பாட்டு, ஸர்வேஸ்வரனுவன், தன் பக்கல்பக்திமான்களானாலும், மொளர்சிந்தா கிழகராஜஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸம்ஸர்க்கமற்றவர்களுக்கு ஸுலபனாய், அருதவர்களுக்கு அத்யந்ததூர்லபனாயிருக்கும்படியை, அனைவருமறியவருளிச்செய்கிறார்.

ய்யா ;—(சனமிலாவன்பென்னுதும்) சனமாவது-பொல்லாங்கு, அதில்லாமையாலே, தன் திருவடிகளில்படித்தற்பேரே

நட்ச ஞானஸ்தரம், கஅ-பா, ஈனமிலாவன்பர் வ்யாக்யாநம்.

முடையவர்களானாலும். (க) “*ஹ்ருதயே ஸ்ரீ ஸ்ரீ - பக்த்யா
லப்யஸ்த்வ நந்யயா*” என்றாரிதே ஸ்ரீ கீதாசார்யர்.

(எய்திலாமானிடரை) (உ) “ஆன்விடையேமுன்றடர்த்தாந்
காளானூரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்றென் மனத்து வைத்
தேன்” என்றும் (ங) “செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மா
னிடமாலைவேன்” என்றும் ஜ்ஞானிநாமக்கேஸர ரானவர்கள்
இகழும்படி பகவத் விஷயத்தோடு ஒட்டற்றுத்திரியும் பாபிஷ்
டரானக்ஷுத்ர மதுஷ்யரை. எய்திலாவென்றது - எய்துதலில்
லாதபடியாய், பகவத்விஷயத்தி னருகுவிட்டாமையைச் சொல்
லுகிறது. எய்திலராமென்று பாடமானபோது பகவத் விஷயத்
தில் ப்ரதிகூலரான வென்று பொருளாகக்கடவது.

(எல்லாவண்ணத்தாலும்) அதாவது-ஸஹவாஸஸ்த்காரஸம்
பாஷ்ணாதியான ஸர்வப்ரகாரத்தாலு மென்கை. (தானறியவிட்
டார்க்கு) தாங்களும் பிறரு மறிந்தவளவன்றிக்கே அந்தர்யாமி
யாய், * உள்ருவாருள்ளத்தெல்லா மறியும்ஸர்வஜ்ஞானதான்
அறியவிட்டவர்களுக்கு. “தானறிந்தவைஷ்ணவத்வமும் வைஷ்
ணவத்வமல்ல; நாடறிந்த வைஷ்ணவத்வமும் வைஷ்ணவத்வ
மல்ல; நாராயணனறிந்தவைஷ்ணவத்வமே வைஷ்ணவத்வம்” எ
ன்று ஆச்சாரன்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிதே.

(எளியன்) அவர்களுக்குக்கிட்டலாம்படி ஸுலபனாயிருக்
கும். (விடாதார்க்கறிவரியன்) அப்படிவிடாதவர்களுக்குக்கிட்ட
வொண்ணாதபடி மிகவும் துர்லபனாயிருக்கும். (மட்டார்துழா
யலங்கல்மால்) தன்னிலத்திலுங் காட்டில் திருமேனியின்ஸ்பர்ஸ
த்தாலே செவ்விபெற்று மதுவெள்ளமிடுகிற திருத்துழாய்
மாலையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருத்துழாய்மலை ஸர்
வேஸ்வரத்வசிர்ஹமிதே. (ச) “*ஹ்ருதயே ஸ்ரீ ஸ்ரீ - வக்ஷஸ்தல்யாம் துளவிகமலா
கௌஸ்துபர்வைஜயந்தி ஸர்வேஸாத்வம் கதயதிதராம்*” என்
றருளிச்செய்தாரி ரிதப்பட்டர். [மட்டார்துழாயலங்கல்மால்-ஈன
மிலாவன்பரென்று துடங்விவிடாதார்க்கறிவரியன்] என்றர்வயம்

(க) கீதை-அ-உஉ. (உ) தி-மொ-கக-எ-க. (ங) உ-திருவ-சச.

(ச) ர-ஸத.

ஞானஸாரம், கக-பா, நல்லபுதல்வர் வ்யாக்யாநம். ௩௭

மூ.—நல்லபுதல்வர் மனையாள் நவையில்கிளை

இல்லநிலமாடிவை யனைத்தும்—அல்லலெனத்

தோற்றி யெரிதீயிற் சுமமேலவர்க்கெளிதாம்

ஏற்றநம் வைகுந்தத்திருப்பு.

(கக)

“शुद्धिं वासुदेवाय नमः । एतन्मया विदितम् ॥”

ஷவஸாஸ்யா - பக்தோபிவாஸு தேவஸ்யபராரங்கிண: பரமாத்மந: । லோகேஷ்ணாதி நிர்முக்தோமுக்தோபவதி நான்யதா”
என்னக்கடவதிறே.

(கஅ)

அவ;—பத்தொன்பதாம் பாட்டு;-புத்தராரபந்து ஜநக்ருஹகேஷ்ராதிக ளெல்லாம் அக்நி கல்பமாய்க் கொண்டு தாபகரமாம் படியான அவஸ்தை பிறந்தவர்களுக்குப்பரமபதப்ராப்தி எளிதாமென்கிறார்.

வ்யா;—(நல்லபுதல்வர்) ஸத்புத்ரர்கள். அதாவது-குணஹீநராய் து:க்காவஹராயிருக்கை யன்றிக்கே தங்கள் வியோகம் அஸஹ்யமாய்ப்படி குணவான்களான புத்ரரானவர்களென்கை, (மனையாள்) நல்லவென்கிறவிதை இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக் கடவது. அதாவது குணஹீநையாக விருக்கையன்றிக்கேகுணவதியாய் ச(த)ந்தா துவர்த்தியான பார்யை யென்கை.

(நவையில்கிளை) பந்துக்களென்று பேராய் ப்ரதிகூலராயிருக்கையன்றிக்கே, தங்களோட்டைஸஹவாஸம் அமையுமென்னும்படி விர்த்தோஷரான பந்துக்கள். (நவை)குற்றம். இல்லென்பது-இல்லாமை.

(இல்லம்) கீழ்நல்லவென்றுசொன்னதை இதுமுதலாக மேற் சொல்லுகிறவற்றிலும் கூட்டிக்கொள்வது. நல்லவில்லமாவது-கண்டவிடமெங்கும் பரிநிலமாய் ஹேயமாயிருக்கையன்றிக்கே, மாடகூடப்ராஸாதாதிபுத்தமாய்விஸக்ஷணமானக்ருஹம், நல்லநிலமாவது-ஊஷரமாய் ஒருமுதல் பற்றாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே கட்டு கலம் போரவினையும்படியானஸுகேஷ்ரம். நல்லமாடாவதுகொடுவையாய்க் கட்டப்பிடிக்கவொட்டாமல்,

மு.—ஹிருப்பறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லால்
திருப்பொலிந்த மார்பனருள்செய்பான்--நெருப்பை
விடாதே குழவிவிழ வருந்தினலும்
தடாதே யொழியுமோ தாய். (உ௦)

(இவையனைத்தும்) இப்படி ஒரோன்றே விலகாது நாய் நாட்டார்க்கு ஸுகாவஹமாயிருக்கு மிவையெல்லாம். (அல்ல வெனத்தோற்றி) துக்காவஹமென்றே மகாஸஸுக்குத்தோற்றி. அல்லவென்றபதம் துக்கவாசியேயாகிலும் கீழ்ச் சொன்ன வற்றைச் சொல்லுகிறதாகையாலே துக்காவஹமென்று சொல்லவேணும், (எரிதீயிற்சுமேல்) ஜ்வலிக்கிற அக்நிபோலே தாபகரமாகில்.

“பேரூபிமூர்த்தி கனானாபபுராஹ்மணா: ஸகோக்ருஹே |
 சூலாபவதுஸவணாஸு பூஜேஷ்யஸி |
 சரீரேஸுபகாலயாஸா: - ஸேஷதாரணி
 மித்ராரணி தநாநிநாதபுத்ராபஞ்சதாரா: பஸுவோக்ருஹா பஞ்சாத்வத்
 பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேதர் பவந்திஸர்ஸிவ ப்ரதிகூலஸு
 பா:” என்று ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமாஹா
 தம்பத்தில் சொல்லப் பட்டவசநம் இப்பரீட்டில் சொன்ன வர்த்
 தத்துக்குஸம்வாதமாகவது ஸந்தேசம். (கக)

அவ:—இருபதாம்பாட்டு—தன் பக்கல் பக்தரானவர்கள் தங்களுக்கு அறிதமென்றறியாதே சாபல்யத்தாலேகூடாந்நம் களானவற்றில் சிலவற்றைவிரும்பி இத்தைத்தரவேணு மென்ற பேசுவித்தாலும் ஹிதபரணை வீஸ்வரன் அத்தைக்கொடாதே மறுத்துவிடு மென்னுமத்தைத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா ;—(விருப்புறிலும்) விருப்பத்தைப் பண்ணிலும். அதாவது—இதுகொடாதபோது இவர்கள்க்லேஸரப் படுவர்களென்னும்படி ஸாதரமாக வபேக்ஷிக்கிலு மென்கை. (தொண்டர்க்கு)தன் பக்தரானவர்களுக்கு, தொண்டென்கிறஸப்தம்-ஸேஷத்வத்துக்கும் வாசகமாய்சாபலத்துக்கும் வநசகமாய்ப் போருவதாகையாலே இவ்விடத்தில் சாபலவாசகமாய்க் கொண்டு பக்தியை சொல்லுகிறது.

(வேண்டுமிதமல்லால்) அதாவது - அவர்களுக்கு வேண்டு வதான ஹிதத்தையொழிய. வேண்டுமிதமென்றது - அவர்களுடைய உஜ்ஜ்வலத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஹிதமென்றபடி.

(திருப்பொலிந்தமார்பன்) பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளியிருக்கையாலே உஜ்ஜ்வலமான திருமார்பையுடையவன். திருப்பொலிந்தமார்பனென்றது - திருவால்வந்த பொலிவையுடைத்தான மார்பனென்றபடி. திருமார்படங்கலும் இவள் திருமேனியின் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாயிருக்குமாயிற்று. ஆக வ்ஹே (க) “கருமானிக்கக் குன்றத்துத்தாமரைபோல்” என்றும் (உ) “கருமானிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்” என்றும் தொடங்கி தீவ்யாவயங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அல்லாத அவயவங்களோபாதி சிவந்திருக்குமதாகத் திருமார்பை முந்தறச் சொல்லிற்று. ஆக இப்படியிருக்கிற திருமார்பையுடையவன்.

(அருள்செய்யான்) அதாவது - இவர்களாசைப்பட்டபேக்ஷித்தாலும் ஹிதபரனாகையாலே மறுத்துவிடுமத்தனையொழிய அபேக்ஷித்ததைச் சொடானென்கை. அருளுதல்-கொடுத்தல்; அவர்கள் அபேக்ஷியாநிற்கச்செய்தே அதுகொடாதே மறுத்து விடுமென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(நெருப்பையித்யாதி) அதாவது - வினாவதறியாத சிவப் ப்ரஜை, அக்றி தாஹகமென்றறியாமல் அதினுடைய ஒளஜ்வல் யமாத்ரத்தைக்கண்டு அதைவிடாதே அதிலே விமுகைக்கு யத்தித்தாலும் அது ப்ரஜைக்கு நாரகமென்றறியும் மாதாவான

௪௦ ஞானஸீரம், உக-பா, ஆரப்பெருந்துயர் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடினுமன்பர்கள்பால்
வேரிச்சரோருகைகோன் மெய்ந்நலமாம்—தேரில்
பொறுத்தற்கரிதெனிலும் மைந்தனுடற் புண்ணை
அறுத்தற்சிசைதாதையற்று. (உச)

வள் அதில் விழாதபடித்தகையா தொழியுமோவென்கை. இத்
தால் அப்படியே அவனும், அவர்களபேகூத்தாலும் அது
கொடாதே மறுத்துவிடுமென்றதாயிற்று.

“युधिष्ठिर उवाच - कुरुक्षेत्रे युधिष्ठिर उवाच -
सु सुशोभन्निवारयै - यासितोदाभिषेतापक्तात्तन्नाह्निताम्
कारयैत्तन्निः। बालमक्त्रेनपत्तन्तु माताकिम्ननिवारयैत्”
என்னக்கடவதிறே. (உ௧)

அவ;—இருபத்தோராம்பாட்டு. ஸ்ரியபதியானவன் தன்
பக்கல்பக்தரானவர்களுக்கு அதிமாத்ரங்களான துக்கங்களைச்
செய்யினும் அது அவர்கள்பக்கல்ஸ்நேஹகார்யமென் னுமத்தை
ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடினும்) துயர் - துக்
கம்; பெருந்துயர் - மஹாதுக்கம். ஆரப்பெருந்துயரென்கை
யாலே - மிகவும் பெருந்துக்கமென்றபடி. “துயரே” என்கிற
அவதாரணத்தாலே நடுவொருஸூகவ்யவதாந மில்லாமையைச்
சொல்லுகிறது. செய்திடினுமென்றது-இவர்கள் ப்ராரப்தகர்ம
பலமாய் வந்ததாகிலும் பலப்ரதன் அவனாகையாலே பூர்வா
கோத்தாக (ஸ்) ப்ராரப்த (ஐ) கண்டங்களெல்லாம் கழிக்கிறவ
னுக்கு இத்தையும் கழிக்கவரிதன்றிறே. ஹிதருபமாக அவன்
அவற்றை அதுபவிப்பிக்கையிறே இவனுக்கு இது அதுபவிக்க
வேண்டுகிறது. இதுதான் இவனுக்குண்டான ப்ரக்ருதி ப்ராக்
ருதங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கைக்காகச் செய்கிற
திறே.

(வேரிச்சரோருகைகோன்)பரிமளிப்ரகரமானதூமரையை
வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனான
வன், இப்படி இவர்களுக்கு துக்கத்தை விளைக்கிறதுக்கு. அவ

ஞானஸாரம், ௨௨-பா, உடைமை வ்யாக்ஷாரம். சக

மூ.—உடைமைநானென்று முடையானாயினர்
வடமதுரை வந்துதித்தா னென்றும்—திடமாக
அறிந்தவன்றன் தாளிலடைந்தவர்க்கு முண்டோ
பிறந்துபடு நீடுயரம் பின். (உஉ)

எனும் கூட்டுப்போலேகாணும். ஹிதருபமானகயாலே அவனும் கூடுமிடே. நிகர்ஹத்தாலே செய்யிலிறே நிஷேதிப்பது. அது கர்ஹத்தாலே செய்கையாகையாலே அதுமதிபண்ணி யிருக்கு மாயிற்று.

(மெய்ந்நலமாம்) பாரமார்த்திக ஸ்நேஹகார்யமாம். மெய்ந்நலமென்றது - மெய்யான ஸ்நேஹமென்றபடி. (தேரில்) ஆராயில். தேருதல் - ஆராய்தல். [வேரிச்சரோருகைகோன் அன்பர்கள்பால் ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடினும் தேரில் மெய்ந்நலமாம்] என்றவயம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(பொறுத்தற்கித்யாதி) அதாவது-அவனுக்கு இது பொறுக்கப்போகாதென்று தோற்றியிருந்தாலும் புத்ராநுடைய ஸரீரத்தில் க்ரந்தியை ஹிதபுத்தியாலே சேதி (ஃடி)க்கைக்கு அநுமதிபண்ணும் பிதாவைப்போலே யென்கை.

[illegible]

அவ:—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. ப்ராப்த கர்மாதுபவம் பண்ணவேணுமாகில். இஜ்ஜம்மத்தளவன்றிக்கே ஜர்மார்தாத் திலும் போயதுபவீக்க வேண்டுவருமோவென்ன; ஸம்பந்த ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அவன்திருவடிகளிலேபரணம் புகுந்தார்க்குப் பின்பொரு ஜர்மம்பிறந்து அதுபவீக்கத்தக்க கர்மமுண்டோ வென்கிறார்.

வ்யா:—(உடைமை நானென்றும்) நான் உடைமையென்றும், தன்னுடைய ஸ்வத்வத்தையும், (உடையானாயிரை வடமதுரை வந்துகித்தானென்றும்) இவ்வாத்மாவை யுடையவன்

மூ.—ஊழிவினைக்குறும்ப ரோட்டருவரென்றஞ்சி
ஏழைமனமே யினித்தளரேல்—ஆழிவண்ணன்
தன்னடிக்கீழ்வீழ்ந்து சரணென்றிரந்தொருகால்
சொன்னதற்பி னுண்டோதுயர். (உரு)

அவ ;—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. பூர்வாகப(ஹ)லத்தை யதஸந்தித்து அது நம்மைவந்து நலியுமென்று தள்ளுகிற திரு வள்ளத்தைத்தேற்றுகிற பாசுரத்தாலே ஸரணாகதனுபின்பு பூர்வாகபலமான துகாநுபவமில்லை யென்னுமத்தை ஸகலரு மறியும்படி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஊழிவினைக்குறும்பர்) பழையதாக ஆர்ஜிக்கப் பட்டகர்மமாகிற குறும்பர். ஊழென்றது - பழைமை. ஊழி வினையென்றது - பழையவினையென்றபடி. இத்தால் பூர்வா க(ஹ)த்தைசொல்லுகிறது;கர்மங்களைக்குறும்பரென்கிறது-சேத நஸமாதியாலே. குறும்பரானவர்கள் பலத்தாலே நாட்டைத் தம்வசமாக்கி மூலையடி நடத்துமாபோலே கர்மங்களும் இவ் வாத்தமாவைத் தம்வழியேயிழுத்து மூலையடியேநடத்துமவை யிறே.

(ஓட்டருவரென்றஞ்சி)ஓடிவருவரென்றுபயப்பட்டு. குறும் பராகையாலே ஓட்டருவரென்கிறது. கீழ்ச்சொன்னகர்மங் கள் ஸீக்ரகதியாய்வந்து நலியுமென்று பயப்பட்டு. (ஏழை மனமே) அறிவிலியான நெஞ்சே! அதாவது-ஸரணயவைபவ மும் ஸரணாகதிவைபவமும் ஸரணாகதன்பெறும்பேறும் அறி கைக்குத்தக்கவளவில்லாத நெஞ்சேயென்கை.

(இனித்தளரேல்)இதுக்குமுன்பு தளர்ந்தாய்கிலும் இனித் தளராதேகொள். இத்தால் திருவள்ளத்தை. “ஹ்ரு-மாஸு ச” என்கிறார். இனியென்றதின் கருத்தைவ்யக்தமாக வரு ளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆழிவண்ணன்) கம்பீரஸ்வபாவன். அன் றிக்கே கஹ்ரோபோலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவ னென் னவமாம். (தன்னடிக்கீழ்வீழ்ந்து) (க) “ஆழிவண்ணனின்னடியி

சச ஞானஸ்தாரம், உச-பா, வண்டுபடி வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வண்டுபடி துளபமார்பனிடைச் செய்தபிழை

உண்டு பலவென்றுளந்தளரேல்—தொண்டர்செய்யும்
பல்லாயிரம் பிழைகள் பார்த்திருந்தும் காணுங்கண்
இல்லாதவன்காணிறை. (உச)

ணையடைந்தேன்” என்கிறபடியே அவன்திருவடிகளின் கீழே
விழுந்து.

(சரணென்றிரந்து) (க) “சுமேன்ஸாய்ஷுலீ மீஷ்வ-த்வமேவோ
பாய பூதோமேபவ” என்கிறபடியே நீயேஎனக்குச் சரணமாக
வேணுமென்றத்தித்து. (ஒருகால் சொன்னதற்பின்) ப்ரபத்தி
ஸக்ருத்கரணியையாகையாலே இப்படி ஸக்ருதுச்சாரணம்
பண்ணினபின்பு.

(உண்டோதுயர்) அதாவது-இப்படிச் சரணாகதனானபின்பு
பூர்வாக (ஃ) பலமாய்வருகிற துக்கமுண்டோ; ஸரணாகதனை
போதேபூர்வாகோத்தராகப்ராரப்தகண்டங்களெல்லாம்கழியுண்
டுபோமென்கிற ப்ரமாணபலத்தை நினைத்து உண்டோவென்கி
றார்.

“மாநீரூந்நுநீவிசி ஸ்ரவணஸுயாஸிஷ்யரம் யாதநாநாநிஸி ஸ்ர
வந்நிபாபரிபவஸ் ஸ்வாமீநதுஸ்ரீதரஃ । ஆஸஸ்யம் வ்யபநீயபக்தி
ஸுலபம் த்யாயஸ்வநாராயணம் லோகஸ்யவ்யஸநாபநோதந
கரோதாஸஸ்யகிம்நகஷமஃ ” என்கிற ஸ்ரீமுகுந்தமாஸியில்
ஸ்ரீலோகத்தை “ஏழைமனமே இனித்தளரேல்” என்றவிதக்கு
ஸம்வாதமாகச் சொல்லுவார்கள். (உரு)

அவ்—இருபத்துநாலாம்பாட்டு. உத்தராகபாஹுஸ்யத்
தை நினைத்துத் தளருகிற திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகிற பாசுரத்
தாலே ஸர்வேஸ்வரன் உத்தராக(ஃ) த்தில் கண்வையுனென்னு
மத்தை ஸகலருமறிய வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அஹி-ஸம்-நசு-நஅ.

ஞானஸாரம், உச-பா, வண்டுபடி வ்யாக்கீரணம். சடு

வ்யா:—(வண்டுபடிதுளப மார்பனிடச்செய்தபிழை)
மதுபாநார்த்தமாக வண்டுகள் ஸர்வகாலமும் படிந்துகிடக்கிற
திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையவன்,
விஷயத்தில் செய்தகுற்றங்களானவை. இப்போது இந்த விசே
ஷணம் சொல்லிற்று ஸரணுகதரானவர்களை அதுபவிப்பிக்கைக்
காக ஸர்வகாலமும் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்குமவன்
அவர்கள் ப்ராமாதிகமாகப்பண்ணும் குற்றங்களில் கண்வையா
னென்றுதே தாற்றுகைக்காக.

(உண்டுபலவென்று) ப்ரக்ருத்யோடிருக்கையாலே மனோ வாக்காயங்கனால செய்தவை பலவுமுண்டென்று ஒன்றும் செய்யக்கடவோ மல்லோமென்றிருந்தாலும் ப்ராமாதிகமாக வந்துபுருகிறவை பலவுமுண்டிறே; அத்தையினைத்து.

(உளந்தளரேல்) நெஞ்சே! தளராதேகொள். உளமென்றது-உள்ளமென்றபடியாய் ஸம்புத்தியாயிருக்கிறது; உள்ளமேயென்றபடி. தளராமலிருக்கத்தக்க தருளிச்செய்கிறார் மேல். (தொண்டர்செய்யும்) தன்பக்கல் பக்தரானவர்களெய்யும். தொண்டரென்றது-சபலரென்றபடியாய், பக்தரானவர்களென்றபடி. ஆன்றிக்கே தனக்கு ஸேஷபூதரானவர்களென்னவுமாம்.

(பல்லாயிரம்பிழைகள்) குணதீரயார்யமான தேஹத்
தோடே யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமஸஸூக்களாலேகலங்கி கர
ணதீரயத்தாலும் ப்ராமாதிகமாக நாள்தோறும் செய்யுமவை
அநேகமாகையாலே அநேகமாயிரம் பிழைகளென்கிறார்.
பிழை - குற்றம். இத்தால், க) (ஸக்ஞக்ரஃக்ஞக்ரஃ ஷ்நவதஸ்சார
ஷ்நவதஸ்சார ஸக்ஞஸ்சாரஸ்ய ஸாஸாஷ்நாஸ்சாரஸ்ய - அக்ருத்ய
கரணக்ருத்யாகரணப்கவதபசார பாகவதாபசாராஸஹ்யாப
சாரரூப நானாவிதாநந்தாபசாரார் ” என்றவற்றைச் சொல்லு
கிறது. (பார்த்திருந்தும்) ஸர்வஜ்ஞனையாலும், அந்தர்யாமி
யாகையாலும் ஸர்வகாலமும் ஸர்வருடைய வ்யாபாரமும் பார்
த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும்.

(காணுங்கணில்லாதவன் காணிறை) அதாவது - அவர்கள் செய்யும்பிழைகளை தர்ஸிக்கும் கண்ணில்லாதவன்காண் டேயுவி

(க) பரணாக் கத்யம்.

சக ஞானஸாதம், உநி-பா, அற்றமுரைகில் வ்யாக்யானம்.

மு.—அற்றமுரைக்கி லடைந்தவர்பா லம்புயையகோன்
குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையேனா—எற்றேதன்
கன்றினுடம்பின் வருவன்றோ காதலிப்பது
அன்றதனை யின் றுதந்தவா. (உநி)

யானவனென்கை. இப்போது கண்ணென்கிறது - ஜ்ஞாதத்தை
யிறே; அதில்லாதவனென்கையாலே-ஆஸ்ரிதர்செய்யும் குற்றங்
சனில் அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. இறையென்று
ஈஸ்வரனென்னவுமாம்.

“अविज्ञातास्वप्नमात्रात्मकसुखदुःखे । स चावर्त्य सुषुप्तस्य
सुषुप्तिः सुषुप्तिः - அவிஜ்ஞாதாஹிபக்தாநர்மாகஸ்ஸுகமலேகஷ
ணை! ஸதாஜகத்ஸமஸ்தஞ்ச பஸ்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்திதௌ” என்னக்
கடவதிறே. (உச)

அவ;—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. காணுங்கணில்லாதவன்
காணென்று உத்தராக(ஸ்)த்தில் அஜ்ஞையிருக்குமென்றாகீழ்;
பூர்வாகம் தன்னிலேதேனுமொன்றை தர்ஸித்தாலும் வத்ஸல
கையாலே அத்தை போக்யமாகக் கொள்ளுமதொழிய அத்
தையிட்டு இவர்களை இகழானென்னுமத்தைஸத்ருஷ்டார்த்தமாக
வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(அற்றமுரைக்கில்) அறுதியானதுசொல்லில். அதா
வது - பரமார்த்தமானது சொல்லிலென்கை. (அடைந்தவர்
பால்) ஆஸ்ரிதரானவர்கள்டக்கல்.

(அம்புயையகோன்) ஸ்ரியஃபதியான்வன். அவள்புருஷகார
மாகவிறே அடியிலங்குகரித்தது. அப்படி யங்குகரித்தால் பின்
னையென்றுமொக்க அவர்கள்பக்கல் வத்ஸலையிருக்குமாயிற்று.
தான் காட்டிக்கொடுத்தவர்களை அவன் கைக்கொண்டவதினு
ரப்பை யறிகைக்காக, அவள்தானே அவர்களுக்குற்றங்களைக்
காட்டினாலும்(க)“என்னடியாரதுசெய்யார்,செய்தாரேல்நன்று
செய்தார்” என்னுமவனிறே.

(குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையேனா) அதாவது - அவர்
கள் குற்றங்களை தர்ஸித்து அதடியாக அவர்களை இகழ்ந்து

மூ.—தப்பில் குருவருளால் தாமரையார் நாயகன் நன்
ஒப்பிலடிகள் நமக்குள்ளது—வைப்பென்று
தேறியிருப்பார்கள் தேசபொலிவைசூர்த்தத்
தேறியிருப்பார் பணிகட்டேய்ந்து. (உசு)

விடும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனாவென்கை. கொள்கை-ஸ்வ
பாவம். இத்தால், அவள் புருஷகார புரஸ்ஸரமாகத்தன்னாலே
அங்கீகரிக்கப்பட்ட வர்களுடைய குற்றந்தான் முதலிலே உண
ரக்கூடாது. உணர்ந்தாலும் வாத்தஸ்யத்தாலே அத்தை போ
க்யமாகக் கொள்ளும்தொழிய, அத்தையிட்டு அவர்களை இகழ்க்
கூடாதென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. இகழும் கொள்ளுகையு
வென்கிறவிதிறே, குற்றத்தை புணர்ந்தானாகில் அதை போக்ய
மாகக் கொள்ளுமித்தனை யென்கிறவர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

(எற்றே) என்னே! அவனுடைய வாத்தஸ்ய பரகாரமறி
யாதாரிறே இகழுமென்று கிணக்கிறவர்களென்று என்னேயென
கிறார். அவன் வாத்தஸ்யத்துக்கு ஒருத்ருஷ்டாந்த மருளிச்
செய்கிறார் மேல்,

(தன்கன்றினுடம்பின் வழுவன்றே காதலிப்பதன்றனை
யீன்றுகந்தவா) என்று. அதாவது - சுவடுபட்டதரையில் புல்
கவ்வாததாயிருக்கச்செய்தே தன்கடையில் நின்றும் விழுந்த
கன்றினுடைய உடம்பில் வழும்பையன்றே ஸ்நேஹித்து புஜி
ப்பது, அன்று அத்தைப்பெற்றவத்தாலே அகின்பக்கலுக்கப்பை
யுடைத்தான பசுவானதென்கை. இதுதான் ஸர்வேஸ்வரனு
டைய வரத்தஸ்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸகலருமருளிச்
செய்யுமதிறே.

“ब्रह्मन्महादेश्वर्यम् ईश्वरोऽस्येश्वरी! अद्वैतमयम्
सत्त्वं ईश्वरोऽस्यसत्त्वं - பரபந்நாந்தாவஸ்ஸர்வார் தோஷேண
பரிக்குஹ்யதே! அத்யஜாதம் யதாவதஸம் தோஷேணஸஹவத்
ஸலா” என்னக்கடவதிறே. இந்தஸ்ஸோகத்தில் “பரிக்குஹ்ய
தே” என்கிறவிது ஆர்ஷம். பரிக்குஹ்ணதி யென்றபடி. (உரு)

அவ்;—இருபத்தாரும்பாட்டு. ஆசார்யப்ரஸாதத்தாலே
அவனருளிச்செய்த ஸரணுகதியினுடைய அர்த்தத்தை யதுஸர்

சுஅ ஞானஸாரம்; உசு-பா. தப்பில்-வ்யாக்யாரம்.

தித்து விஸ்வவித்திருக்குமவர்கள், பரமபதத்திலே போய் பகவத் கைங்கர்யபரராயிருப்பரென்கிறார்.

வ்யா;—(தப்பில் குருவருளால்) தப்பில்லாத குருவினுடைய வருளாலே. அதாவது-ஜ்ஞானாதுஷ்டாநங்களி லொருதவீர்தலில்லாத ஆசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே யென்கை.

(தாமுரையாள் நாயகன்றன்) ஸ்ரீரீபதியானவன்தன்னுடைய, இத்தால் ஸ்ரீமத்பத நாராயணபதங்களிலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில், தாமுரையாள் நாயகனென்கையாலே புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடுண்டான நித்யயோகத்தையும், “நாயகன்றன்” என்கிறவுறைப்பாரிலே ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமாயும் ஆஸ்ரீதகர்யாபாதகமாயுமுள்ள வாத்ஸல்யாதியும் ஜ்ஞானாதியுமான குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கு மாகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

(ஒப்பிலடிகள்) ஒப்பில்லாத திருவடிகள். இத்தால் “சரணன்” என்கிறபதத்திலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருவடிகளுக்கொப்பில்லாமையாவது - ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

(நமக்குள்ளத்துவைப்பென்று) அகிஞ்சநராய் அநந்யகதிகளான நமக்கு ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற சேமநிதியென்று. இத்தால் சரணபதத்திலும் க்ரியாபதத்திலுமுண்டான வர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில்; வைப்பென்று தன்னைக் கொண்டு ஸகலமுமுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், சேமநிதியாகச் சொல்லுகையாலே; உபாயத்வத்தையும், உள்ளத்துவைப்பென்று - ஹ்ருதய ஸம்பந்தத்தையும் தத்விஷயமான மாரஸஸ்வீகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

இப்படி யதுஸந்தித்து, (தேறியிருப்பார்கள்) இவ்வதுஸந்தாந முண்டானாலும் மஹாவிஸ்வாஸம் வேணுமிதே. ஆகையாலே அப்படி விஸ்வவித்திருக்குமவர்கள், (தேசுபொலிவை குந்தத்தேறி) அதாவது-பகவததுபவகைங்கர்யங்களுக்கு அதுருபமான தேசமென்னும் தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே போய்.

ஞானஸாரம், உள-பா, நெறியறியாதார் வ்யாக்யாசம். ௪௪

மூ.—நெறியறியாதாரு மறிந்தவர்பால் சென்று

செறிதல்செய்யாத் தீமனத்தர்தாமும் — இறையனார்

தேரூதவரும் திருமடந்தை கோயிலகத் [பைத்

தேவஸிதாபூந்துவார். (உள)

யப்ராதாநா மாலயோகிஞ்சநோகதி: | த்வமேவோபாய பூதோ
மேபவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ' என னும் சொல்லுகிறபடியே
மஹாவில்வாஸ பூர்வகமாக அகிஞ்சநாய் அந்நயகதியான வதி
காரியாலே அதுஷ்டிக்கப்படுமதாய், (க) “**अनुसन्धेय-ஆர்**
த்தநாமாஸுபலதா” இத்யாதிப்படியே அமோகை (ஐ)
யாய்க்கார்யம்செய்யும் சரணுகதியானது,

(மற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில்)தன்னோடந்விதனான சேத
நன் தன் வைபவத்தையறிந்து இதுவேநம்மக்கு ரக்ஷகமென்று
விரும்பவித்து நிற்கையன்றிக்கே, இதுக்குத்தனையாக நாமும்
சிலசெய்வோமென்று ஸ்வயத்நரூபோபாயங்களி லொன்றையவ
லம்பிக்கில், (அரணுகாது) தான் இவனுக்கு ரக்ஷகமாகாதே
இவனைவிட்டுப்போம்.

இதுதன்னை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார்மேல்
(அஞ்சனைதன்சேயை) அஞ்ஞநையினுடைய புத்ரனை திருவடி
யை. சேய் - புத்ரன். (முரணழியக்கட்டியது) பலமழியும்படி
யாகக்கட்டினது. முரண் - மிகக்கு. (வேறோர்கயிற் கொண்
டார்ப்பதன்முன்) தன்பக்கல் தூர்ப்பனபுத்திபண்ணி வேறே
யொரு சணற்கயிற்றைக்கொண்டு கட்டுவதற்குமுன்னே, முன்
னையென்றது - கட்டுகையிலே பரவ்ருத்தமான போதேதென்ற
படி.

(விட்டபடைபோல் விடும்) முன்பவனைக்கட்டினதாய் வே
றே யொருகயிற்றைக்கொண்டு கட்டுகிறவளவிலே தான்விட்டுப்
போன ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே தன்னைப்பற்றி நின்றவிவன்
உபாயந்த்ரத்திலே அந்வயித்தபோது தான் இவனைவிட்டுப்போ
மென்கை. “**प्रपञ्चोऽविदस्यैवं परावृण्वन्नदृते । साञ्जस्रस्रस्र**
र्यैः सन् सर्वकामफलदा । सकृन्नुप्राप्त्यैः सर्वसंसारनाशे ।
राक्षसासु विप्रमुखाञ्च नैयस्यबलैः । यथाऽपि सद्यस्त्विमांसा
श्चक्षुःशृणु । तेषामुपसामिप्रमुखाश्चक्षुः प्रमुखाश्चैः । तस्यैव
स्रक्षुःशृणु । मूर्खानां चक्षुःशृणु । साञ्चित-பரபத்தே: க்வசித்ப்யே
வம் பராபேகஷாநவியதே: ஸாஹிஸர்வத்ரஸர்வேஷாம் ஸர்வ

102 ஞானஸாரம், உக-பா, மந்திரமும் வ்யாக்யானம்.

மூ;—மந்திரமும்மீந்த குருவு மம்மந்திரத்தால்
 சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும்—நந்தலிலா
 தென்றுமருள்புரிவர் யாவரவரிடரை
 வென்று கடிதடைவர் வீடு. (உக)

காமபலபாதா ஸீக்ருதுச்சாரிதாயேந தஸ்பஸம்ஸாரநாபரிநீ
 சாக்ஷஸா நாமவிஸ்ஸம்பாதாஞ்ஜநேயஸ்யபந்தநேயதாவிகளிதா
 ஸத்யஸ்த்வமோகாபி யஸ்த்ரபந்தநா ததாபும்ஸாமவிஸ்ஸம்பாத்
 ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதாபவேத் தஸ்த்மாத்த்விஸ்ஸம்பயுக்தாநாம் முக்
 திம் தாஸ்யதிஸாசிராத் “ என்று இவ்வர்த்தந்தானஸைத்ருமார
 ஸம்ஹிதையிலே செல்லப்பட்டதிறே. (உஅ)

அவ்;—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. மந்த்ரகுருதேவதை
 கள் மூன்றினுடையவும் ப்ரஸாதத்துக்கு ஸர்வகாலமும் விஷய
 மாய்ப் போருமவர்கள் ஸர்ஸார துக்கத்தைவென்று சடக்கெ
 னமோக்ஷத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

வ்யா;—(மந்திரமும்) “ சுஸுரூபாயஸ்யகிஷ்டஸ்த்—மந்தாரம்
 த்ராயத இதிமந்த்ரம் ” என்கிறபடியே அதுஸந்தாதாவுக்குரக்ஷ
 கமானதிருமந்த்ரமும். (சந்தகுருவும்) மந்த்ரப்ரதனுனவாசார்
 யனும், (அம்மந்திரத்தால் சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும்) அந்
 தமந்த்ர ப்ரதிபாத்யனாய் அத்தாலே அதுஸந்திக்கப்படுகிற ப்ரி
 யபதிபும்.

(நந்தலிலாது) நந்துதலின்றிக்கே. அதாவது-நந்துதல்-கே
 டாய்; அதில்லையென்கையாலே விச்சேதமன்றிக்கே யென்கை.
 (என்றுமருள் புரிவர்யாவர்) ஸர்வகாலமும்ப்ரஸாதத்தைப்பண்
 னுகைக்கு விஷயபூதராசிருக்குமவர்கள் யர்வர் சிலர், (அவரிட
 ரைவென்று கடிதடைவர்வீடு) அதாவது-அவர்கள் ஸாம்ஸாரிக
 மானதுக்கங்களையும் ஜபித்து ஸீக்ரமாகப்பரமபுருஷார்த்த
 லக்ஷணமோக்ஷத்தைப்ராபிப்பர்களைன்கை.

“வேதாயாநுரோ ப்ரஹ்மஸுபுருஷஸ்த்—மந்தாரம்
 த்ராயத இதிமந்த்ரம் ” - தேவதாயா குரோஸ்ஸைவ மந்த்ரஸ்யை
 வப்ரஸாதத: ஐஹிகாமுஷ்மிகா வித்தித்ரத்திஜஸ்யஸ்யாந்நஸம்

ஞானஸாரம், ௩௦-பா, மாடுமனையும் வ்யாக்யாரம். ௧௩

மூ;—மாடுமனையும் கிளையும்றை முனிவர்

தேடுமுயர்வீடும் செந்நெறியும்—பீடுண்டய

எட்டெழுத்தும் தந்தவனே யென்றிராதாருறவை

விட்டிடுகை கண்டிர்விதி.

(௩௦)

ஸ்ரீ:” என் னுபுராணஸாரஸமுச்சயத்திலுமலமந்த்ரமாஹாதம்ய
த்தில் சொஸ்வைசநம் இதுக்கு ப்ரமானமாக அநுஸந்தேயம்.

“सुप्तैश्चैव चान्यथा पृथक्पृथक्” “विष्णुर्देवतायाः
प्रथमोऽङ्गः - மந்த்ரேதத்தேவதாயாஞ்ச ததாமந்த்ரப்ரதேகு
ரௌ । த்ரிஷூபத்திஸ்ஸதாகார்யா ஸாஹிப்ரதமஸாதநம்”
என்னக்கடவதீறே.

(௨௯)

அவ;—முப்பதாம்பாட்டு;—தனக்கேபகூழிதமானஐஹிகா
முஷ்டிக ஸகலவஸ்துக்களும் திருவஷ்டாசூத்ரப்ரதனு வாகார்
யனையென்றிராதவர்களுளோடுள்ள ஸம்பந்தத்தை விடுகை ஸாஸ்
த்ரவிஹிதமென்கிறார்.

வ்யா;—(மாடும்) தனக்குபோக்யமான கூதீராதிகளையுண்
டாக்குமவை யென்றாதரிக்கப்படும் பசுக்களும் (மனையும்)போக
(ஃ) ஸ்தாநமானக்ருஹும். (கிளையும்) தங்களுட்படைகல
விதானே போக (ஃ) மாம்படியிருக்கும்பந்துக்களும்; இவை-
மற்றும் ஐஹிகமான போக்யவஸ்துக்களுக் கெல்லாமுபலகூ
ணம்.

(மறைமுனிவர் தேடுமுயர்வீடும்) வைதிகராய் பகவந்மந
ஸ்ரீராயினுக்குமவர்கள் ப்ராப்யமென்று விரும்பித்தேடப்படும்
தாய் கைவல்யமோகூழ்மேபாலன்றிக்கே உத்க்ருஷ்டமான
மோகூழும். (செந்நெறியும்) அந்தமோகூத்தை ப்ராபிக்கைக்
குடலாகப்போருமர்ச்சிராஜிமார்க்கமும். அன்றிக்கே, செந்
நெறியென்று அந்தமோகூத்தை ப்ராபிக்கைக்குறுப்பான
உபாயத்தைச் சொல்லவுமாம்.

(பீடுண்டயவெட்டெழுத்தும் தந்தவனையென்றிராதாருற
வை) கீழுத்தமானவையெல்லாம்ஸம்ஸாரவர்த்த(ஃ)கங்களுமாய்,
கூடாத்தங்களுமான மந்த்ரார்தரங்கள்போலன்றிக்கே ஸம்ஸார

சு ஞானஸாரம், நடிக-பா, வேதமொரு வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வேதமொருநான்கினுட்பொதிந்தமெய்ப்பொருளும்
கோதில் மனுமுதல்நூல் கூறுவதும்—தீதில்
சரணுகதித்த தன்னிறைவன்தானோ
அரணுகுமென்னுமது. (நக.)

நிவர்த்ததமாகையாலே வந்தபெருமையையுடைய திருவஷ்டா
கூரத்தைத் தந்தருளின வாசார்யனே யென்றிராதவர்களோ
டுண்டான ஸம்பந்தத்தை.

(விட்டிபுகைகண்டர்விதி) விடுகையாவது - ஸாஸ்த்ரவீஹி
தம் காணுங்கோளென்கை. இத்தால் அவர்ச்சேளாட்டை ஸம்
பந்தம் அவஸ்யம்விடவேணு மென்றதாயிற்று.

“**வினாகாமுஷ்டிகம்** **சர்வாங்குரபுரட்சு** **புரட்சு** : **இத்யேவம்** **யேன** **சமுந்யதே**
த்யக்த **சுயாதே** **மனிஷிபி** : - **ஐஜ்ஜிகா** **முஷ்டிகம்** **ஸர்வம்** **குருரஷ்டா** **கூ**
பரததி : **இத்யேவம்** **யேந** **மந்யந்தே** **த்யக்த** **வ்யாஸ்தே** **மநிஷிபி** :”
என்னக்கடவகிறே, (௩௦)

அவ;—முப்பத்தேதாரம்பாட்டு. ஸ்கலவேதாந்தர்க்கதமான
பரமார்த்தமும், ததுபப்ரும்ஹணங்களுளான ஸாஸ்த்ரங்கள்சொல்
லுமதுவும்ஸாணுகதிப்ரதனுஸ்வாசார்யன்திருவடிகேளரகூதக
மென்னுமது வென்கிறார்.

வ்யா;—(வேதமொருநான்கினுட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும்) அபௌருஷேயமாய் நித்பநிர்த்தோஷமாய் ஆப்ததமமாயிருக்கையாலே அத்விதீயமாய், ரிகாதிபேதத்தாலே சதுர்விதமான வேதத்தினுள்ளே எட்டுப்புரியுமிட்டுக் கட்டிவைக்குமாயோலே சேமித்துவைத்த ப்ரமார்த்தமும், இத்தால், வேதமென்கையாலே இவ்வர்த்தப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணத்தினுடைய கௌரவமும், நான்கினென்கையாலே, அதுதன்னில் எவ்வேனுமொரு ப்ரதேஸத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதன்றிக்கே, அநேகஸாகாரூபமான வதுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் இதுவென்னுமிடமும், உட்பொதிந்தவென்கையாலே - அதுதான்மேலெழச் சொல்லிப்பொருமதின்றிக்கே உள்ளேசேமித்துவைக்கப்பட்டதென்னுமிடமும், மெய்ப்பொருளென்கையாலே—அது

தான் அர்த்தவாதநுபமானதெனின்க்கே தத்வ்ருபமான வர்த்த
மென்னுமிடமும் சொல்லிற்றயிற்று.

(கோதில்மனுமுதல்நூல்களுவதும்) கோதில்லாத மஃ
வாதிஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுவதும். கோதில்லாமையாவது -
குற்றமில்லாமை. அதாவது - அயதார்த்த ப்ரதிபாதமாகிற
கோஷமில்லாமை. இது மனுவுக்கு விசேஷணமாதல், எல்
லாத்துக்கும் விசேஷணமாதல் ; மனுவுக்கு விசேஷணமான
போது(க)“यद्वैशेष्यकसुरक्षितं वैशेष्यं यत्வைकिஞ்சमन्त्रावतத்
तत्पेक्षम्” என்றும்,(உ)“ कर्णोद्धरणं चानुसृष्टं सप्तैश्वर्य-
मन्वांस्तथैव प्रीतिना यास्मिन्नुक्तिस्त्वानुसृत्यते ” என்றும்
சொல்லும்படியான அதிகுடைய ப்ராமாண்ய கௌரவம் சொ
ல்லுகிறது. எல்லாத்துக்கும் விசேஷணமானபோது அவற்றி
னுடைய ஆபத்தமத்வம்சொல்லுகிறது. மனுமுதல் நூல்க
ளாவன - மற்றுமுண்டான ஸாத்விகஸ்மருதிகளும், இதிலாஸ
புராணங்களும், பாஞ்சராத்ராதிகளுமாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள். கூறு
கையாவது - இவையெல்லாம் ஏககண்டமாக வேதஹ்ருதய
மான வந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லுகை. வேதார்த்தத்தை விஸதி
கரிக்கையிறே இவற்றுக்குக் காயம்.

(தீதில் சரணாகதிதந்த) தீதில்லாத சரணாகதியையுபகரித்த, அதாவது - அதிக்குதாதிகாரத்வமும், அபாயபஹுளத்வமும், அப்ரபத்த்வமுமாகிறதோஷமின்றிக்கேயிருக்கிறசரணாகதியை, தரிந்நாளுக்குச் சீரியநிதியைக்கொடுக்குமாபோலே உபகரித்த வெண்கை.

“பிடுகையவெட்டெழுதும்நந்தவனே” என்றார்கீழ் ; இங்
கே சரணாகதிநந்தவனென்றா; கீழ்தபோலுமன்றிறே இது.
நம்மாசாரியர்கள் மற்றாஹஸ்யங்களிரண்டிலு மர்த்தத்தைமறை
த்து ஸப்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு போருவர்கள். இதிலர்த்
தம்போலே ஸப்தத்தையுமறைப்பார்களைன்னும்படி யிருப்ப
தொன்றாசுயாலே, திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்க
ளும் திவ்யபாதம்ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபகுணங்களும் நித்யமுக்த

ஞானஸ்ராம், ௩௨-பா, மானிடவன் வ்யாக்யாநம். ௫௭

மூ;—மானிடவனென்றும் குருவை மலர்மகள் கோன்
தானுகந்தகோல முலோகமென்றும்—சனமதா
வெண்ணுகின்ற நீசரிருவருமே யெக்காலும்
நண்ணிடுவர் கீழாம்நமசு. (௩௨)

அவ;—முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு. திருவஷ்டாஷ்டப்ரத
ஞான வாசார்யன்திருவடிகளே ஸகலப்ராயமென்றறியாதா
ருறவைவிடுகை ஸாஸ்த்ரவிஹித மென்றும், ஸகலஸாஸ்த்ரமும்
ப்ரதிபாதிப்பது ஸரணாகதி ப்ரதனை ஆசார்யன்திருவடிகளே
ரக்ஷகமாமென்னுமது வென்றுமருளிச் செய்கையாலே ஆசார்
யவைபவத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தார் கீழிரண்டு பாட்டாலே. இப்
பாட்டில் இப்படியிருந்துள்ள வாசார்யனை அவதார விசேஷ
மென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுதே மாதுஷ்ப்ரதிபத்தி பண்ணுமவ
னுக்கு வருமநர்த்தத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலுபாதாநநிருப
ணம் பண்ணுமவனோடு சேர்த்தருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா;—(மானிடவனென்றும் குருவை) ஆசார்யனை மதுஷ்
யனென்றும்; அதாவது “ஸ்ரீஸூர்யஸ்சக்ரோஸ்திஸு
யஸ்சக்ரோஸ்திஸு ஸகலாநந்தராயணோதேவ: க்ருத்வாமர்த்தயமயீம்
ததம்” இத்தாதிப்படியே தன்னைஸம்ஸாரத்தில் நின்று மெடுக்
கைக்காக ஈஸ்வரன் மதுஷ்யருபங்கொண்டு வந்திருக்கிறானென்
றறியாதே மேலெழுந்த வாகாரத்தைப்பார்த்து ஆசார்யனை
மதுஷ்யனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (க) “ஸ்யஸூர்யஸ்சக்ரோஸ்தி
ஸு ஸகலாநந்தராயணோதேவ: க்ருத்வாமர்த்தயமயீம் ததம்” என்று
ஆசார்யனை மதுஷ்ய
னென்று நினைக்கிறவன்புத்தி அஸத்புத்தியென்றும், அவன்கற்ற
கல்வியெல்லாம் நிஷ்ப்ரயோஜனமென்றும் ஸ்ரீபாகவதத்திலே
சொல்லிற்றிறே.

(மலர்மகள் கோன் தானுகந்தகோலமுலோகமென்றும்)
ஸ்ரியதிபதியானவன் தானுகந்தருளின விக்ரஹத்தை லோஹ
மென்றும்; அதாவது—(உ) “உமருகந்துகந்த வருவம்நின்னுருவ

(க) பாகவதம்—

(உ) தி-வாய்-அ-க-ச.

104 ஞானஸ்தாம், உஉ-பா, மானிடவன் வ்யாக்யாநம்.

ம்” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதரானவர்களுக்கத்தடியாக அவ்னுதந்து பரிக்ரஹித்துநிற்கிற அர்ச்சாரூபத்தை அப்ராக்ருத விக்ரஹத் தோபாதியாக ப்ரகிபத்திபண்ண வேண்டியிருக்க, மேலெழுந்த வாகாரத்தையேபார்த்து அதிநுடைய உபாதாந நிருபணம் பண்ணுகை. “अरूपवत्तारूपं विष्णुर्विद्युत्तस्य। मृत्युना निषिद्धं यत्तुल्यमास्त्रोन्निषिद्धं - அர்ச்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ்துல்ய மாஹூர்யநீஷிண:” என்று அர்ச்சாவதாரோபாதாந நிருபணத்தை மாத்ருயோநி பரீக்ஷாஸமமாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லிற் றிறே.

(சுனமதா) ஹீநமாக. இப்படித்தண்ணியதாக வென்றபடி. (எண்ணுகின்றநீசர்) சிந்தியாநிற்கிறநீசர். இவர்களிற்காட்டில் தண்ணியரில்லையென்கை. அதாவது - ஆசார்யவிஷயத்தையும் அர்ச்சாவதாரவிக்ரஹத்தையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே தண்ணி யதாக ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்கள் கர்மசண்டாளரென்கை.

(இருவருமே) இவ்விருவரோடு துல்யபாபிகளில்லாமை யாலே மேற்சொல்லுகிறவநர்த்தம் இவர்களிருவர்க்குமே யுள்ள தென்கை. (எக்காலும்) எல்லாக்காலத்திலும். காலதத்வ முள்ளதனையுமென்றபடி. (நண்ணிடுவர்கீழாநாகு) இதுக்கு மேல் பொல்லாததில்லையென்னும்படித் தண்ணியதான நரகத் தை ப்ராபிப்பர்களென்கை. எக்காலும் நண்ணிடுவரென்கை யாலே நரகத்திலே ஸ்ருஷ்டியும், நரகத்திலே ஸம்ஹாநமுமாய்ச் செல்லுமாயிற்று. அன்றிக்கே, எக்காலும் கீழாநாகென்று * விடியாவெந்நரகான ஸம்ஸாரத்தைச் சொன்னபோது நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்களென்றபடி.

विष्णुर्वत्तारूपं लीलावत्तारूपम् । तौगुत्तमसुखं कृतमुच्चैः परकृतम् - விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹ பாவம் கரோதியி! யோகுரௌமாதுஷம்பாவ முபௌநரகபா திரௌ ” என்கிற ப்ரஹ்மாண்டபுராணவசநம் இவ்வர்த்தத் துக்கு ஸம்வாதமாக அதுஸந்தேயம். (நஉ)

ஞானஸாரம், நட-பா, எட்டவிருந்த வ்யங்க்யாநம், ௫௬

மூ. — எட்டவிருந்தகுருவை யிறையன்றென்று

விட்டோர்பரணை விருப்புறுதல்—பொட்டெனத்தன்

கண்செம்பளித்திருந்துக் கைத்துருத்திரீர்தூவி

அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று. (நடநட)

அவ : — முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு. ஆஸந்நாயிருக்கிற வாசார்யனை அவமதிபண்ணிக்கைவிட்டு அதிதூரஸ்தனை வீஸ்வரணை அபேக்ஷித்ததஸையில் உதவுமென்று நினைத்து ஆசைப்படுவமன் அறிவுகேடனென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுதிகந வருளிக்கெய்குறார்.

வ்யா;—(எட்டவிருந்தகுருவை) ஆஸந்நமாக விருந்தவாசார்யனை. அதாவது-சக்ஷரீ(௫)ம்யனாய்த் தனக்குவேண்டிய போது ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற வாசார்யனையென்கை.

(இறையன்றென்றுவிட்டு) ஸேஷியன்றென்றுவிட்டு. அதாவது - “சரணாகதிதந்த தன்னிறைவன்தாளே” என்கிறபடியே தனக்கிறைவனாயிருக்க ஸஜாதியபுத்தியாலே அவனிறையன்றென்றுவிட்டென்கை.

(ஒர்பரணை விருப்புறுதல்) பரனாயிருப்பானொருவனை விரும்புகை. அதாவது - ஸாஸ்த்ரகம்யனாய், அதிதூரஸ்தனாய், தனக்கணுகவரியனாயிருக்கும் ஈஸ்வரனை, ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் அதுஸந்தித்து அவனைலபிக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகையென்கை.

(பொட்டென) சடக்கென. (தன்கண்செம்பளித்திருந்து) தூங்குவாரைப்போலே தன்கூண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்து. மேல்விடோவது விசாரியாமலிருந்தென்றபடி. (கைத்துருத்திரீர்தூவி) விடாய்றந்தபோது உபஜீவிக்கலாம்படி துருத்தியிலே சேர்த்துத் தன்கரஸ்த்தமாயிருக்கிற ஜலத்தை நிலத்திலே உகுத்து.

(அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று) மேககதமானஜலம் விடாய்க்கு உதவுமென்று நினைத்து ஆகாஸவர்த்தியாய் அதிதூ

மூ;—பற்றுசூருவைப் பரனன்றென விகழ்ந்து
மற்றோர்பரனை வழிப்படுதல்—எற்றேதன்
கைப்பொருள்விட்டாரேனும்காசினியில்தாம்புதைத்த
அப்பொருள் தேடித்திரி வானற்று, (15ச)

“சுற்றுணுநுபுண்டித் து ஶ்ருணுணு யுணுரீ! கரணுநு
கண்டித் து ஶுநுநுநுநுநு - சகலாரங்கம்யம் குரும்தயக்த்வா
பாஸ்தரகம்யநுநுஸஸ்மரேத் | கரஸ்தமுதகம்யக்த்வாகரஸ்த
மபிவாஞ்சதி” என்றிவ்வர்த்தந்தான் பகவத் பேராதாயந்ருத
மானபுராணஸமுச்சயத்தில் ஆசார்யமாஹாதம்யப்ர கரணத்
தில்சொல்லப்பட்டதிறே. (15-16)

வ்யா ;—(பற்றுருருவை) தன்னாலே பற்றப்பட்டிருக்கிற வாசார்யனை. அதாவது-அதிஸூலபனாயத் தனக்கேபேக்ஷிதமான தசையில் ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டிருக்கிற வாசார்யனையென்றை (படிபான்றென விகழ்ந்து)“ஸந்நிஸீருஷ்யமகி ஜ்ஞாநித்வா ப்ரக்ரு-யஸ்யஸாக்ஷாதீ பகவதி ஜ்ஞாந தீபப்ரதேகுரென” என்று பகவதளதாரமமாக ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுக்கையாலே பரனாயிருக்கிறவனை, ஸஜாதீயபுத்தியாலே இவன்பரனன்றென்று ஆன்மதிபண்ணிக் கைவிட்டு.

(மற்றோர்பாளை வழிப்படுத்தி) வேறேயொரு பரணைவழிப்
படுகை; அதாவது-அதிதூர்ப்பனய்த் தன்கண் ணுக்குவிஷயமன்
றிக் கே அநேகம் வருத்தப்பட்டுக் காணவேண்டும் படியிருப்பா

மு;—என்று மனைத்துதிர்க்கு மீரஞ்செய்நாரணனும்
அன்னம் தன்னுரியன்பாலன்பொழியில்—நின்ற
புனல்பிரிந்தபங்கயத்தைப் பொங்குசுடர் வெய்யோன்
அன்னுமிழ்ந்து தானுலர்த்தியற்று. (௩௫)

ஞான வீரவரனைத் தனக்கு ரஷ்டகனும் பேரக்யனுமாக நினைத்
துத் தல்லாபார்த்தமாகவதுவர்த்திக்கை யென்னை. (என்றே)
இவன் விட்ட விஷயத்துக்கும் பற்றின் .விஷயத்துக்குமுள்ள
நெடுவாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி விஷண்ணராய் என்னெயன்
கிறார்.

(தன்கைப் பொருள்விட்டு) வேண்டின்போதுவிநியோகம்
கொள்ளலாம்மபடி மடிச்சீலைமீலை கட்டித்தன்கையிலிருக்கிற தந
த்தை அல்பமென்ற நினைவாலேவிட்டு.

(ஆரேனும் காகினியில் தாம்புதைத்த) வெளியிலத்திலன்
றிக் கே பூமிக்குள்ளே மற்றாரேனும் நாங்கள் புதைத்துவைத்த;
(அப்பொருள் தேடித்திரிவான் லு) அந்த தரத்தைத்தான் லபி
க்கைக்குத்தேடித் திரிபுமவன்போலே, இங்குமவன் செயல்போ
லேயென்றபடி, வழிப்படுதென்றத்தோடு சேரவேனுமிதே.

“சுலபநஸ்புருஸுத்தித் துர்ப்பநஸ்குபாஸதீ । லபிஸ்தித் தநஸு
மூஹீ குப்தஸுபுஷ்பதீ - ஸுலபம் ஸ்வருகும் தயகத்வா தூல
பம்ய உபாஸதே தலபதம் தயகத்வா தநம் மூடோருப்தமந்வேஷ
திஷ்ணிதன்” என்னக்கடவதிறே, இர்தமலோகத்திலே “கூபாஸதீ
உபாஸதே” என்றது-ஆர்ஷம். உபாஸதே யென்றபடி. (௩௪)

அவ ;—முப்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. ஆஸந்நமாய் ஸுலபமா
ன் ஆசார்ய விஷயத்தைவிட்டு தூரஸ்தமாய் துர்லபமான ஈஸ்வர
விஷயத்தை யாசைப்படுவார் அறிவிலிகளென்னு மத்தைத்ருஷ்ட
டாந்தத்வயத்தாலே தர்ஸிப்பித்தாரீழ். ஆசார்யவிஷயத்தில்
ப்ரேமமற்றவனுக்கு ஈஸ்வரன் ஒருகாலமும் அதுக்ரஹம் பண்
ணன்; நிக்ரஹமே பண்ணுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக
வருளிச்செய்துறரீதில்.

வ்யா ;—(என்றும்) எல்லாக்காலத்திலும், (அனைத்துயிர்க்கும்) எல்லாவாத்தாக்களுக்கும், (சுரஞ்செய்நாரணனும்) தண்ணளி பண்ணாநிற்கும் ஸர்வேஸ்வரனும், நாரணனுமென்றது - (க) “உற வேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” எங்கிறபடியே ஸகலா த்மாக்களோடும் அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுடையவனாக யாலே ஸர்வவத்ஸல்னென்று தோற்றுகைக்காக, (அன்றும்) நிக்ரஹத்தைப் பண்ணாநிற்கும், அன்றுதல் - சேயுதல்.

(தன்னுரியன்பர்ப்பாற்றியில்) தன்னுசார்யன்பக்கல்
பேரமமற்றால். அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே இறையன்
றென்றும் பரனன்றென்றும் கினைத்துத் தானவனைவிடும்படி
தந்திவ்யப்பேரமம் குலையிலென்கை.

(நின்ற புனல்பிரிந்த பங்கயத்தை) உத்பத்தியேதுடங்கித்
தனக்குதா(த)ரகமாகப் பற்றிநின்ற ஜலத்தைவிட்டகன்ற தா
மரையை, (பொங்குசுடர் வெய்யோன்) கிளர்ந்த தேஜஸ்ஸை
புடையனாய், உஷ்ணகிரணனாவாதித்யன். அதாவது-(உ)“செந்
கமலமந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோர்க் கல்லாலலராவால்” என்கிற
படியே நீரைப்பிரியாமல் நிற்குங்காலத்தில் என்றுமொக்கத்
தன்னுடைய கிரணங்களாலே அதுக்குவிகாஸத்தைச் செய்து
கொண்டு போருமவனென்கை.

(அனலுமிழ்ந்து தானுலர்த்தியற்று) நெருப்பையுமிழ்ந்து தான் அத்தை யுலர்த்திவிடமோபோலேயென்கை. இத்தால் நீரைப்பிரியாமல் நிற்குங்காலத்தில் தாமரையை அலர்த்தக் கடவ வாதித்யன்றானே நீரைப் பிரிந்தகாலத்தில் நெருப்பையுமிழ்ந்து அத்தையுலர்த்திவிடமோபோலே. ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாமல் நின்றகாலத்திலே என்றுமொக்க அதுக்ரஹரீல னாய் இவன்ஸ்வரூபத்தை விசலிப்பிக்கும் ஈஸ்வரனானே ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் நிக்ரஹரீலனாய் இவன் ஸ்வரூபத்தை ஸங்கோசிப்பித்து விடுமென்றகாயிற்று.

“నారాయణోపి వికృతించ్యాత్మగురోః ప్రమృతస్యదుర్బుధ్ధేః । కమలం
జలాదపేతం శోషయతిరవిర్నతోషయతి- ॥ గాగ్రాపయేన్నాప్రి విశక్రత్రిమిమ్యాత్మ

ஞானஸாரம், நட்சு பா, வில்லார் வ்யாச்யாரம். ௧௩௩

மூ.—வில்லார்மணிகொழிக்கும் வேங்கடப்பொற்குன் அமுதல்
செல்லார்பொழில் சூழ்த்திருப்பதிக—ளெல்லாம்
மருளாமிருளோட மத்தகத்துத்தன் தான்
அருளாலே வைத்தவவர். (நட்சு)

குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்ப்புத்தே: கமலம்ஜலாதபேதம் ஸோஷ
யதிரவிரந்தோஷயதி” என்னக்கடவதிநே (நட்சு)

அவ:—முப்பத்தாரும்பாட்டு. ஸச்சிஷ்யனாய் ஸதாசார்
ய ப்ரேமமுடையவனாயிருக்குமவனுக்கு ஸகலதிவ்யதேஸங்க
ளும் தன்னுசார்யனே யென்கிறார்.

வ்யா:—(வில்லார்மணிகொழிக்கும்) தேஜஸ்ஸு மிக்கிருந்
துள்ள ரத்நங்களைத் திருவருவிகளானவை கொழித்தெறடா
நிற்கும். வில்லாவது - தேஜஸ்ஸு. ஆர்தல் - மிகுதி. * பன்
மணி நீரோடுபொருதுருளும் கானமுடைய வேங்கடமிநே.

(வேங்கடப்பொற் குன்றுமுதல்) திருவேங்கடமென்கிற
திருநாமத்தைபுடைத்தாய் ஸர்வைஸ்ஸப்ருஹணீயமான திரு
மலை தொடக்கமாயுள்ள. (செல்லார்பொழில்சூழ்) உயரத்தி
னதியுயரத்தாலே மேகங்கள்வந்து படியும்படியிருக்கும் பொ
ழில்களாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. செல் - மேகம். ஆர்தல் -
படிதல். (திருப்பதிகளெல்லாம்) உகந்தருளின நிலங்களான
திவ்யதேசங்களெல்லாம்.

(மருளாமிருளோட) அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது அதிஸீக்ர
மாகப் பேரம்படியாக. (மத்தகத்துத் தன் தாளருளாலே வைத்
தவவர்) ஸிஷ்யன் ஸிரிஸ்வரிலேதம் முடையதிருவடிகளை ஹேத்
வந்தரங்களாலன்றிக்கே க்ருபையாலேவைத்தருளின ஆசார்ய
ரானவவரென்கை. அர்ச்சாஸ்தலங்களைச் சொன்னவிது - பரவ்
பூஹாதிஸ்தலங்களுக் கெல்லாமுபலக்ஷணம். பரவ்பூஹாதிபஞ்ச
ஸ்தலமும் ஆசார்யனே யென்றிருக்கக் கடவனென்னுமத்தை
(க) “பரட்டுக்கேட்குமிடம்” என்றுதொடங்கிப் பிள்ளைலோகா
சார்யருளிச்செய்தாரிநே.

(க) ஸ்ரீவசந்பூஷணம்.

மூ;—பொருளுமுயிரு முடம்பும் புகலும்

தெருளும் குணமும் செயலும்—அருள்புரிந்த
தன்னுரியன் பொருட்டாச்சங்கற்பம்செய்வார்நெஞ்சு
எந்நாளும் மாவுக்கிடம். (ங்டா)

“யேசுசுருஷாயஸ்ய நாத்யவாஸ்டுபதீயதீ । தஸ்மதே கஸ்டுநுபுஜி
காஸ்தரகாஸ்யஸ்யே வபஸ்ய - யேகைவகுருணயஸ்ய ந்யாஸஸித்யாப்ரதி
யதே । தஸ்யவைகுருண்டதுக்தாப்ரதித்வாரகாஸ் ஸ்வ வஸஸி”
என்கிறவசநம் இதுக்கு ஸம்வாதமாக வநுஸந்தேயம், (ந.சு.)

அவ;—முப்பத்தேழாம்பாட்டு, அர்த்தப்ராணஸிராதிக னெல்லாம் ஆசார்யேஷமாச வதுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் நெஞ்சு, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாஸஸ்தாந மென்கி னார்.

வ்யா ;—(பொருளும்) தனக்குண்டான்வர்த்தமும், (உயி
ரும்) தன்னுடைய ப்ராணனும், (உடம்பும்) தன்னுடையஸரீர
மும், (புகலும்) தன்னுடையகருஹமும், (தெருளும்) தன்னு
டைய ஜ்ஞானமும் (குணமும்) தன்னுடையஸமாதி குணங்களும்
(செயலும்) தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்திகளும், இவையெல்லா வற்
றையும்.

(அருள்புரிந்ததன்னுரியன் பொருட்டா) ஒருநேரதுவின்
றிக்கே யிருக்கச்செய்தே க்ருபையைப்பண்ணித் தன்னையங்கீக
ரித்த தன்னுடைய வாசார்யன் பொருட்டாக. தச்சேஷமாக
வென்றபடி. (சங்கற்பம் செய்பவர் நெஞ்சு) ஷங்கல்பம் பண்
னுமவர்கள் நெஞ்சு. அப்படி ஷங்கல்பித்திருக்குமவர்க ளுடை
யஹ்ருதய மென்றபடி.

(எந்நாளுமாலுக்கிடம்) எல்லாக்காலமும்ஸ்ரீவேஸ்வரனுக் குவாஸஸ்தாரம். இவன்ஸகலமும் தன்னாசார்யனுக்குச் சேஷ மென்றுஸங்கல்பித்து (க)“தேவுமற்றறியேன்”என்றிருக்க,அவ ன் இவனுடையஹ்ருதயத்தைத் தாடூதரிந்துக் கொண்டிருக்கு மாயிற்று.

௧௬ ஞானஸாரம், நடக்-பா, அலகைமுலை வ்யாக்யர்நம்.

மூ;—அலகைமுலை சுவைத்தாற்கன்ப்ரடிக்கன்பர்
திலதமெனத் திரிவார்தம்மை—உலகர்பழி
தூற்றில் துதியாகும் தூற்றாதவரிவரைப்
போற்றிலது புன்மையேயாம். (நடக்)

(இந்நிலத்தேதோன்றுதலால்) ப்ரஜை விழுந்தகிணற்றிலே
யொக்கக்குதிக்கும் தூயைப்போலே இவர்கள் ஸம்ஸாரார்ண
வமக்நராய்க்கிடக்கிற இந்தப்பூமியிலே அவதரிக்கையால். (யார்
க்கும்) வர்ணபேதத்தாலும், ஆஸ்ரமபேதத்தாலும் ஸ்தரீபுருஷ
பேதத்தாலும் பலவகைப்பட்டிருக்கிற ஆத்மாக்களெல்லார்க்கு
மும்.

(அவன் தாளிணையை யுன்னுவதே) ஸேஷியாய் ஸரண்ய
னாய், ப்ரர்ப்யனாயிருக்கிறவவனுடைய திருவடிகளிரண்டையுமுத்
தேஸ்யமாகவும்ப்ரர்ப்யமாகவும்ப்ரரபகமாகவும்அதுஸந்தித்திரு
க்குமதே.அவதா(ஓ)ரணத்தாலேஇதொழியமற்றென்றுமீவேண்
டாவென்கை. (சரலவுறும்) மிகவுமுறும். உறுகை-சேருகை.
இத்தால் மிகவும்ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமென்கை.

“संज्ञान्तरात्मनोऽस्य कृष्णसुखं कृष्णसुखं । कृष्णसुखं
कृष्णसुखं कृष्णसुखं । कृष्णसुखं कृष्णसुखं । कृष्णसुखं
कृष्णसुखं - ஸாக்ஷாந்நாராயணே தேவஃ க்ருத்வாமர்த்தத்யம
யிம்மததும் । மக்நாதுத்தரதே லோகாந்காருண்யாச் சாஸ்த்ரபா
ணிநா தஸ்மாத் பக்திர்குரௌகார்யாஸம்ஸாரபயபீருண”
என் றுஜயாக்யஸம் பூறிதையிலே ஸாண்டில்யன்சொன்னவசநம்
இப்பாட்டிற் சொன்னவர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாகவது ஸந்தே
யம். (நடஅ)

அவ;—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு;—இவ்வாசார்யவைபவம
றிந்துஇவ்விஷயத்திலற்றதுத்தீர்ந் துநிற்பாரேற்றமறிவார்வீஸேஷ
ஜ்ஞரன்றோ? அதறியாதலென்கிகர் “பகவத்விஷயத்திலுங்காட்
டில்இவ்விஷயமேஉத்தேஸ்யமென் றுபற்றித்திரியாநின்றார்”என்
றுபழிதூற்றுவர்களாகிலோவென்ன;இதுபகவத்விஷயத்திலுன்
றநிற்பாரெல்லார்க்கு மொக்குமிதேயென்று பார்த்துத்தவி

ஞானஸாரம், நடன-பா; அலகைமுலை வ்யாக்யாநம். ௬௭

ஷயத்திலுங்காட்டில்ததியவிஷயத்திலுன்றி நிற்பாரேற்றத்தைச் சொல்லி, இப்படி நிற்குமதிகாரிகளுக்கு லௌகிகர்பணனும் நிர்தையும் ஸ்துதிநிர்தையுமாய் விடுமென்கிறார்.

வ்யா;—(அலகைமுலை சுவைத்தாற்கு) அலகையென்றி-
பேய்க்குப்பேர்.(க)“பெற்றதாய்போல்வந்த பேய்ச்சி” என்கிற
படியே தன்வடிவைமறைத்துத் தாய்வடிவைக்கொண்டு வந்த
பேய்ச்சியுடைய முலையை ப்ராணஸுறிதமாகப்பவையறச்சுவை
த்தவனுக்கு.

(அன்பரடிக்கன்பர்)(உ) “सुसुखं विदुः सुखं विदुः सुखं विदुः
सुखं विदुः” ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம் மிஸ்ரம் ஸயமாவ்ஜ்ஜகத்குரோ” என்
னும்(ங)“விடப்பால முதாவமுதுசெய்திட்டமாயன் “என்றும்
சொல்லுகிறபடியே அவள்கையிலகப்பட்டாமல் அந்தவிஷப்பா
லே அமுதாக்கி அமுதுசெய்து ஜகத்துக்கு வேர்பற்றானதன்னை
நோக்கித்தந்தவனென்று அந்தகுணத்துக்குத்தோற்று அவன்
பக்கல் ப்ரேமயுக்தராயிருக்குமவர்கள் திருவடிகளில் ப்ரேமயுக
ராயிருக்குமவர்கள்.

(திலதமெனத்திரிவார்தம்மை) இப்படி பாகவத விஷய
ப்ரேமயுக்தராய் லோகத்துக்கு இவர்களொருதிலகமென்று வி
பேஷஜ்ஞாந்ராகிக்கும்படி திரியும் மஹாத்மாக்களே. அன்றிக்
கே, அன்பரடிக்கன்பர்க்கு-இவர்கள் திலகபூதரென்று அறிவுடை
யார் கொண்டாடும்படித் திரியும் பெரியோர்களென்னவுமாம்.

(உலகர்பழி தூற்றில் துதியாகும்) இப்படியிருக்கும் அதி
காரிகளே வர்ணஸ்ரமாத்ரி விபேஷங்கொன்னும் பாராமல் பா
கவதரென்கிற மாத்தரமே பற்றசாகக் கொண்டு பகவதவிஷயந்
தன்னிலுங் காட்டில் இவர்களே உத்தேஸ்யரென்று நினைத்து
அதுவர்த்தித்துத்திரியா நின்றார்களென்று லௌகிகரானவர்கள்
பழிதூற்றில்; அவர்களுக்குண்ப்ரகாஸகமாகையாலே ஸ்தோத்ர
மாய்விடும்.

(தூற்றுவரிவரை, ப்ரேபாற்றிலதுபுன்மையேயாம்) இப்
படிப்பழிதூற்றாதே லௌகிகரானவர்கள் கீழ்ச்சொன்னவந்த

(க) தி-மொ-க-ந-க. (உ) ஹரிவம்ஸே. (ங) தி-வாய்-க-கி-க.

௯௮ ஞானஸாரம், ௪௦-பா, அல்லீமலர் வ்யாக்யானம்.

மூ;—அல்லீமலர்ப்பாவைக்கன் பரடிக்கன்பர்
சொல்லுமவிடுசருதியாம்—நல்ல
படியாம் மனநூற்கவர்சரிதை பார்வை
செடியார் வினைத்தொகைக்குத் தீ. (௪௦)

அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார்
திருவடிகளே சரணம்.
அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானு ரருளிச்செய்த
ஐஞானஸாரம் முற்றிற்று.

வதிகாரிகளை, லோகஸங்க்ரஹாதிகளுக்காக மேலெழுச்செய்து
கொண்டுபோருமாசாரங்களைக்கண்டு அவையடியாக நல்லவர்க
ளென்று புகழில், அது-இவர்களதிகாரத்துக்குச் சேராமையா
லே புன்மையையாய் விடுமென்கை. புன்மை-பொல்லாங்கு,
நிந்தையென்றபடி.

“நாஸ்து ஷ்டிஸ்திஸ்தா ஸ்விஸ்தா ஸ்விஸ்தா ॥ ப்ராஹ்மண
ஸ்திஸ்திஸ்தா ஸ்விஸ்திஸ்தா - ந்யாஸகித்தையக நிஷ்டாநாமவை
ஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம் ॥ ப்ராக்ருதாபிஸ்துதிர்நிந்தாநிந்தா
ஸ்துதிநிதிஸ்திஸ்தா” என்னக்கடவதிறே. (௩௯)

அவ;—நாற்பதாம்பாட்டு. இப்படியானாலும் இவர்களு
டைய சொல்லும் செயலும் நாட்டார்க்குப் பொருந்தாமை
யாலே அதுதன்னையிட்டுப் பழிக்கலோவென்ன, இதுப்ரதம
பர்வநிஷ்டார்க்கு மொக்குமிதே யென்றுபார்த்து ஸாமான்யந
பாகவதர்களுடைய உத்திவ்ருத்திகடாக்ஷங்களினுடைய வைப
வத்தைச் சொல்லி இப்பரந்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

(அல்லீமலர்ப்பாவைக்கன்பரடிக்கன்பர்)(௧)“கோலமலர்ப்
பாவைக்கன்பர்” என்று இதுவே நிருபகமாகச்சொல்லி ஸம்
போதிக்கும்படித் தாமரைப்பூவையிருப்பிடமாகவுடையபெரி
யபிராட்டிவிஷயத்தில் ப்ரேமயுக்தனயிருக்கு மீஸ்வரன் திரு
வடிகளில் ப்ரேமமே நிருபகமாம்படியிருக்கும் பாகவதர்கள்.

(சொல்லுமவிடுருதியாம்) விநோதமாய்ச்சொல்லும் வார்த்தை வேதார்த்தமாயிருக்கையாலே அபௌருஷையமாய் நிதியநிர்சோஷமாய் ஆப்ததமமாயிருக்கும் வேதத்தோபாநி ப்ரமாணமாய்ப் பரிக்ஷிக்கலாயிருக்கும்.

(நல்லபடியாம் மதுநூற்கலர்ச்சிதை) அவர்கள் சரித்திரமானது - தர்மஸாஸ்த்ரங்களில் தலையாய ஸ்தாச்சாரபர்த்திபாநாமாயிருக்கும் மாநவஸாஸ்தர்த்தத்துக்கு, இத்தைக்கொண்டோ இது சொல்லிற்றென்னும்படி நன்றானபூலமாயிருக்கும். படியாவது-தன்னைக்கொண்டு தனக்குப்போலியானது செய்யலாம்படி மூலமாயிருக்குமதிரு.

(பார்வை செடியார்வினைத்தொகைக்குத்தி) அவர்களுடைய கடாசுதமானது, தூறுமண்டிக்கிடக்கிற கர்மஸூஹுத்துக்கு அகநிபோலே நாஸகமாயிருக்குமென்கை அதாவது - இவர்களுடையகடாசும் - ஸ்வவிஷயமானவர்கள் கர்மத்தை நிஸ்பேஷமாகப் போக்குகையாலேஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்குமென்றதாயிற்று.

“சேஷ ஸ்ரீகாருடாஃ ஜ்ஞானேஷ்வரஃ । ஸ்ரீகாருடாஃ யஸ்ய ஸ்ரீகாருடாஃ சரமுகுலஃ - வேதஸாஸ்த்ரதாரூடாஃ ஜ்ஞானகட்கதராத்விஜாஃ । கரீடார்த்தமபியத்ப்ரூப ஸ்ஸதர்மஃ பரமோமதஃ” என்றும் “சாஸ்த்ரேஷ்வரஃ யஸ்ய ஸ்ரீகாருடாஃ சரமுகுலஃ - வாஸுதேவம் ப்ரபந்தநாதாம் யாந்யே வசநிநாநிவை । தாந்யேவதர்மஸாஸ்த்ராணீத்யேவம் வேதவிதோவிது” “ஸ்ரீகாருடாஃ சரமுகுலஃ - ஸ்ரீகாருடாஃ சரமுகுலஃ - வாஸுதேவம் ப்ரபந்தநாதாம் யாந்யே வசநிநாநிவை । தாந்யேவதர்மஸாஸ்த்ராணீத்யேவம் வேதவிதோவிது” “ஸ்ரீகாருடாஃ சரமுகுலஃ - வாஸுதேவம் ப்ரபந்தநாதாம் யாந்யே வசநிநாநிவை । தாந்யேவதர்மஸாஸ்த்ராணீத்யேவம் வேதவிதோவிது” என்றும் இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லப்பட்ட வசநங்கள் இப்பாட்டிற்கு சொன்னவர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகவதுஸந்தேயங்கள்.

(௪௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரிய ஜீயாருளிச்செய்த

ஜ்ஞானஸாரவ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோரமாநுஜாயநமஃ.

அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானாரருளிச்செய்த

ப்ரமேயஸாரம்.

இதற்கு விசதவாக்கிகாமணியான

ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்.

தனியன்.

நீந்நாமலென்றும் நினைத்துத் தொழுமின்கள் நீணிலத்தீர்
பாங்காகநல்ல பிர்மேயசாரம் பரிந்தளிக்கும்
பூங்காவனம் பொழிஸ்குழ் புடைவாமும் புதுப்புளிமன்
ஆங்காரமற்ற வருளாள மாமுனியம்புதமே.

அவதாரிகை.

ஸகலஸாஸ்தர் நிபுணராய் தத்வஹிதபுருஷார்த்த யாதாத்
ம்யவிதக்ரேஸரராய், ஸமஸ்தஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந சூரம
ராய், தம்மை அடியிலே அங்கீகரித்தருளின எம்பெருமானார்
திருவடிகளிலே கிரகாலம் ஸேவைபண்ணி தத்வஹித புருஷா
ர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் சரமபர்வபர்யந்தமாக அவரருளிச்
செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் அருளாளப்பெருமா
னெம்பெருமானார் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஸம்ஸாரி
சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸகலஸாஸ்தரங்களிலும். ஒரொரு
ப்ரதேஸத்திலே தாத்பர்யரூபேண ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே
ஸகலர்க்கும் அறியவரிதாம்படி யிருக்கிற ஆர்த்தவிசேஷங்களை
ஸங்க்ரஹித்து ஜ்ஞாநஸாரமாகிற ப்ரபந்தமுகேந வருளிச்செ
ய்து தலைக்கட்டினவநந்தரம் ஸகலஸாஸ்தர் ஸங்க்ரஹமாகை
யாலே ப்ரமாணஸாரமான திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிற ப்ரமேயங்களில் ஸாதாமஸத்தை ஸங்க்ரஹித்து இப்ப்ர
பந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார். ஆகையிறே இப்ப்ரபந்தத்
துக்கு ப்ரமேயஸாரமென்று திருநாமமாயிற்று.

எஉ ப்ரமேயஸ்தரம், க-பா, அவ்வானவர்க்கு வ்யாக்யானம்.

ஆகையால் தத்ஸாதர்மயத்தாலும், தத்ஸம்பந்தப்யுத்த ததை
க்யத்தாலும் ஆசார்யனை உகாரவாச்யனென்கிறது.

எம்பெருமானார் ஒருநான் உகப்பிலே முதலியாண்டானுக்
குஅருளிச்செய்ததாக அவநிஷ்டைய குமாரமானகந்தாடையான்
டான் பட்டருக்கு அருளிச்செய்த வர்த்தவிஸேஷங்கெல்லாம்
ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரணவஸங்க்ரஹமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஆசார்
யனை உகாரவாச்யனாகச் சொல்லாநின்றதிதே. இவரும் எம்பெ
ருமானார் திருவடிருளிலே ஸேவித்தவராகையாலே அவருளிச்
செய்யக்கேட்டிருக்கும்து கொண்டிதே இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்
படியருளிச்செய்தது.

(அடிமையென்றுரைத்தார்) சேஷமென்றருளிச்செய்தார்;
ஸம்பந்தஜ்ஞாரம் பிறப்பிச்சு (ஃ) கடகக்ருத்யமிதே. ஈஸ்வர
ன்சேஷியாய் இத்தலை சேஷமாயிருந்தாலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை
ஆசார்யன் உபதேஸத்தாலே உணர்த்தினபோதிதே இவனுக்கு
ப்ரகாசிப்பது. ஆகையாலே; அவ்வானவர்க்கு மவ்வானவரெல்
லாம் அடிமையென்று உவ்வானவர் உரைத்தாரென்கிறார்.

(இவ்வாறுகேட்டிருப்பார்க்கு)இதுதான் உபதேஸகம்யமா
கையாலே இப்ப்ரகாரத்தை உபதேஸமுதகத்தாலே கேட்டு, தந்
நிஷ்டையிருப்பார்க் கென்கிறார்.

(ஆனென்று கண்டிருப்பார்) அதாவது-அப்படியிருப்பார்
க்குஸேஷமென்று தங்களை தர்ஸித்திருக்கு மவர்களென்கை.
கீழ்ச்சொன்ன பசுவச்சேஷத்வம் தத்தாஷ்டையாள் பாகவத
ஸேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கையாலேயிதே இவரிப்படியருளிச்
செய்தது, திருமந்தரத்தில்தத்யத்தாலும்ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
அந்நயார்ஹஸேஷத்வ அந்நயஸாணத்வ அந்நயபோக (ஃX)
த்வங்களாகிற ஆகாரத்யமும் ததியார்வய பர்யந்தமாயிதே
யிருப்பது, இதுதான் மூன் அபகத்திலும் ஆர்த்தமாகவருயித்த
னையிதே, ஆகையாலே இப்ப்தத்தினர் த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிறவித்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. ஆக இப்படித்தந்த
னைத்ததியஸேஷத்வபர்யந்தமாக தர்ஸித்திருக்குமவர்கள்.

ப்ரமேயஸ்ரம், உ-பா, குலமொன்று வ்யாக்யாநம். எந-

மூ;—குலமொன்றுயிர் பலதங்குற்றத்தாலிட்ட
கலமொன்று காரியமும்வேறும்—பலமொன்று
காணுமைகாணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள்
பேணுமை காணும் பிழை. (உ)

(மீட்சியில்லா நாட்டிருப்பாரென் றிருப்பன்நான்) புநராவ்
ருத்தியில்லாத திருநாட்டிலேபோய் அடியார்கள் குழாங்களு
டன் கூடியிருக்குமவர்களென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி யிருப்பன்
நான். நானென்கையாலே ஸ்வப்ரதிபத்திவிபேஷத்தையருளிச்
செய்கிறார்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து ஸர்வஜ்ஞராய்
பரமாப்தராயிருக்கையாலே தாமதுதியிட்டதே அர்த்தமென்று
லோகம் பரிக்ரஹிக்கும்படியான மதிப்பராகையாலே யிறே
“என்றிருப்பன் நான்” என்றருளிச்செய்தது. (க)

அவ;—இரண்டாம் பாட்டு. மகாரவாச்யரில் பத்த (ஐ)டி
சேதநரானவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் ஒழுக்கறமல் செல்லுகைக்கடி
ஸதா (ஊ)சார்ய ஸமாஸ்ரயணமில்லாமை யென்கிறார்.

வ்யா;—(குலமொன்று)நிருபாதிசுமாய் நித்யமாயிருக்கும் குல
மொன்று. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வம்; தொண்டக்கு
லமிறே. (உயிர் பல) ஆத்மாக்களநேகர்-அதாவது-அந்தஸேஷத்
வாஸ்ரயமான வாத்மாக்கள் அஸங்க்க்யாதரென்கை. (தங்குற்
றத்தாலிட்டகல மொன்று) அதாவது-தாங்கள்பண்ணின புண்ய
பாபரூபகர்மமடியாகத்தங்களை ஈஸ்வரனிட்டுவைத்தஸரீரமாகிற
கலமொன்றென்கை. தங்குற்றத்தாலிட்டகலமொன்றென்கையா
லே-ஈஸ்வரன் இவ்வாத்மாக்களை ஸரீரத்திலிடுவது அவ்வவருடை
யகர்மங்களை யாராய்ந்து அதுக்கீடாக வென்னுமிடம் சொல்லு
கிறது. கலமொன்றென்றது-தேவாதிஜாதி பேதத்தாலும் தத்த
தவார்தரபேதத்தாலும் அநேகமாயிருந்ததேயாகிலும் எல்லாம்
ப்ருக்ருதிபரிணாம ரூபமென்னுமதில் பேதமில்லாமையாலே.

(காரியமும் வேறும்) அந்ததேஹபரிக்ரஹத்தால் கொள்
ளும் கார்யமும்(டி)பிந்நமாயிருக்கும். காரியமாவதுதான்கர்மப
லாதுபவமிறே. அது - வேறுகையாவது-புண்யபலாதுபவமும்,

எசு ப்ரமேயஸீரதம், நட-பா, பலங்கொண்டு வ்யாக்யாநம்.

மூ;—பலங்கொண்டு மீளாத பாவமுனதாகில்

குலங்கொண்டு காரியமென்கூறீர்—தலங்கொண்ட
தாளிணையானன்றே தனையொழிந்த யாவரையும்
ஆளுடையானன்றே யவன். (ந)

பாபபலாதுபவமும், உபயபலாதுப வமாய்க்கொண்டு வேறுபட்டிருக்கை. காரியமுமென்றது—குலமொன்றாயிருக்க உயிர் பலவா னுப்போலே, குற்றத்தாலிட்ட கலமொன்றாயிருக்க தத்கார்ய மானபலாதுபவமும் பலவகைப்பட்டிருக்கு மென்று நினைத்து, ஸேஷத்வமேகுலமானவாத்மாக்களுக்கு புண்யபாபரூபகர்ம ஸம்பந்தமும், அதீடியானதேஹபரிக்க்ரஹமும், அதின்கார்ய மான ஸுகதுக்காதுபவமும், இப்படி ஒழுக்கறாமல் நடப்பா னேனென்னுமாகாங்கையிலேயருளிச் செய்கிறார்மேல்.

(பலமொன்றென்றுதுடங்கி) அதாவது—ஒராத்மாவை அங் கீகரிக்குமளவில் க்ரா(ஈ)நிலாப பூஜைகளாகிறபலமொன்றில் கண்வையாதே இவ்வாத்மாவின்னுடைய உஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜந மாகவிஸேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணும் நினைவையுடையனான வாசார்யனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயியாமை காணுங்கோள் ஸம்ஸாரம் அவிச்சி (ஈ) ந்ரமாய்ச்செல்லுகைக்கடியான குற்ற மென்கை. பலமொன்று காணமைகாணும் கருத்தாரென்கை யாலே—ஆசார்யவைபவம் சொல்லுகிறது. திருத்தான்கள்பேணு மை யென்றவிடத்தில், பேணுகையாவது—விரும்புகையாய், பே ணுமையாவது—விரும்பாமையாகையாலே ஆஸ்ரயியாமையைச் சொல்லுகிறது. பிழை—குற்றம். (உ)

அவ;—முன்றும்பாட்டு;—ப்ரயோஜநாத்ரப்ராவண்யம் நட க்குமாகில் ஸேஷத்வமாகிறகுலங்கொண்டு என்னப்ரயோஜநம்; திருவுலகாந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் தத்காலத்திலே ஸ்வவ்ய திரித்த ஸமஸ்தாத்மாக்களையும் ஸ்வஸேஷமாகவுடையவனன் றேருவென்கிறார்.

வ்யா;—(பலங்கொண்டு மீளாதபாவமுனதாகில்) ஐஸ்வர்யா திகளிலேதேனுமொருபலத்தைக் கைக்கொண்டு, வேண்டாவெ

ப்ரமேயஸாரம், நட-பா, பலங்கொண்டு வ்யாக்யாரம். எந்

ன்றாலும் அதிலின்றுமீனாமல் பற்றிநிற்கும்படியானபாபமுண்டாயிருக்குமாகில். அன்றிக்கே, பாவமென்றது-பா(ஓ)வமென்றபடியாய், பலத்தைக்கொண்டு இதில் நின்றும் மீனாமல்பற்றி நிற்கும்படியான நினைவுண்டாயிருக்குமாகி லென்னவுமாம்,(குலங்கொண்டு காரியமென்கூறீர்) ப்ரயோஜநாந்தரருசி கிடக்குமாகில், ஈஸ்வரன் இவ்வாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் துணக்கறுத்துத் தன்திருவடிகளில் வாங்காமையாலே ஸேஷக்வமாகிற குலத்தால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு சொல்லுங்கொளென்கை. அது வென்? ஸேஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானால் இவன் நம்முடையவனெனற பிமரித்து ஈஸ்வரன் காரியம் செய்கைக்குடலாகாதோ வென்கிற ஸங்மயிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல்.

(தலமென்று துடங்கி) (தலங்கொண்டதாளிணையான்) பூமியும் உபரிதநலோகமுமான ஸகலஸ்தலத்தையும் அளந்து கொண்டிருவடிகளிரண்டையு முடையவன். (அன்றே) அப்படியளந்துகொண்டவக் காலத்தில்.

(தனையொழிந்த பாவரையும் ஆளுடையானன்றேயவன்) தனனையொழிந்த ஸகலாத்மாக்களையும் தனக் கடிமையாகவுடையவனன்றேயவனென்கை.இத்தால்திருவுலகளந்தருளினபேரது எல்லார்தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்து அப்பேபாதே எல்லாரையும் தனக்குச் சேஷமாக்கிக்கொண்டானை நினைத்துஸந்தஷ்டனாய் நின்றவன், இத்தைவரையாக இவ்வாத்மாக்களோஸம் ஸாரத்தில் நின்றும் எடாதிருக்கிறது இவர்களுடைய அந்யபரதையறுந்தனையும் பார்த்திறே. ஆகையால் இவன் தனக்குச்சேஷத்வமுண்டானாலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதையற்றொழிய இவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் அவனெடாமையாலே ப்ரயோஜநாந்தரருசி கிடக்கவுண்டான ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தா லென்ன ப்ரயோஜந முண்டென்றதாயிற்று.

ஆக, மூன்றுபாட்டாலே ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார். இனிமேல் நாலுபாட்டாலே நமஸ்ப்பத்தார்த்ததையருளிச்செய்கிறார். நமஸ்ஸுக்கர்த்தம் அந்யஸரணத்வமிறே; அதுக்கு உபயோகியான அர்த்தவிஸேஷங்களையுபபாதித்தருளுகிறார். (ந)

என ப்ரமேயஸாரம், ச-பா, கருமத்தால் வ்யாக்யாநம்.

மூ;-கரும்ப்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே
தரும்ப்தாலன்றி யிஹதாள்கள்—ஒருமத்தால்
முந்நீர்க்கடைந்தானடைத்தான் முதல்படைத்தான்
ஆந்நீரமர்ந்தானடி. (ச)

அவ;—நாலாழ்பாட்டு. சேஷியானவன் திருவடிகளைத்தா
 னே தருளுகையாலொழிய உபாயந்தரங்களால் காணவிரகூண்
 டோ வென்கிறார்.

[illegible]

(தருமத்தாலன்றி யிறைதாள்கள்) அதாவது - ஸோஷியான வன் திருவடிகள் தானேதருகையாகிறவற்றாலொழிய வென்ற படி. இறையென்றுப் பதத்திற்கொன்ன அகாரவாச்யனான ஸோஷியைச் சொல்லுகிறது. தாள்கள், தருமத்தாலன்றி யென்றது-திருவடிகளே உபாயமென்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியலே.

(க) கீழை-௩-௨௦. (உ) கீ- (ஈ) கீ-௯ ஈ௪

பூர்வவாக்யத்தால் உபாயவரணம் சொல்லுகிறவள்கில் “சுரஸீ
சரணஸுபவீ-சரணஸரணம் ப்ரபத்தே” என்னின்றதிதே. (க)
“ஆற்றெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந் தொழிந்தாய்” என்றும்,
(உ) “கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட” என்றும், (ஈ) “அடி
மேல் சேமங்கொள்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றும் (ச)
“சரணேசரண் நமக்கு” என்றும், திருவடிகளே உபாயமென்னு
மதை ஒருகால்போலே பலகாலும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்
தாரிதே.

(ஒருமத்தால் முந்நீர்கடைந்தான்) தூர்வாஸ ஸாபோபஹத
ராய் வந்துஸரணம் புகுந்த இந்ந்ராதிகளுக்காக மந்தரபர்வதமா
கிற ஒருமத்தாலே ஒருவராலும் கலக்கவொண்ணாத ஜலஸம்ருத்
தியையுடைய கடலைக் கடைந்தவன்.

(அடைத்தான்) (ஈ) “ஸீதாஸுப கஸல சமஸுபஸீதாஸீதாஸீ-
வீதாஸுபகமல ஸமுல்லாஸஹேதோஸஸேதோ” என்கிறபடி-
யேபிரிவாலே தளர்ந்த பிராட்டிமுககமல விகாஸத்துக்காக
நீரைக்கண்டவாதே வெருவியோடும் குரங்குகளைக் கொண்டு
நீரிலேஅமிழக்கடவ மலைகளாலே (ச) “புஷ்பமீஸுபஸுபாஸுப-
அப்ரமேயோமஹேதாதீ” என்கிறபடியே ஒருவரால் அளவிட
வொண்ணாத ஆழத்தைபும் அகலத்தையு முடைத்தான கடலை
யடைத்தவன்.

(முதல் படைத்தான்) கரணகளேப்ரவிது(ஈ)ராய், போக
(ஈ) மோகஸுபுந்யராய்க்கிடந்தஸம்ஸாரிசேதநரை கரணக
ளேபரப்ராப்தியலே போக(ஈ)மோகஸுபாகி(ஈ) களாக்ருக
க்காக, (ச) “அஸுபஸுபஸுப-அபவஸஸர்ஜாதேள” என்கிறபடி-
யே ஆதியிலே ஜலத்தவத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன்,

(அந்நீரமர்த்தான்) ஸ்ருஷ்டரானவிவாக ஸுடையரகஸுணர்த்
தமாக (அ) “வெள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாகணேமேல் மருங்”
என்கிறபடியே அந்தஜலத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவன்.

(அடி) அவனுடைய திருவடிகளை. இத்தால் ப்ரயோஜநார்
தரபரராய் இன்னுஸ்யரித்த தேவர்களோடு நித்யாஸ்ரிதையான

- (க) தி-வாய்-ஓ-எ-கௌ. (உ) தி-வாய்-ஓ-அ-கக. (ஈ) தி-வாய்-ஓ-க-கக
(ச) தி-வாய்-ஓ-க-கக. (ஓ) ஆளவந்தார்முத்தகம். (சு) ரா-யு-கக-ந-க.
(எ) ம-அ-க-அ. (அ) தி-வாய்-எ-அ-ச.

எ.அ ப்ரமேயஸாரம், நி-பா, வழியாவது வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வழியாவதொன்றென்றால் மற்றவையும் முற்றும் ஒழியாவதொன்றென்றாலோமென்று—இழியாதே இத்தகையாலேதமிழில்லை யென்றிருந்ததுதான் அத்தகையால் வந்தவருள். (ந)

பிராட்டியோடு நித்யஸம்ஸாரிகளான சேதநரோடு வாசியற எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனுடைய திருவடிகளையென்கை. “ஒரு மத்தாலென்றுதுடங்கி அந்நீரமர்த்தானடி இறைதான்கள் தரு மத்தாலன்றிக் கருமத்தால் ஞானத்தால்காணும் வகையுண்டோ” என்றவயம். (ச)

அவ; — அஞ்சாம்பாட்டு. வித்தேதாபாயத்தின்படியைக் கண்டால் உபாயாத்தரங்களை ஸ்வாஸநமாகவிட்டு, அதுதன்னி. லும் தன்னுடைய ஸ்வீகாரத்திலுபாபபுத்தியற்றுத் தன்வெறு மையை யதுஸந்தித்திருக்குமது ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபா பலமென்கிறார்,

வ்யா;-(வழியாவதொன்றென்றால்) உபாயமாவதொன்றென் றால். அதாவது - கர்மஜ்ஞாபக்திப்பரபத்திகளென்று நாலு பாயமாக ஸாஸ்தரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், கர்மாதியான மூன் றும் கார்யவித்தியில் எஸ்வரன்கை பார்த்திருக்குமவையாகை யாலே அவற்றுக்கு ஸாக்ஷாதாபாயத்வமில்லை. ஆனபின்பு ஸா க்ஷாதாபாயமாவது - சதுர்த்தேதாபாயமொன்றென்றுசொன்ன லென்கை.

(மற்றவையும்முற்றமொழியா) அதாவது-(ச)“ஸ்ரீஸூரீஸ்ரீ ஸ்ரீ - ஸர்வதர்மார்பரித்யஜ்ய” என்கிறபடியே மற்றுமுண்டான உபாயாத்தரங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் விட்டென் கை. மற்றவையுமென்று-வித்தேதாபாயவ்யதிரித்தமான ஸக லோபாயங்களைச் சொல்லுகிறது. முற்றமென்று-அவற்றைவிடு ம்போது நிஸ்ஸேஸஷமாக விடவேணுமென்கிறது. ஒழியாவென் றது-ஒழிந்தென்றபடியாய், பரித்யஜித்தென்றபடி.

(அதொன்றென்றால்) அந்தவித்தேதாபாயமானது ஏகபத த்தில் சொல்லுகிறபடியே சேதநருடைய ஸ்வீகாரத்தில் உபாய புத்தியையும் ஸஹியாதபடி. அத்விதீயமென்றால். (நிமென்று)

(க) கீதை-கஅ-௬.௨.

மூ;—உள்ளபடியுணரி லொன்று நமக்குண்டென்று
 விள்ளவிரகிலதாய் விட்டதே—கொள்ளக்
 குறையேதுமில்லார்க்குக் கூறுவதென் சொல்லீர்
 இறையேது மில்லாத யும். (௧௪)

உடன்பட்டு. (இழியாதே) நம்முடைய ஸ்வீதாரமுண்டாளுவன்
 றே அதுகார்யகரமாவ தென்று இவ்வழியாலே தான் இவ்வுபா
 யத்துக்குள்ளிழியாதே.

(இத்தலையாலேது மில்லையென்றிருந்தது தான்) இப்பேற்
 றுக்குடலாகச் சொல்லலாவது இத்தலையா லொன்றுமில்லை யெ
 ன்று தன் வெறுமையை யதுஸந்தித்திருந்த அவ்விருப்புத்தான்.
 (அத்தலையால் வந்தவருள்) (௧) “அளிசுரும்ருள்” என்கிறபடியே
 நிர்ஹேதுகமாக அவன் தன்னினைவாலே வந்த க்ருபையினுடைய
 பலமென்கை. அருளென்றது-அருளின் பலமென்கை. (௧)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஸ்வரூபயாதாம்ப தர்ஸியாய் இவ்
 வுபாயத்திலதிகரித்தவன் அதுஸந்தித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை
 ஸ்வகதமாக வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(உள்ளபடியுணரில்) ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி தர்ஸி
 க்கில். அதாவது—ஐஞாத்தருத்வகரத்த்ருத்வாதிகளோடும் ஸேஷ
 த்வத்தோடும் கூடியிருக்கிறமேலெழுந்தவாகாரத்தையிட்டு தர்
 ஸிக்கையன்றிக்கே, ஸ்வரகூஷணைஸ்வயத்ந கந்தா (Xஸ்) ஸஹமா
 னபாரதந்தர்யமே வடிவான வவ்வளவும் செல்லதர்ஸிக்கி
 லென்கை.

(ஒன்று நமக்குண்டென்று விள்ளவிரகிலதாய் விட்டதே)
 பேற்றுக்குடலான தொன்று நமக்குண்டென்றுவாய் விடுகைக்
 குவழியற்று விட்டதேயென்னீக. அன்றிக்கே, விள்ளுகையாவ
 து—நீங்குகையாய், அவனபி (2) மாநத்திலே யொதுங்கிக்கிடக்கு
 மதொழியப்பேற்றுக் குடலாக நமக்கொன்றுண்டென்று பிரிய
 நிற்க விரகற்றுவிட்டதே யென்னவுமாம். அதுவென் ? நமக்கு
 ரகூகளுனாலும், (௨) “ரூக்ஷம்-ரகூக்ஷம்” என்கிறபடியே ஒருத்தி
 மாத்ரம் இவனும் சொல்லவேண்டாவோ வென்கிற ஸங்கையிலே
 யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

அயி ப்ரமேயஸீரம், எ-பா: இல்லையிருவர்க்கு வ்யாக்யாநம்.

மூ;—இல்லையிருவர்க்கு மென்றிறையை வென்றிருப்பார்
இல்லையஃ தொருவர்க்கெட்டுமேதோ—இல்லை
குறையுடைமைதானென்று கூறினரில்லா
மறையுடையமார்க்கத்தேதகாண். (எ)

(கொள்ளக்குறையே துமில்லார்க்கு) தான் ரக்ஷிக்குமிடத்
தில் நம்பக்கூலுள்ள தொன்றையும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டாத
படிநிரபேக்ஷரானவர்க்கு, (இறையே துமில்லாதயாம்.) ஆத்
மாவோடு ஆத்மியங்களோடு வாசியறஸகலமும் அங்குத்தைக்
குச் சேஷமாகையாலே ஏகதேஸமுமொன்று மில்லாதநாம்.

(கூறுவதென்சொல்லீர்) நம்மைரக்ஷிக்கைக் குடலாக அவ
ரைக்குறித்துச் சொல்லுவதென்? சொல்லுங்கோளென்று ஸந்
நிலிதரைப்பார்த்து அருளிச்செய்கிறார். இத்தால் அவன்பரி
பூர்ணனாய் நாம் தரித்ரரானபின்பு உபயஸ்வரூபாதகுணமாக
அவன்றானே ரக்ஷிக்குமித்தனையொழிய நாம்சொல்லவேண்டுமெ
தொன்றுண்டோவென்கை. (ஈ)

அவ; — ஏழாம்பாட்டு. குறையே துமில்லார்க்கென்றும்,
இறையே துமில்லாதயாமென்றும், அருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்தி
லே இப்படி இரண்டுதலைக்குமுள்ள வில்லாமையை அதுஸந்தி
த்து, ஸேஷியானவனை ஜயித்திருப்பாரில்லை. அது ஒருவர்க்கு
வலித்திக்குமேதாவென்கிறார்.

வ்யா;—(இல்லையிருவர்க்குமென்று) இரண்டுதலைக்கும் ஓரி
ல்லாமையுண்டென்றதுஸந்தித்து. (இறையைவென்றிருப்பா
ரில்லை) ஸேஷியானவனைத் தன்ஸ்வாதந்த்யத்தாலே வீசுகொம்
பாய் நிற்கையைவிட்டுப் பரதந்த்ரனய்வந்து நிற்கும்படி இவ்
வதுஸந்தாந்தாலே ஜயித்திருப்பாரொருவருமில்லை.

(அஃதொருவர்க்கெட்டுமேதோ) அந்தவதுஸந்தாநம் ஒரு
வர்க்கெய்துமேதோ? அதிதூரமன்றோவென்கை. இருவர்க்கு
மில்லையென்றவதுதான் ஏதென்னுமாகாங்கைக்ஷயிலே அருளிச்
செய்கிறார்மேல் (இல்லை குறையுடைமைதானென்று) அவனுக்கு
இத்தலையில் ஒன்றும் கொள்ளவேண்டும் குறையில்லை. இவனு
க்கு அத்தலைக்கொன்றும் கொடுக்கத்தக்க உடைமைதானில்லை
யென்று.

பஸாரம், அ-பா, வித்தமிழ வ்யாக்யானம். அக

மு;—வித்தமிழ வின்பம் துன்பம் நோய் வீகாலம்
தத்தமவையே தலையளிக்கும்—அத்தைவிறர்
இச்சியாநிச்சியா தேத்தவெழில் வானத்
துச்சியானுச்சி யானும்: (அ)

(கூறினாரெல்லாம் மறையுடைய மார்க்கத்தேகான்) அதாவது-அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரஸம்பாதிதே தோஷ ஸம்பாவநாகந்த(கீ)ரஹிதமாய், அதவவ ஆபத்தமமாயிருக்கிற வேத மார்க்கத்தை தர்ஸித்துக்கொள்ளென்கை. மார்க்கத்தைக் காணென்று ஸந்நிஹிதவயிருப்பா நொருவனைப்பார்த்துச் சொல்லுமாபோலே, ஸர்வர்க்கு முபதேஸமாக வருளிச்செய்தாராயிற்று. (எ)

அவ;—எட்டாம் பாட்டு. நாராயண பதார்த்தமான அநந்ய போக(ஃK)த்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்; கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அதுபண்ணும் க்ரமமுமிதே அதில் சொல்லுவது. அவையிரண்டையும் ஸங்க்ரஹணவருளிச் செய்கிறார் இதில்.

வ்யா;—(வித்தமிழ்யாதி.) கைங்கர்யம் பண்ணுமதிகாரிக்கு ஸரீரத்தோடி ருக்கும்நாள், வரும்வித்தலாப(ஃ)தத்வியோகாதிகளடியாகவந்தஹர்ஷஸோகங்கள் பரமபுருஷார்த்தமானகைங்கர்யத்திற் செல்லுகிற மநஸ்ஸைப்பாரவடிக்குமவையாகையாலே அவைவந்தாலும்மநஸ்ஸுகலங்காமல் இவனிருக்கைக்குடலான விவற்றை முந்துறவருளிச் செய்கிறார். வித்தம்-தநம். அதாவது-ஸ்வர்க்காதிகள்-இழவு-தத்விநாஸம், அதாவது-அஸ்திரமாகையாலே அவற்றுக்குவருமிழவு. இன்பம்-அநுகூலவஸ்தவதுபமாகிறஸூகம். துன்பம் - ப்ரதிகூலவஸ்தவதுபமாகிறதுக்கம். நோய்-ஸாரீரமான ரோகங்கள். வீகாலம்-ஸரீரத்தினுடையவிநாஸகாலம், வீவு-முடிவு. இவையெல்லாவற்றையும.

(தத்தமவையே) தந்தாமுக்கடியான அந்தக்கர்மங்களே. (தலையளிக்கும்)விபாகதையையிலேகொடுக்கும். ப்ராரப்த(ஃ)க்ரம பலங்களானவை வாராதொழியாதிதே. (அத்தைவிறர்) அதாவது-அதில்மநஸ்ஸை வைக்கவேண்டா வென்றபடி. இனிமேல் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (இச்சியான்) ஐஸ்வர்யாதிகளாகிற ப்ரயோஜனநாந் தரங்குகொன்றையு மிச்சியாதவன்.

அட ப்ரமேயஸாரம், கூ-பா, தத்தமிறையின் வ்யாக்யாநம்,

மூ;—தத்தமிறையின் வடிவென்று தாளிணையை
வைத்தவரை வணங்கியிராப்—பித்தராய்
நிர்திப்பார்க்குண்டேறா நீணிரயம் நீதியால்
வந்திப்பார்க்குண்டிழி யாவான் (க)

(இச்சியாதேத்ச) ஏத்துகிறவிதுக்குப் பரமபுத்தாதிகளாகிற
வொன்றையும் ப்ரயோஜநமாக விச்சியாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜந
மாக ஏத்த, ஏத்துனையாவதுதான்-வாசிக கைங்கர்யமிழி. (க)
“ஆழியங்கையம்மாணியேத்தாதயர்த்து, - வாளாகிருந்தொழிந்
தேன் கீழ்நாட்களெல்லாம்” என்றாரிறே ஆழ்வார். இதுதான்
மாநஸவாசிககாயிக கைங்கர்யங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இப்படி
அடிமைசெய்ய.

(எழில்வானத்துச்சியானுச்சியானும்) அதாவது-(உ)“ஸு
ஸ்யுஷ்டீ-நாகஸ்யப்ருஷ்டே” என்கிறபடியே விலக்ஷணமான பர
மாகாஸத்திலுயர்ந்த நிலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறஸர்வேஸ்
வரனுக்கு ஸிரஸாவாஹ்யனுமென்கை, இத்தால் இங்கேயிருந்து
இப்படி அடிமைசெய்யுமவன் நித்யமுக்தரை யடிமைகொண்டு
அங்கேயெழுந்தனியிருக்கு மவனுக்கு-அத்யாதானீயனுமென்ற
தாயிற்று. (அ)

அவ;—ஒன்பதாம் பாட்டு. கீழ்எட்டுப்பாட்டாலே பதத்ர
யாத்மகமானதிருமந்தரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயங்
களில் ஸாராம்ஸங்களை யருளிச்செய்தார் ; ததுபதேஷ்டாவான
வாசார்யனை பகவதவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணிதததுருபமாக
அதுவர்த்தித்திராதே ஸஜாதிய புத்தியாகிற நிந்தைஸயப் பண்
னுமவர்களுக்கும் தத்வைபவமறிந்து தததுருணமாக ஸேவித்
துப்போருமவர்களுக்கு முண்டாவதான ப்லவிஸேஷங்களையரு
ளிச்செய்கையாலே ஆசார்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்
இதில்.

வ்யா;—(தத்தமிறையின் வடிவென்று) “தம்தம்” என்கிற
மெல்லொற்றை வல்லொற்றாக்கித் தத்தமென்று கிடக்கிறது.
ஆகையாலே, தந்தாமிறையின்வடிவென்றபடி; அதாவது-நாரா
யணானுகையாலே எல்லார்க்கும், “நம்முடையனிறை, நம்முடை

யவிநை” என்று ப்ராப்தி சொல்லிப்பற்றலாம்படி ஸாதாரண
 யோநியான் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திவ்யவிக்ரஹ மென்கை.
 “ஸாஹ்யாநாயகோ’தீவஃ ச்யுத்யாயுரீஸ்வராயஸம்- ஸாக்ஷாந்நாரா
 யணோதேவஃ க்ருத்வாமர்த்தய மயிமததும்” என்றும், “யஸ்யஸா
 ஹ்யுக்ஷஸஹ்யாநீஸிவஸு-யஸ்யஸாக்ஷாந்பகவதிஞ்ஞாநஜீபப்ரதே
 குரௌ” என்றும் ஆசார்யனை பகவதவதாரமாக ஸாஸ்த்ரம்
 சொல்லாநின்றதிதே.

(தாளிணையை வைத்தவரை) “மருளாமிருளோட மத்தகத் துத்தன் தாள் அருளாமில வைத்தவவர்” என்கிறபடியே தங்களுடைய அஞ்ஞானாந்த காரமெல்லாம் போம்படித் தம்முடைய திருவடிகளிரண்டையும் தங்கள் தலையிலே வைத்தருளின வாசார்யர” எனவவரை.

(வணங்கியிராப்பித்தராய்) முறைபிலே அதுவர்த்தித்திரத
ப்ரா(பூ)ந்தராய். “தாளிணைய வைத்தவவரை, தத்தபிநைபின்
வடிவென்று வணங்கியிராப்பித்தராய்” என்கையாலே அர்த்த
ஸ்திதியில் பழுதுண்டாயன்று, அப்படிப் பரிபத்திபண்ணி அநு
வர்த்தித்திரதொழிகிறது. இவர்களுடைய சித்தஸ்கலனமென்று
நினைத்து அருளிச்செய்கிறார்.

(நீர்தீப்பார்க்கு) மாதுஷப்பரதிபத்தியாகிற நீர்தையைப் பண்ணுமவர்களுக்கு, வேறொன்றுமேவேண்டா, இப்படிப்பரதிபத் திபண்ணுகைதானே யாயிற்றுநீர்தை.

(ஏறநீனிரயமுண்டே). அதாவது-இப்படி நிந்திக்குமவர்க ளுக்கு ஒருகாலும் கரையேற்ற மின்றிக்கே, நெடுகச்செல்லா நிற்கும் ஸம்ஸாரமாகிற நசகமுண்டென்கை; ஏறநீனிரய மெவ் கையாலே, யமன்தண்டலான நசகத்திற் காட்டில் இதுக்குண் டானவ்வால் நுத்தியைச்சொல்லுகிறது. அதுக்கொருகால்கரை யேற்ற முண்டிதே. இதுநித்யமாய்ச் செல்லுமித்தனையே. இத் தால் ஆசார்ய விஷயத்தில் மாதுஷ்ப்ரதிபத்தி பண்ணும் மஹா பாபிகளானவர்கள் ஒருகாலத்திலும் உஜ்ஜீவந யோக்யதையின் றிக்கே நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவார்களென்ற தாயிற்று.

(நீதியால் வந்திப்பார்க்குண்டிழியாவான்) அதாவது-சுழ்ச்சொன்னபடியே அவதாரவிசேஷ மென்றுப் பரதிபத்திபண்ணி முறைதப்பாமல், அதுவர்த்தித்துப் போருமவர்களுக்கு முகாம் நுத்தியில்லாத பரமபதமுண்டென்க, இத்தால் இராய்யவைப

அச ப்ரமேயஸாரம், கலி-பா, இறையும் வ்யாக்யாநம்.

மூ;—இறைபுமுயிரு மிருவர்க்குமுள்ள
முறையும்முறையே மொழியும்—மறையும்
உணர்த்துவாரில்லா நாளொன்றல்ல ஆன
உணர்த்து வாருண்டான போது. (க0)

அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார்
திருவடிகளே சரணம்.
அருளாளப்பெருமாளெம் பெருமானாராளுளிச்செய்த
• ப்ரமேய ஸாரம் முற்றிற்று.

வத்தை நன்றாகவறிந்து அவன்திருவடிகளிலே “தேவுமற்றநி
யேன்” என்று ஸேவித்துப்போரும் மஹாத்மாக்களானவர்கள்
திருநாட்டிலேபோய் அங்குள்ளாரோடுஸமான போகபாகி(ஈ^௧ X
ஈ^௨)களா யிருப்பவென்றதாயிற்று. (க௧)

அவ;—பத்தாம் பாட்டு. இப்படி ஆசார்யவைபவத்தை
யருளிச்செய்த வந்தரம் இவ்வாசார்யன் பண்ணும் உபகாரவை
பவத்தையும் லோகமெல்லாமறியும்படி ஸுஸ்பஷ்டமாக வரு
ளிச்செய்து இப்ப்ரபந்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

வ்யா;—(இறையும்) அகாரவாச்யனான வீஸ்வரனும், (உயி
ரும்) மகாரவாச்யனான வாத்மாவும். (இருவர்க்கு முள்ளமுறை
யும்) அகாரத்தில் சதுர்த்தியாலே சொல்லப்பட்டஸேஷி ஸேஷ
பாவமாகிற ததுபயஸம்பந்தமும், (முறையே மொழியும் மறை
யும்) அந்தஸம்பந்தத்தையே க்ரமமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதரூப
மான திருமந்தரமும்.

(உணர்த்துவாரில்லா நாளொன்றல்ல) இவையெல்லாம் நித்
யமாயிருந்ததே யாகிலும் இவற்றையறிவிப்பாரில்லாத காலத்தி
லே எல்லாம் அஸத்தகல்பமாய்க்கிடந்தன.

(ஆனவுணர்த்துவாருண்டானபோது) இவையெல்லாமறிவி
ப்பாருண்டான காலத்திலே உளவாயிற்றனவென்கை. இவற்றை
யறிவிக்கும்வனாகிறான் ஆசார்யனிறே, அதுதான் இப்ப்ரபந்தத்
தில் முதற்பாட்டாலே அருளிச்செய்தாரிறேதாமே, இத்தால்;
அஜாதஜ்ஞாபகனானவாசார்யன்பண்ணும் உபகாரவைபவத்தை
யருளிச்செய்தாராஅற்று.

பெரியஜீயரருளிச் செய்த
ப்ரமேயஸாரவ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.
பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநம:.

ஞானஸாரம் பதவுரை.

க-பாட்டு:—ஊனவுடற்சிறை.

(ஆர்த்தரான வர்கள்.)

ஊன	மாம்ஸப்ரசரமான
உடல்	ஸரீரமாகிற
சிறை	காராக்ருஹத்தை
நீத்து	விட்டு
ஒண்க மலைகள்வன்	அழகிய தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தான மாகவுடைய பெரியபிராட்டியாரு க்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகளின் போக்யதையை அதுபவிக்கையிலுண்டான ஆசைமிக்கிருந்துள்ள மநஸ்ஸையு டையவர்களாய்,
அடிதேன்	பக்வமானால்
துகரும்	தானேவிழும்படியான
ஆசைமிகுசுந்தையராய்	பழம்போலே, ப்ராப்யாபாஸ ப்ராபகாபாஸங்களில் ஸங்கமற்று
பழுத்தால்	ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் ஸரண
தானேவிழும்	கதராய் (பண்ணுகிற) விழுகிற
கனிபோல்	விழுகைதானே (ஆர்த்த ப்ரபத்திதா மோக்ஷத்தை [சேன]
பற்றற்று	(அவிளம்பேந) ப்ராபிக்கும். (க)
விழும்.	
விழுக்காடேதான்	
விடு	
அருளும்	

உ-பாட்டு:—நரகம்.

நாள்மூலராள்கோனை'	ஸ்ரீமஃபதியை
பீரிவு	விஸ்வலித்திருப்பது
நரகம்	துக்கமுமாய்,

பிரியாமை	ஸம்ஸ்லேஷித்திருப்பது
சுவர்க்கமுமாய்	ஸுகமுமாய்,
துரிசற்று	இப்படியுண்டான ப்ரேமத்தில் உபா
	யத்வபுத்தியாகிற தோஷமற்று,
சாதகம்போல்	வர்ஷதாரையல்லது தரியாதசாதகம்
	போலே,
நாதன்தனது	வருத்தஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரனு
	டைய [று]
அருள்	பரமக்ருபையே (ப்ராப்திஸாதநமென்
பார்த்திருத்தல்	ப்ரதிஷித்திருக்கை,
கோதிஷ்டியார்	ப்ராப்யாந்தர ப்ராபகாந்தரங்களில்
	ஸங்கமாகிற தோஷமற்ற ஸேஷ
	பூதரானவர்களுடைய
குணம்	ஸ்வபாவம். (உ)

௩-பாட்டு:—ஆனையிடர்கடிந்த.

ஆனே	கஜேந்த்ராமூலாஸுக்கு
இடர்	முதலையினுலுண்டான துக்கத்தை
கடிந்த	நீக்கின
ஆழியங்கை	திருவாழியை அழகியகையிலேயு
அம்புயத்தாள்கோணை	ஸ்ரியப்பதியை [டைய
விடில்	விஸ்லேஷிக்கில்,
நீரில்	ஜலத்தில் நின்றும்
குதித்தெழுந்த	குதித்துக்கினர்ந்து பிரிந்த
மீனெனவே	மத்ஸ்யம்போலே
ஆக்கைமுடியும்படி	ஸ்ரீரம் நஸிக்கும்படியான அவஸ்த
பிறத்தல்	தைபிறக்கை,
அன்னவந்தாள்	அப்படிப்பட்ட ஸ்ரியப்பதியின் திரு
	வடிகளை
நீக்கமிலாவன்பர்	பிரியஸூனியாதபடியான ப்ரேமமுள்
	ளவர்களுடைய
நிலை	ஸ்வபாவம். (௩)

சு-பாட்டு:—மற்றொன்று.

மற்றொன்றை

பக்வத்தைக்கர்யத்துக்கு வேறான
தொன்றை

எண்ணுதே

புருஷார்த்தமாகக் கணிசியாதே

மாதவனுக்கு

ஸ்ரியோபதிக்கு

ஆட்செயலே

அடிமைசெய்யுமதில்,

இது

“இது

உற்றது

ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்தது”

என்று

என்று

உளம்

ஹ்ருதயமானது

தெளிந்து

தேறி, (அக்கைக்கர்யம்பெற்றால்)

பெற்ற

ப்ராப்தமான

பெரும்பேற்றின்மேல்

“ இம்மஹா புருஷார்த்தத்துக்குமே
லே

பேறுஉளதோ

ஒருபுருஷார்த்தமுண்டோ”

என்றிருப்பார்

என்றிருக்குமவர்கள் ;

வானத்தவர்க்கு

பகவதேகபோகராயிருக்கும் நித்ய
ஸூரிகளுக்கும்

அரும்பேறு

பெறுதற்கரிய புருஷார்த்த பூதரா
வர்கள்.

(சு)

ரு-பாட்டு:—தீர்த்தமுயன்றாவேதும்.

முன்

பாரதபுத்தத்தில்

பார்த்தனை

ஸோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனுக்கு

காத்தபிரான்

சரமஸ்லோகத்தைபுபதேசித்து

ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரனா
னவன்

பார்ப்பதன்முன்

கடாக்ஷித்தருளுவதற்குமுன்பு;

தீர்த்தம்

கங்கைசமுதலான தீர்த்தங்களிலே (பா

பக்ஷ்யார்த்தமாக)

முயன்று

உத்யோகித்து

ஆடுவதும்

அவகாஹிக்குமதுவும்,

அஅ

ஞானஸாம் பத்வுரை.

செய்தவங்கள் காயஸர்ஷணர்த்தமாகச் செய்யப்படும் தபஸ்ஸுக்களை
செய்வனவும் செய்யுமவையும்; [வன்,
சீர்த்துவரைமன்னன் ஸ்ரீமத்துவாரகைக்கு நிர்வாஹகனுன
நமக்கு ஸ்ரீஷத்தவஸ்வரூப மறியாதநமக்கு
அடியோமென்னும்வாழ்வு-அடிமையாகிற ஸம்பத்தை
ஈந்ததற்பின் அருளின்பின்பு
இனி இனிமேலுள்ளகாலம்
வேண்டும் குறைஎன்ன உபாயோபேயங்கள்நிமித்தமாகக்
குறைபடவேணுமோ. (நு)

சு-பாட்டு:-புண்டரீகை.

புண்டரீகைக்கேள்வன் ஸரியபதியின்
அடியார் தாஸ்யைசுரஸராயிருக்கும்வர்கள்,
அப்பூமிசையோன் திருநாடிகமலத்திலுண்டான ப்ரஹ்
மாவின்
அண்டம் ஆந்தலேஹதுவான அண்டத்தை
ஒருபொருளா ஒருசரக்காக
ஆதரியார் விரும்பமாட்டார்கள்;
ஒருமீன் ஒருமதஸ்யமானது,
மண்டி தன்ஸக்தி யெல்லாவற்றோடும் நெரு
மலங்க நிலைகுலைந்து கலங்கும்படி [ங்கி
புரண்டமாத் திரத்தால் இடம் வலங்கொண்டு புரண்டமாத்ரத்
தால்
முந்நீர்கடல் மூன்று ஜலத்தைப்புடைய ஸமுத்ரமா
ஆர்த்து நிலைகுலைந்து ஒலித்து [னது
கலங்கிடுமோ கலக்கத்தை யடையுமோ? (சு)

எ-பாட்டு:-தோளார்.

தோளார் திருத்தோள்களோடே சேர்ந்திருந்
துள்ள
சுடர்திகிரி தேஜோரூபமான திருவாழியையும்

சங்குடைய சுந்தரனுக்கு ஸரீபாஞ்ஜந்யத்தைப் பூட்டையனாக
யால் வந்தவழகை யுடையவனுக்கு
ஆளானார் அவ்வழகுக்குத்தோற்று அடிமையா.
னவர்கள்,
மற்றொன்றில் அவ்வடிமைக்கு வேறானப் பராக்குத
விஷயங்களுடன் லும்
அன்புசெய்யார் விருப்பத்தைப் பண்ணார்கள் ;
மீளா புநராவ்ருத்தியில்லாததாய்
பொருவரிய நிரவதிகதே ஜோருபமாயிருக்கையா
லே உபமாந சஹிதமாய்
விண்ணாட்டில் பரமாகாஸஸப்த வாச்யமான திரு
நாட்டிலே
போகம் பரமாநந்தத்தை
துகர்வார்க்கு அநுபவிக்க வேணுமென்னு மாசை
யுடையவர்களுக்கு
இந்திசன்னாடு இந்தரனுக்கு போகஸ்தாநமானஸ்வர்
க்கமானது
நரகன்றோ நரகப்ராயமன்றோ? (எ)

அ-பாட்டு:—முற்றப்புவனம்

புவனமெல்லாம்முற்ற ஸகல லோகங்களையும் ஒன்றொழியா
உண்ட மல் ப்ரளயத்திலுழியாமேதன் திரு
வயிற்றில்வைத்து நோக்கின
முகில்வண்ணன் காளமேகநிபமான வடிவையுடைய
வனுடைய
கற்றைத்துழாய்சேர் தழைத்திருந்துள்ள திருத்துழாயோ
டேசேர்ந்திருந்துள்ள
கழலன் திருவடிகளையொழிய
மற்றொன்றை வேறொரு ப்ரயோஜநத்தை
இச்சியாவன்பர் இச்சியாத படியானப்ரேமத்தையுடை.
யவர்கள்

தனக்கு	வகுத்தசேவியானதனக்கு (அடிமை செய்யுமிடத்தில்)	
எங்ஙனே செய்திடினும்	எப்படி செய்தாலும்	
உகந்து	தான்பரீதனய்க்கொண்டு	
உச்சியாலேற்கும்.	பரிர்ஸாவஹிக்கும்.	(அ)

கூ-பா-ஆசிலருளால்

ஆசில்	ஸுஹதுகத்வமாகிறதோஷமில்லாத
அருளால்	க்ருபையாலே
அனைத்துலகம்	ஸமஸ்தலோகத்தையும்
காத்து	அநிஷ்டங்களைப் போக்கிரகித்து
அளிக்கும்	அபிமதங்களைக் கொடுக்கும்
வாசமலரார் மணவாளன்	பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனான வன்
தேசுபொலி	தேஜ் ப்ரசுரமான
விண்ணாட்டில்	பரமபதத்திற் காட்டிலும்,
வேறென்றையெண்	தன்னையொழிய வேறெருப்யோஜ்
ணைதார்	நத்தைக் கணிசியாதவர்களுடைய
நெஞ்சத்து	ஹ்ருதயத்தில்
இருப்பு	வாஸம்செய்வதை
சரல	மிகவும்
விரும்பும்	ஆதரியாநிற்கும்.

(க)

கூ-பா-நாளுமுலகை

நாளும்	நாள்தோறும்
உலகை	லோகத்தையடைய
நலிகின்ற	ஹிம்வரியாநிற்கிற
வாளரக்கன்	வானைத்தனக்கு பலமாகவுடைய ராவ ணனுடைய
தோளும்	தோள்களையும்
முடியும்	தலைகளையும்
துணித்தவன்	அதுத்துப்பொகட்டவனான

பூமடந்தை கேளவன்	ஸ்ரீய: பதியானவன்,
தந்தாளில்	தன்னுடைய திருவடிகளில்
பொருந்தாதார்	பொருத்த மற்றிருக்கிறவர்களுடைய.
உள்ளத்தில்	ஹ்ருதயத்தில்
இருந்தாலும்	நிர்ப்பந்தத்துக்காக விருந்தாலும்
	(அவ்விருப்பு).
முண்மேலிருப்பு	கண்டகாக்ரத்திலிருப்பேபால் துக்கா
	மஹமாயிருக்கும். (க0)

கக+பா-தன்பொன்ஷடி

விரையார்	பரிமளப் பரசுமான்
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருத வை
மாரிமுகொண்டல் நிகர்	வார்ஷிகமானமஹாமேகம் போன்ற வடிவழகையுடையன
மால்	ஸர்வேஸ்வரன்,
தன்	நிருபாதிகஸேஷியான தன்னுடைய
பொன்னடியன்றி	ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை யொழிய
மற்றொன்றில்	வேறொருப்ரயோஜனத்தில்
தாழ்வுசெய்யா	ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணாத
அன்பர்	ப்ரேமத்தையுடையவர்கள்
உகந்து இட்டது	ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் - கொண்டுஸமர்ப் பித்த தர்வ்யமானது
அணுவெனிலும்	அத்யல்பமாயிருந்ததே யாகிலும், (அதை)
பொன்பிறழு	ஸ்வர்ணரூபமாய்க் கொண்டுவிளங்கா நின்னுள்ள
மேருவாய்	மஹாமேருவைப்போலே (மஹத்தா கரினைத்து)
கொள்ளும்	அங்கிகரிக்கும். (கக)

கஉ-பா-மாறாயிணைந்த

மலர்மடைந்தைகோன் ஸ்ரியஃபதியானவன்
 மாறாயிணைந்த தன்பக்கல் ஸாத்ரவயுக்தமாய்ச்சேர்ந்
 துநின்ற
 மருதம் யமளார்ஜுநமானது
 இற முறிந்துவிழும்படி
 தவிழ்ந்த தவிழ்ந்துபோன
 சேருரவறிந்தம் தன்னிலமான சேற்றிலலர்ந்த செவ்வி
 த்தாமரைப்பூப்போலே சிவந்திருக்
 கிற
 சேவடியை திருவடிகளை
 வேறுக விலக்கணமாக (பரமப்ராப்யமாக)
 உள்ளாதார் அநுஸந்தியாதவர்கள் (ப்ரயோஜனார்
 தரபரராயிருக்குமவர்கள்)
 ஒன்றிதியை சீரியதந்தை
 ஈந்திடினும் ஸமர்ப்பிக்கிலும்
 தான் அவாப்தஸமஸ்த காமனானதான்
 உகந்து கொள்ளான் விரும்பி அங்கீகரியான், (கஉ)

கங-பா-பண்டே

பண்டே முன்னமே (அநாதியாக)
 உயிரனைத்தும் ஸகலாத்மரக்களும்
 பங்கயத்தாள்நாயகற்கே ஸ்ரியஃபதியானவனுக்கே
 தொண்டாமென தெ ஸேஷபூதராயிருப்பார்களென்று ஸம்
 னிந்த ஸயவீபர்யயபமழக் கண்டுதெளிந்த
 தூமனத்தர்க்கு பரிஸூத்தாந்தம் கரணர்க்கு,
 பலவும் ஸாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையும்
 கற்று அதிகரித்து, (ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்
 பாராதே)
 தம் உடம்பை ஜாத்யாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயமுடன் தங்
 கள் தேஹத்தையே
 பார்த்து கண்டு

அபிமாநிக்கும்	தங்களைப்போரப்பொலியி அபிமாநித்	
	திருக்கும்	
உலகத்தவரோடு	லௌகிகரோடு	
உறவு	ஸம்பந்தமானது	
உண்டோ	உண்டோ ?.	(கச)

கச-பா-பூதங்களை ந்தும்

பூதங்களைந்துபொருந்தும் பஞ்சபூதங்களினிடைய ஸமுதாய
ரூபமான

உடலினால் பிறந்த	தேஹமடியாக வுண்டான
சாதங்கள் நான்கினுடும்	ப்ராஹ்மணதி நர்லுவர்ணத்தோடும்
சங்கதமாம்	சேர்ந்திருக்கிற
பேதங்கொண்டு	உத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரதிபத்திஹேது வான விசேஷங்கொண்டு
என்னபயன் பெறுவீர்	என்னப்ரயோஜனம் பெறுவதிகோள்;
எவ்வுயிர்க்கும்	எல்லா வாத்மாக்களுக்கும்
இந்திரைகோன் தன்ன	ஸ்ரிய:பதியானவன் திருவடிகளே
டியே	
சரண்	புகலென்று
காணும்	காணுங்கோள்.

(கச)

கரு-பா-குடியும்

குடியும்	க்ராமமும்
குலமும்	கோத்ரமும்
எல்லாம்	மற்றுமநிரூபகமாய்ப் போரும்ஸூத் ராதிகளும்,
கோகநகைக்கேள் வனடி	ஸ்ரிய: பதியானவனுடைய தாஸபூத
யார்க்கு	ரானவர்களுக்கு
அவ்னடியேயாகும்	ஸேஷியானவவன் திருவடிகளில் ஸம் பந்தமேயாகும். (ஒளபாதிதமான க்ராமகுலாதி நிரூபகங்கள் போய் ஸ்வாபாவிதமான பகவத்ஸம்பந்த மே நிரூபகமாகுமென் துருந்து.)

(இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் மேல்)

படியின்மேல்	பூமியின்மேல் காணும்படியான
நீர்க்கெழுவும்	ஜலஸம்ருத்தியை யுடைய
ஆறுகளின்	நதிகளுடைய
பேரும்	நாம்ங்களும்
நிறமுமெல்லாம்	வர்ணங்களுமெல்லாம்,
ஆர்கலியை சேர்ந்து	ஸமுத்ரத்தில் ப்ரவேசிக்கவே
மாய்ந்திடுமற்று	பின்புகாணவொண்ணாதபடியாகு
	மாதேபாலே

(கதி)

கக-பா-தேவர்

நான்	அஹம்ஸப்தவாசயனான நான்
தேவர்	தேவதைகள்
மனிசர்	மதுஷ்யர்கள்
திரியக்கு	திர்யக்கானபசு பக்யபாதிகள்
தாவரமாம்	ஸ்தாவரங்களாகிற
யாவையுமல்லேன்	ஸகலமுமல்லேன்; (அஹம்ஸப்தவாச்ய
	னான ஆத்மா தேஹமாத்ரத்தில்முடி
	ந்த தேவாதி பேதவ்ய வஹாரவிஷ
	யமல்ல எனன்று கருத்து)

நான்	நான்
பூவின்மிசை	பூவின்மேல் வர்த்திக்கும்
ஆரணங்கின்	பெரியபிராட்டியாருக்கு
கேள்வன்	வல்லபனாய்
அமலன்	ஹேயப்ரதிபடனாய்
அறிவேவடிவாம்	ஜ்ஞானநந்த ஸ்வரூபனான
நாரணன்	நாராயணனுடைய
தாட்கே	திருவடிகளுக்கே
அடிமை	கேரஷமானதாய்
இலகும்	ஜ்ஞானநந்தாதிகளால் உஜ்ஜ்வலமான
உயிர்	ஆத்மாவாவன்

(கக)

கள-பா-ஒன்றிடுக

விண்ணவர்கோன்	தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த
செல்வம்	ரனுடைய
ஒன்றிடுக	ஐஸ்வர்யமானது
	(அபேக்ஷியாதிருக்க) தானேவந்து
	சேர்ந்திடுக;
ஒழிந்திடுக	அல்லது, தன்னை விட்டுநீங்கிடுக;
என்றும்	எக்காலத்திலும்
இறவாதிருந்திடுக	மரணமில்லாமல் வாழ்ந்திடுக; (அப்ப
	டியிராமல்)
இன்றே	இப்போதே
இறக்க	மரணமாயிடுக;
இவற்றால்	இந்த ஐஸ்வர்யாகமாதிகளாலுண்
	டாகும்
களிப்பும்	கர்வமும்
கவர்வும்	க்லேசமும்,
தன்	ஸ்வஸ்வரூபத்தை
தெளிந்தபின்	நன்றாக அறிந்தபின்பு
பிறக்குமோ	உண்டாமோ? (ஆத்மஸ்வரூப மறிந்த
	வர்களுக்கு ஐஸ்வர்யாகமாதிகளா
	லுண்டாகும் கர்வாதிகள் உண்டா
	காதென்று கருத்து). (கள)

கஅ-பா-ஈனமிலா

மட்டார்	தேன்வெள்ளமிடுகிற
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருத
மால்	ஸர்வேஸ்வரன், [னான
ஈனமிலாவன் பரென்று	தன்திருவடிகளில் பழுதற்றப்ரோம
லும்	முடையவர்களாலும்,
எய்திலா	பகவத்விஷயத்துக்குப்ரதிசூலரான
மானிடரை	கூடாத்ரமதுஷ்யரை

எல்லாவணத்தாலும்
தானறிய
விட்டார்க்கு
எளியன்
விடாதார்க்கு
அறவரியன்.

ஸம்பாஷணதி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
ஸர்வஜ்ஞன தானறிய
பரித்யஜித்தவர்களுக்கு
ஸுலபனயிருக்கும்,
அப்படி அவர்களை விடாதவர்களுக்கு
மிகவும் துர்லபனயிருக்கும். (கஅ)

கக-பா-நல்லபுதல்வர்

நல்லபுதல்வர்
மனையாள்
நவையில்கிளை
இல்லம்
நிலம்
மாடு
இவையனைத்தும்
அல்லலென
தோற்றி
எளிதீயில்
சுடுமேல்
அவர்க்கு
ஏற்றரும்
வைகுந்தத்து
இருப்பு
எளிதாம்

குணவான்களான புத்ரர்கள்
குணவதியான பார்வையு
குற்றமற்ற பந்துக்கள்
விலக்ஷணமான க்ருஹம்
ஸுக்ஷேத்ரம்
பஹுக்ஷேத்ரதங்களானபசுமுதலான
இவையெல்லாம் [வை
துக்காவஹங்களென்று
மநஸ்ஸுக்குத் தோற்றி
ஜ்வலிக்கிற அக்ரிபோலே
தாபகரமாகில், [ருக்கு
இப்படிப்பட்ட அவஸ்தை பிறந்தவர்க
ஸ்வயதந்ததால் பெறுதற்கரிய
பரமபதத்திலேபோய்
அடியார்குழாங்களுடன் கூடியிருக்கு
மிருப்பு
ஸுலபமாம். (கக)

உடு-பா-விருப்புநினும்

விருப்புநினும்
தொண்டர்க்கு
வேண்டும் இதமல்லால்

கூதுத்ரவிஷயங்களில் விருப்பத்தைப்
பண்ணினும்,
தன்பக்கல் பக்தரானவர்களுக்கு
அவர்களுஜீவரத்துக்கேபகூழிதமான
ஹிதத்தை யொழிய

திருப்பொலிந்தமார்பன் பெரிய பிராட்டியாரெழுந்தருளி யிரு
க்கையாலே உஜ்ஜ்வலமான திரு
மார்பை யுடையவன்,

அருள்செய்யான் அபேக்ஷிதமான சுதந்தரவிஷயங்களை
க்கொடான்; (இதற்குத்ருஷ்டாந்
தம்மேல்)

குழவி விளைவதறியாத சிறுப்பாளை
நெருப்பை அக்ரியை,
விடாதே அதின்தேஜஸ்ஸைக்கண்டுவிடமாட்டா
மல்

விழவருந்தினாலும் அதிலேவிழுகைக்குயத்தரித்தாலும்,
தாய் ப்ரஜைக்கு நாஸகமென்றறிந்த தாயா
னவள்

தடாதொழியுமோ அதில்விழாதபடித்தகையாதொழியு
மோ? (உ௦)

உக-பாட்டு:—ஆரப் பெருந்துயர்

வேரிச்சரோருகைகோஸ் பரிமளப்ரசரமான தாமரைப்பூவை
யிருப்பிடமாக வுடையபெரியபிரா
ட்டியாருக்கு வல்லபனாவன்

அன்பர்கள்பால் தனபக்கல் பக்தரானவர்கள் விஷயத்
ஆரப்பெருந்துயர் மிகவும் பெருந்துக்கத்தை, [தில்
செய்திடினும் விளைத்தபோதிலும்

தேரில் ஆராயில்
மெய் நலமாம் மெய்யானஸ்நேஹ கார்யமாம், (எது
போல வென்னில்)

பொறுத்தற்குஅரிதெனி பொறுக்கப்போகாதென்று தோற்றி
லும் யிருந்தாலும்

மைந்தன் புத்ரனுடைய
உடல்புண்ணை 'பரி'ரத்திலுண்டான புண்ணை

அறுத்தற்கு சேதி(சீ)க்கைக்கு (உக)

இசைதாதை அற்று அதுமதிபண்ணும் பிதாவைப்போலே,

உஉ-பாட்டு:—உடைமை.

நான்	நான்
உடைமையென்றும்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய உடைமை யென்றும்,
உடையான்	இவ்வாத்மாவை யுடையவன்,
உயிரை	இவ்வாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் நின் அம் உத்தரிப்பிக்கைக்காக
வடமதுரை வந்து	வடமதுரையில் வந்து
உதித்தானென்றும்	ஆவிப்பவித்தருளின ஸர்க்ருஷ்ண னென்றும்,
திடமாகவறிந்து	த்ருடமாக வறிந்து
அவன் தன்தாளில்	ஸ்வாமியானவவன் திருவடிகளிலே
அடைந்தவர்க்கு	ஸரணம் புகுந்தவர்களுக்கு,
பின்பிறந்துபடும்	பின்பு ஒருஜந்மம் பிறந்து அதுபவிக் கத்தக்க
நீளதுயரம்	திர்க்கமான கர்மம்
உண்டோ	உண்டோ ?.

(உஉ)

உஉ-பாட்டு:—ஊழிவினை.

ஊழிவினை	பழையதாக ஆர்ஜிக்கப்பட்ட கர்ம மாகிற
குறும்பர்	ஸ்வதந்த்ரர்கள்
ஓட்டருவரென்று	ஓடிவந்து நலிவர்களென்று
அஞ்சி	பயப்பட்டு
ஏழைமனமே	அறிவிலியான நெஞ்சே !
இனிதளரேல்	இனிமேல் ஸோகிக்க வேண்டாம் ;
ஆழிவண்ணன்தன்	கடல்போன்ற வடிவையுடைய ஸர் வேஸ்வரனுடைய
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
விழ்ந்து	விழ்ந்து,
சரணென்று	நீயே எனக்குச்சரணமாக வேணு மென்று

இரந்து	யாசித்து,
ஒருகால்	ஒருதடவை
சொன்னதற்பின்	இந்தவார்த்தையைச் சொன்னபின்பு
துயர்	சர்மபலமாய் வருகிறதுக்கமானது
உண்டோ	உண்டாகுமோ? (உரு)

உசு-பாட்டு-வண்டுபிடி-

வண்டுபிடி.	மதுபாநார்த்தமாக வண்டுகள்படிந்து
	கிடக்கிற
துளபமார்பனிடை	திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான்
	திருமார்பையுடைய ஸர்வேஸ்வர
	ன் விஷயத்தில்
செய்தபிழை	செய்த குற்றங்களானவை
பல உண்டென்று	அநேகங்களுண்டென்று
உளம்	மநஸ்ஸே!
தளரேல்	தளராதே கொள்.
இறை	ஸர்வஸ்வாமியானவன்,
தொண்டர் செய்யும்	தன்பக்கல் பக்தரானவர்கள் செய்யும்
பல்லாயிரம் பிழைகள்	அநேகமாயிரம் குற்றங்களை
பார்த்திருந்தும்	ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே பார்த்துக்கொ
	ண்டிருக்கச் செய்தேயும்,
காணும் கண்	அப்பிழைகளை தர்ஸிக்கும் ஜ்ஞாந
	ரூபமானகண்ணை
இல்லாதவன்காண்	உடைத்தாகாதவன் காண். (உசு)

உரு-பாட்டு:— அற்ற முரைக்கில்.

அற்றமுரைக்கில்	அறுதியா (பரமாத்மா)னதுசொல்
அம்புயையகோன்	ஸ்ரிய:பதியானவன் [லில்
அடைந்தவர்பரில்	ஆஸ்ரிதரானவர்கள் பக்கல்,
குற்றம்	குற்றங்களை
உணர்ந்து	தர்ஸித்து
இகழும் கொள்கையனோ	அதடியாக அவர்களை இகழ்ந்துவிடும்
	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனோ?

எற்றே

என்னே ? (அவன்ஸ்வபாவ மறியாத

வர் நினைவு என்னை யென்கிறார்)

தன்கன்றின்

தன்கன்றினுடைய

உடம்பின்

உடம்பிலுண்டான

வழுவன்றோ

அழுக்கையன்றோ,

அன்று

அப்போது

அதனை ஈன்றுகந்த

அந்தக்கன்றைப் பெற்றதாலுண்டான

உகப்பையுடைய

ஆ

பசுவானது,

காதலிப்பது

விருப்பத்துடன் புஜிப்பது. (உரு)

உக-பாட்டு-தப்பில்.

தப்பில்

ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிலொரு தவிர்

தலில்லாத

குரு

ஆசார்யனுடைய

அருளால்

ப்ரஸாதத்தாலே

தாமரையாள் நாயகன்

ஸ்ரீயிபதியினுடைய

மன்

ஒப்பில்

ஒப்பில்லாத (ஸஹாயாக்தாநிரபேக்த
மான)

அடிகள்

திருவடிகள்,

நமக்கு

அகிஞ்சநாய், அநநயகதிகளான நம

உள்ளத்து

ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற [க்கு

வைப்பென்று

சேமநிதியென்று

தேறியிருப்பார்கள்

விஸ்வரித்திருக்கும்வர்கள்,

தேகபொலி

தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கிற

வைகுந்தத்து

பரமபதத்திலே

ஏறி

அர்ச்சிராதிகதியாமீலபோய்

பணிகட்டு

பகவத்கைங்கர்யங்களுக்கு

ஏய்ந்திருப்பார்

அதுருபமான அதிகாரிகளாயிருப்
பார்கள்,

(உசு)

உள-பாட்டு-நெறியறியாதார்.

நெறி	ஸ்மஸாரத்தைத்தப்புவிக்குமுபாயத்தை
அறியாதாரும்	அறியாதவர்களும்,
அறிந்தவர்பால்சென்று	உஜ்ஜீவீநோபாயமறிந்தவர்கள் பக். கல்சென்று
செறிதல்செய்யா	ப்ரணிபாதாதிரூபமான ஸூஸ்ருஷா திகளைச் செய்யாத
தீமனத்தர்தாமும்	துஷ்டஹ்ருதயரானவர்களும்,
இறையுரையை	ஸர்வேஸ்வரனருளிச்செய்த சரமஸ். லோகார்த்தத்தை
தேறாதவரும்	விஸ்வலியாதவர்களும்,
திருமடந்தைகோனுவ கத்து	ஸ்ரியஃபதியின் லோகமான ஸ்ரீவை. குண்டத்தை
ஏறார்	ப்ராபியார்கள்.
இடர்	ஸ்மஸாரமாகிற துக்கத்தில்
அழுந்துவார்	மக்நராய்ப்போருவர்கள். (உள)

உஅ-பாட்டு-சரணுகதி.

சரணுகதி	மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகமாக அகிஞ்ச நாதிகாரியாலே அதுஷ்டிக்கப்படு ம் ப்ரபத்தியானது,
மற்றோர்சாதனத்தை	ஸ்வயத்நரூபகர்மஜ்ஞாநாதிகளான உ. பாயங்கனிலொன்றை.
பற்றில்	பேற்றுக்குறாதநமாக அவலம்பிக்கில்
அரணுகாது	தான்ரக்ஷகமாகாமல் நமுவிப்போம்.
அஞ்சனைதன்சேயை	அஞ்ஜநாதபுத்ரான திருவடியை
மூரணழிய	அவர்பலமழியும்படியாக
கட்டியது	ரக்ஷஸீர்களாலே கட்டப்பட்டதாய்.
வேறுஒர்கயிறுகொண்டு	தன்பக்கல் விஸ்வாஸமில்லாமல் வே. றொருசணற்கயிற்றைக்கொண்டு

ஆர்ப்பதன்முன்	கட்டுகையில் ப்ரவ்ருத்தமானபோதே
விட்ட	தான்விட்டுப்போன
புடைபோல்	ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே
விடும்	இவனைவிட்டு நீங்கிப்போம். (உஅ)

உகூ-பாட்டு-மந்திரமும்-

மந்திரமும்	அநுஸந்தாதாவுக்கு ரக்ஷகமான திரு
	மந்த்ரமும்,
ஈந்தகுருவும்	அம்மந்த்ரப்ரதனான வாசார்யனும்,
அம்மந்திரத்தால்	அந்தத்திருமந்த்ரத்தால்
சிந்தனைசெய்கின்ற	அநுஸந்திக்கப்படுகிற
திருமாலும்	ஸ்ரியஃபதியும்,
நந்தலிலாது	கேடில்லாமல், (இடைவிடாமல்)
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
அருள்புரிவர்	ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுகைக்கு விஷ
	யபூதர்
யாவர்	யாவர்சிலர், .
அவர்	அவர்களே
இடரை	ஸாம்ஸாரிகதுக்கங்களை
வென்று	ஜயித்து
கடிது	ஸ்ரீக்ரமாக
வீடு	மோக்ஷத்தை
அடைவர்	ப்ராபிப்பர்கள். (உகூ)

உஃ-பாட்டு-மாடும்-

மாடும்	தனக்கு ஷ்ரீராதிகளைக்கொடுக்கும்
	பசுக்களும்
மனையும்	பேராகஸ்தாநமானக்ரூஹமும்
கிளையும்	ஸஹவாஸேயாக்யரான பந்துக்களும்
மறைமுனிவர்தேடும்	வைதிகரான முனிவர்களாலே ஷிரும்
	பித் தேடப்படுவதான
உயர்வீடும்	உத்க்ருஷ்டமான மேகக்ஷமும்

செந்நெறியும்	அம்மோகூதத்தைப் பராபிக்கும் அர்ச்
	கிராதி மார்க்கமும்,
பிடுடைய	ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வமாகிற பெரு
	மையையுடைய
எட்டெழுத்தும்	திருவஷ்டாசுரத்தை
தந்தவனையென்றிராதார் -ப்ரஸாதித்தருளிள வாசார்யனே பெ	
	ன்றிராதவர்களுடைய
உறவை	ஸம்பந்தத்தை
விட்டிடுகை	பரித்யஜிக்கைதானே
விதி	ஸாஸ்த்ரவிஹிதமென்று
கண்டர்	காணுங்கோள். .

(௩௦)

௩௧-பாட்டு-வேதம்.

தீதில்	அப்ராப்தத்வாதி தோஷமில்லாத
சரணாகதி	ப்ரபத்தியை
தந்த	தனக்கு உபகரித்த
தன்இறைவன்	தனக்கு அஸாதாரணஸோஷியான ஆ
	சார்யனுடைய
தாளே	திருவடிகளே
அரணுகுமென்னுமது	ரக்ஷகமாமென்னுமதுவே,
ஒரு	அத்விதீயமாய்
நான்கு	ரிகாதிபேதத்தாலே சதுர்விதமான
வேதம்	வேதத்தினுடைய
உட்பொதிந்த	உள்ளேரிதிபோலே சேமித்துவைத்த
மெய்	தத்வரூபமான
பொருள்	அர்த்தமாம் ; (இதுவுமன்றி)
கோதில்	அயதார்த்தப்ராதிபாதகத்வமாகிற
	தோஷமில்லாத
மதுமுதல்தூல்	மந்வாதிகலஸ்ம்ருதிகள்
சூறுவதும்	சொல்லும்படியான வர்த்தமும் இது
	வேயாம்.

(௩௧)

௩௨-பாட்டு-மானிடவன்.

குருவை	தனக்கு உபகாரகனான வாசார்யனை
மானிடவனென்றும்	மதுஷ்யனென்றும்,

மலர்மகன்கோன்
தானுகந்தகோலம்
உலோகமென்றும்
சுனமதா
எண்ணுகின்ற
நீசர்
இருவருமே
எக்காலும்
கீழாம்
நரகு
நண்ணிடுவர்

ஸ்ரியஃபதியானவன்
தானுகந்தருளின அர்ச்சாவிக்கரஹத்
தை
அதினுபாதாநமானலோஹமென்றும்
ஹீர்மாக
சிந்தியாநிற்கிற
அத்யந்தநிக்குஷ்டரான
இவர்களிருவருமே,
காலதத்வமுள்ளதனையும்
மிகவும்தண்ணியதான
நரகத்தை
ப்ராபிப்பார்கள். (௩௨)

௩௩-பாட்டு-எட்டவிருந்த்.

எட்டவிருந்த்
குருவை
இறையன்மென்று
விட்டு
ஓர்பரணை

விருப்புறுதல்
பொட்டென
தன்கண்
செம்பளித்திருந்து

கைதுருத்திரர்

தூவி
அம்புதத்தை
பார்த்திருப்பானற்று

ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற
ஆசார்யனை
போஷியன்மென்று
த்யஜித்து
தனக்கு அணுகவரியனாயிருக்கும் பர
ணஸர்வேஸ்வரனை
லபிக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகை,
சடக்கை
தன்கண்ணை
மூடிக்கொண்டிருந்து; (மேல்வினைவ
தை விசாரியாமலிருந்து)
கையில்துருத்தியில் விடாய்க்காகச்
சேர்த்துவைத்திருந்த ஜலத்தை
நிலத்திலே உருத்து
ஆகாஸவர்த்தியான மேகத்தை,
விடாய்பிந்தபோது ஜலபூநம்செய்
ய ப்ரதீக்ஷித்திருக்குமவன்செயல்
போன்றதாகும். (௩௩)

௩௪-பாட்டு-பற்றுகுருவை.

பற்றும்குருவை	தன்னலேபற்றப்பட்டிருக்கிற வாசார்
	யனை
பரனன்றென	ரஷ்கனன்றென்று
இகழ்ந்து	அவமதிபண்ணிக்கைவிட்டு,
மற்றோர்பரனை	வேறேறயொருபரனுனஸர்வேஸ்வரனை
வழிப்படுதல்	தன் ரஷ்கனார்த்தமாக அதுவர்த்திக்
	கை,
தன்னைப்பொருள்	தன்கையிலிருக்கிற தநத்தை
விட்டு	அல்பமென்ற நினைவாலே த்யஜித்து
ஆரேனும்	மற்றெவராகிலும்
தாம்	தாங்கள்
காசினியில்	பூமிக்குள்ளே
புதைத்த	புதைத்துவைத்திருக்கும்
அப்பொருள்	அந்த தநத்தை
தேடித்திரிவான்று	தேடித்திரியுமவன் செயல்போலாகும்.
எற்றே	என்னையென்று துக்கிக்கிறார். (௩௪)

௩௫-பா-என்றும்.

நின்ற புனல்	தனக்கு தாரகமாயிராநின்றஜலத்தை
பிரிந்த	விட்டகன்ற
பங்கயத்தை	தாமரைப் பூவை,
பொங்குகடர்	கிளர்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய
வெய்யோன்	ஆதித்யனுனவன்,
தான்	முன்விகாஸத்தைப் பண்ணும் தானே
அனலுமிழ்ந்து	நெருப்பையுமிழ்ந்து
உலர்த்தியற்று	உலர்த்திவிடுமாடிபாலே,
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
அனைத்துவிடக்கும்	எல்லாவர்த்தமாக்களுக்கும்
ஈரம் செய்	தண்ணீர்பண்ணு நிற்கும்
நாரணனும்	ஸர்வேஸ்வரனும்

தன்னாரியன்பால்
அன்பொழியில்
அன்றும்

தனக்கு தாரகனுன ஆசாரியன்பக்கல்
ப்ரேமம் குலேந்தால்
நிக்ரஹத்தைப்பண்ணு நிற்கும். (௩௫)

௩௬-பார்-வில்லார்.

வில்லார்
மணி
கொழிக்கும்
வேங்கடம்
பொற்குன்றுமுதல்

தேஜஸ்ஸு மிக்கிருந்துள்ள
ரத்நங்களை
குவித்தெறடா நிற்கும்
திருவேங்கடமென்கிற
ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமலைதொடக்
கமாயுள்ள,

செல்லார்
பொழில்
சூழ்
திருப்பதிகளெல்லாம்

மேகங்கள்வந்துபடியும்படியிருக்கும்
பொழில்களாலே
சூழப்பட்டிருக்கிற
உகந்தருளின திவ்யதேசங்களெல்
லாம்,

மருளாமிருள்
ஓட
மத்தகத்து
தன்தாள்
அருளாலே
வைத்த
அவர்

அஜ்ஞாநமாகிற அந்தகாரமானது
அதிஸீக்ரமாகப்போம்படியாக
ஸிஷ்யனுனவன் சிரஸ்ஸிலே
தம்முடைய திருவடிகளை
நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே
வைத்தருளின
ஆசார்யரான அவரேயாவர். (௩௬)

௩௭-பா-பொருளும்

பொருளும்
உயிரும்
உடம்பும்
புகலும்
தெருளும்
குணமும்
செயலும்

தனக்குண்டானதேதமும்
தன்ப்ராணனும்
தன்ஸரீரமும்
தன்க்ருஹமும்
தன்ஜ்ஞாநமும்
தன்னுடையஸமதமாதிருணங்களும்
தன்வ்யாபாரங்களும், ஆகிய இவை
யெல்லாவற்றையும்

அருள்புரிந்த

நிர் ஹேதுகக்ருபைபண்ணித்தன்னை
யங்கேகரித்தருளின

தன்னுரியன்பொருட்டா
சங்கற்பம் செய்பவர்

தன் ஆசார்யனுக்குச் சேஷமாக
ஸங்கல்பித்திருக்குமவர்களுடைய

நெஞ்சு

ஹ்ருதயமானது

எந்நாளும்

எப்போதும்

மாலுக்கு

ஸர்வேஸ்வரனுக்கு

இடம்

விரும்பிவர்த்திக்கும் இடமாகும்;

௩௮-பா-தேனார்

தேனார்

மதுஸம்ருத்திமாறாத

கமலம்

செவ்வித்தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தா
நமாகவுடைய

திருமாமகள்

பெரியபிராட்டியாருக்கு

கொழுநன்

வல்லபனானஸர்வேஸ்வரன்,

தானே

ஸர்வாதிகனானதானே

குருவாகி

மதுஷ்யருபங்கொண்டு ஆசார்யனாகி,

தன்னருளால்

தன்னுடையக்ருபையாலே,

மானிடர்க்காய்

உபதேஸத்தால் திருந்துவதற்குயோ
க்யரானமதுஷ்யர்களுக்காக

இந்நிலத்தே

அவர்களிருந்த இந்தபூமியிலே

தோன்றுதலால்

அவதரிக்கையால்,

யார்க்கும்

எல்லாசேதநர்க்கும்

அவன் தாளிணையை

ஸேஷியான அந்தவாசார்யன் திருவ
டிகளை

உன்னுவதே

ப்ராப்யமாக அதுஸந்திக்குமதுவே

சாலஉதும்

மிகவும் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரும்;

௩௯-பா-அலகை

அலகைமுலை

பெற்றதாய்போல்வந்தபேயின் முலை
யை

சுவைத்தார்க்கு	அவள்ப்ராணோனோடே புஜித்துத்தன் ணோநாக்கித் தந்தவன்பக்கல்
அள்பரடிக்கு	ப்ரேமயுக்தரானவர்களுடைய திருவ டிகளில்
அன்பர்	ப்ரேமயுக்தராய்,
திலதமென	லோகத்துக்குத் திலகபூதரென்று ஸ் லாகிக்கும்படி
திரிவார்தம்பை	ஸஞ்சரிக்கும் மஹாத்மாக்களை
உலகர்	லௌகிகரானவர்கள்
பழி தூற்றில்	பகவத்விஷயத்திலும், வர்ணஸ்ரமாத் விபாக(ஈX)மற்பாகவதவிஷயத்தில் அதிப்ராவண்ய முடையவரென்ப தே ஹேதுவாகநிந்திக்கில்,
அதியாகும்	அது இவர்களுக்குண ப்ரகாசகமாகை யால், ஸ்துதியாகும்.
அவர்	அந்த லௌகிகர்
தூற்றது	அப்படிநிந்தியாமல்,
இவரை	இந்தபாகவதப்ராவண்யமுடையவர் களை
போற்றில்	நல்லவரென்றுபுகழில்
அது	அந்தபுகழ்கை
புன்மையேயாம்	நிந்தையேயாய்விடும். (நகூ)

௪௦-பா-அல்லிமலர்

அல்லிமலர்ப்பாவைக்கு	பெரியபிராட்டியார்விஷயத்தில்
அன்பர்	ப்ரேமயுக்தனாயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வர னுடைய
அடிக்கன்பர்	திருவடிகளில் ப்ரேமயுக்தராயிருக்கு மவர்கள்

அவிடுசொல்லும்	வினோதமாய்ச்சொல்லும் வார்த்தை
சுருதியாம்	யும் வேதத்தோபாதி ப்ரமாணமாய்ப்பரிக்
அவர்சரிதை	ரஹிக்கலாயிருக்கும்;
மதுதூற்கு	அவர்களுடைய அதுஷ்டாநமானது ஸதாசாரப்ரதிபாதகமான மதுஸம்
நல்லபடியாம்	ருதிக்கு நன்றான மூலமாயிருக்கும்;
பார்வை	அவர்களுடையகடாக்ஷம்
செடியார்	தூறுமண்டிக்கிடக்கிற
வினைத்தொகைக்கு	கர்மஸமூஹத்துக்கு
தி	அக்நிபோலே நாஸு கர மாயிருக் கும். (சுய)

ஞானஸாரம் பதவுரை

முற்றிற்று

ஸ்ரீமதேராமா தஜாய்நமஃ.

ப்ரமேயஸாரம் பதவுரை.

கம்பா-அவ்வானவர்க்கு

அவ்வானவர்க்கு
மவ்வானவரெல்லாம்

அடிமையென்று
உவ்வானவர்

உரைத்தார்
இவ்வாறு
கேட்டு
இருப்பார்க்கு
ஆளென்று
கண்டிருப்பார்
மீட்சியில்லா
நாடு

இருப்பாரென்று

நான்

இருப்பன்

அகாரவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
மகாரவாச்யரான ஜீவாத்மாக்களெல்
லாரும்
ஸேஷபூதர்களென்று
கடகத்வமேஸ்வரூபமாயுள்ள ஆசார்
யரானவர்கள்

அருளிச்செய்தார்கள்;
இந்தப்ரகாரத்தை
உபதேஸ முகத்தாலே கேட்டு
அதிலேநிலைநின்றிருக்கும்வர்களுக்கு
ஸேஷபூதர்களென்று
தங்களை தர்ஸித்திருக்கு மவர்கள்,
புநராவ்ருத்தியில்லாத
திருநாட்டிலே போய்
அடியார் குழாங்களுடன் கூடியிருக்கு
மவர்களென்று,
எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸே
வித்திருந்தநான்
ப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பன். (க)

உ-பாட்டு-குலமொன்று.

குலம்

ஒன்று

உயிர்

ஆத்மாவுக்கு நிருபாதிக்கமாயிருக்கும்
ஸேஷத்வரூபமானகுலம்
ஒன்றேயுள்ளது.
அந்தஸேஷத்வாஸ்ரயமான ஆத்மா
க்கள்

பல	அனங்க்யாதர்;
தங்குற்றத்தால்	தாங்கள்பண்ணின புண்யபாபரூபகர்
	மமடியாக
இட்ட	ஈஸ்வரன் இவர்களுக்குக்கொடுத்த
கலம்	ஸரீரமர்கிறபாத்ரம்
ஒன்று	ஒன்றேயாகும். (தேவாதேபதத்தால் ஸரீரங்களேக்ஷமாநாலும் எல்லாம் ப்ருக்ருதிபரிணாமமாகையால் அத் தைபிட்டு ஒன்றென்று சொல்லப்ப ட்டது)
காரியமும்	அந்தந்த தேஹபரிக்ரஹத்தா லுண் டாகும் புண்ய பாபபலாதுபவ ரூபமான ஸுகதுஃக்காதிகளாகிற காரியமும்
வேறும்	பலவகைப் பட்டிருக்கும். (இப்படி ஸம்ஸாரம் இடைவிடாமல் நடக் கைக்கடி சொல்லுகிறார்மேல்)
பலமொன்று	க்யதிலாபபூஜாதிகளாகிற பலமொன்
காணுமை	கண்வையாதே [றிலும்
காணும் கருத்தார்	இவ்வாத்மாவினுஜீவநத்திலேயேநோ க்கான நினைவையுடைய ஆசார்ய னது
திருத்தாள்கள்	திருவடிகளை
பேணுமைகாணும்	ஆஸ்வரியாமை காணுங்கோள்;
பிழை	இப்படி ஸம்ஸாரம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகைக்கடியான குற்றம் (உ)

௩-பாட்டு-பாலங் கொண்டு.

பலங்கொண்டு	ஐஸ்வர்யாதிகளிலேதேனு மொருபலத் தைக்கொண்டல்லது
மீளாத	(உபதேசாதிகளால் திருத்தினாலும்) மீ ளாமல் பற்றிநிற்கும் படியான

பாவம்

உளதாகில்

சூலங்கொண்டு

காரியுமென்

கூறீர்

தலங்கொண்ட

தாளினையான்

அவன்

அன்றே

தனையொழிந்த

யாவரையும்

ஆளுடையானன்றே

பாபமானது

உண்டாயிருக்குமாகில்

ஸேஷத்வமாகிற ஸம்பந்த மிழப்பதால்
என்னப்படியோஜமுண்டு;

சொல்லுங்கோள்;

ஸமஸ்த லோகங்களையும் அளந்துகொண்ட

திருவடிகளையுடையான

அந்தஸர்வேஸ்வரன்,

அப்படியளந்து கொண்ட காலத்திலே
தன்னையொழிந்த [யே

ஸகலாத்மாக்களையும்

தனக்கடிமையாக வுடையவனன்றே (இ
ப்படி ஸேஷத்வஸம்பந்தம் அநா
திவித்த மென்றறிந்திருக்கச்செய்
தேயும் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் நின்
தும் எடாமலிருப்பது ப்ரயோஜ
நாந்தர ருசிகிடப்பதாவென்று கரு
த்தி). (ங)

ச-பாட்டு-கருமத்தால்.

ஒருமத்தால்

முந்நீர்

கடைந்தான்

அடைத்தான்

முதல்

படைத்தான்

அந்நீர்

அமர்ந்தான்

மந்தரபர்வதமாகிற ஒருமத்தாலே

அகாதமான ஸமுத்ரத்தை

தேவதைகளுக்காகக் கடைந்தவனாய்,

பிராட்டி நிமித்தமாக அக்கடலை மலைக

ளாலே அடைத்தவனாய்,

ஸ்ருஷ்டியின் முதலிலே

அந்தஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்,

அந்த ஜலத்திலே

சேதநாக்ஷணர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்த
ருளினவனாய், இப்படி ஆஸ்ரிதராகத்
தனான ஸர்வேஸ்வரனாய்

அடி	திருவடிகளை,
இறை	ஸேஷியானவவனுடைய
தாள்கள்	திருவடிகள் தானே
தருமத்தாலன்றி	தருகையாகிறவற்றாலொழிய இலும்
கருமத்தால்	ஸ்வயத்நரூபமான கர்மயோகத்தா
ஞானத்தால்	ஐஞாந பக்தியோகங்களினாலும்
காணும்வகையுண்டே	காணும் ப்ரகாரமுண்டோ. (ச)

ரு-பாட்டு-வழியாவது,

வழியாவது	ப்ராப்திஸாதநமாவது
ஒன்றென்றால்	நான்காவதான வித்தேதோபாயமொன்
	றுதானென்று சொன்னால்
மற்றவை	வித்தேதோபாய வ்யதிரித்தமான
முற்றும்	உபாயாந்தரங்களெல்லாவற்றையும்
ஒழியா	நிஸ்ஸேஷமாகப் பரிச்யஜித்து, (அது
	தன்னிலும்)
அது	அந்த வித்தேதோபாயமானது
ஒன்றென்றால்	சேதநஸ்வீகாரத்தி லுபாயபுத்தியை
	யும் ஸஹியாதபடி அத்விதீயமென்
	றால்
ஒமென்று	உடன்பட்டு,
இழியாதே	வித்தேதோபாயம் ஸ்வீகாரஸாபேகஷ
	மென்று அவ்வழியாலிழியாதே,
இத்தலையால்	இத்தலையான சேதநரால்
ஏதுமில்லையென்று	ப்ராப்திஸாதநமாக வதுஷ்டிப்பது ஒ
	ன்று மில்லையென்று
இருந்ததுதான்	தங்கள் வெறுமையை அதுஸந்தித்திரு
	ந்த அவ்விருப்புத்தான்,
அத்தலையால் வந்த	அத்தலையான ஸர்வேஸ்வரனால் வந்த
அருள்	க்ருபையின் பலம். (ரு)

கூ-பாட்டு-உள்ளபடி.

உள்ளபடி	ஸ்வஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி
உணரில்	தர்சரித்தால்
ஒன்று	பேற்றுக்கு உடலாவதென்று
நமக்கு	அகிஞ்சநரானநமக்கு
உண்டென்று	உளதென்று
விள்ள	பிரியநிற்க,
விரகிலதாய்விட்டதே	வழியற்று விட்டதன்றோ?;
கொள்ள	நம்பக்கல் கொள்ளவேண்டும்படியான
குறையேதுமில்லாற்கு	குறை ஒன்றுமில்லாத ஸர்வேஸ்வரனுக்கு,
இறையேது மில்லாத	அவனுக்குச் சேஷமான ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏகதேசமுமில்லாத
யாம்	ஸேஷபூதரானநாம்
கூறுவதென்	(நம்மை ரக்ஷிக்கைக்குடலாக) அவனைக்குறித்துச் சொல்லுவதென்?;
சொல்லீர்	சொல்லுங்கொள்ளென்று ஸந்நிஹிதரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (கூ)

எ-பாட்டு-இல்லையிருவர்க்கு.

இருவர்க்கும்	ஸேஷஸேஷிகளிருவர்க்கும்
இல்லையென்று	ஒரில்லாமை உண்டென்று, (இவ்வதுஸந்தாநத்தாலே)
இறையை	ஸேஷியானவனை
வென்றிருப்பாரில்லை	ஜயித்திருப்பா ரொருவருமில்லை,
அஃது	அவ்வதுஸந்தாநம்
ஒருவர்க்கு	ஒருவருக்கு
எட்டுமதோ	எய்துமோ.
குறைதான்	அவனுக்கு இத்தலையில் கொள்ள வேண்டும் குறைதான்
இல்லை	இல்லை;
உடைமைதான்	இவனுக்கு அத்தலைக்குஸமர்ப்பிக்கத்தக்க உடைமைதான்

ப்ரமேயஸாரம் பதவுரை.

இல்லை
என்று
கூறினரில்லா
மறையுடையமார்ச்
கத்தே
காண்

இல்லை,
என்று,
அபௌருஷேயமான
வேதமார்க்கத்தில்
கண்டுகொள்.

(௭)

அ-பாட்டு-வித்தமிழ்வு

வித்தம்
இழவு
இன்பம்
துன்பம்
நோய்
வீகாலம்

தந்தினுடைய
விநாஸமும்,
ஸுகமும்
துக்கமும்
ரோகாதினும்
ஸ்ரீரவிநாஸகாலமும், ஆகிய இவை
பெல்லாவற்றையும்

தத்தமவையே
தலையளிக்கும்
அத்தை
விடர்
இச்சியான்

தந்தாமுக்கடியர்ன் அந்தக்கர்மங்கள்
பலதசையிலேகொடுக்கும்; [தானே
அதில்
மநஸ்ஸவைக்கவேண்டா.
ப்ரயோஜநாத்ரங்கனிலொன்றையு
மிச்சியாதவன்,

இச்சியாது

மோக்ஷாத்ரூபமான வொருப்ரயோ
ஜநத்தையு மிச்சியாமல்

ஏத்த

வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெறும்
படி ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்க,

எழில்வானத்து
உச்சியான்

விலக்ஷணமான பரமபதத்தில்
உயர்ந்தநிலத்திலே யெழுந்தருளியிரு
கும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
ஸ்ரீரஸாவஹிக்கத்தக்கவனுவான்.(அ)

உச்சியானும்

கூ-பாட்டு-தத்தமிறையின்

தாளிணைபைவைத்த

அஜ்ஞாநாத்காரம்போம்படி தம்
திருவடிகளை வைத்தருளின

அவரை

'ஆசார்யனை

தத்தமிறையின்

நமக்கு ஸ்வாமி, நமக்கு ஸ்வாமியென்
றுமுறைசொல்லத்தக்க ஸர்வேஸ்
வரனுடை

ப்ரமேயஸாரம் பதவுரை.

வடிவென்று
வணங்கியிரா
சித்தராய்
நிந்திப்பார்க்கு

ஏறு

நீள்

நிரயம்

உண்டு

நீதியால்

வந்திப்பார்க்கு

இழியா

வான்

உண்டு

திவ்யலித்ரஹ்மென் று

க்ரமத்திலே அதுவர்த்தித்திராதே

ப்ரான்தராய்,

மாநுஷப்ரதிபத்திபண்ணி நிந்திப்ப
வர்களுக்கு

ஒருகாலும் கரையேற்றமின்றிக்கே
யிருப்பதாய்

நெடுகச்செல்லாநிற்கும்

ஸம்ஸாரமாகிற நரகம்தான்

உண்டு.

(க)

முறைதப்பாமல்

அதுவர்த்தித்திருக்குமவர்களுக்கு

புநராவ்ருத்தியில்லாத

பரமபதமானது

உண்டு,

க0-பா-இறையும்.

இறையும்

உயிரும்

இருவர்க்குமுள்ள

முறையும்

* முறையேமொழியும்

மறையும்

உணர்த்துவாரில்லாநாள்

ஒன்றல்ல

உணர்த்தவாருண்டான

போது

ஆன

அகாரவாச்யனான ஈஸ்வரனையும்,

மகாரவாச்யனான ஆத்மாவையும்,

இவ்விருவர்க்குமுண்டான

சதார்த்தியால் சொல்லப்பட்ட ஸேஷ

ஸேஷபாவஸம்பந்தத்தையும்,

க்ரமமாகப்ரதிபாதிக்கிற

வேதரூபமான திருமந்தரத்தையும்

யதாவத்தாக அறிவிப்பாரில்லாதகா

லத்திலே

(அவையெல்லாம்) ஒருவஸ்துவாகா

மல், அஸத்கல்பமாய்க்கிடந்தன;

(இவையெல்லாம்) அறிவிப்பாருண்

டானபோது

உளவாயிற்றன.

(க0)

ப்ரமேயஸாரம் பதவுரை முற்றிற்று.

